

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

КОЗАТИВНИ СИЛИ

Общ окултен клас

Година V (1925-1926)

Том 1

Словото на Учителя
е записвано от стенографките
Паша Тодорова,
Елена Андреева и
Савка Керемедчиева,
а запазването му за бъдещите поколения
дължим главно на
Борис Николов.
На тяхната светла памет
посвещаваме това издание.

КОЗАТИВНИ СИЛИ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Прочетоха се работите върху темата: „Защо духат ветровете?“

Прочете се резюме на темата: „Разлика между духовни и физически чувства.“

За следния път пишете върху темата: „Най-красивият орган на човешкото тяло“.

Сега изпейте упражнението „Вдъхновение“.

Пението спада към тъй наречените *формативни* сили, защото те служат като съединителни нишки между всички други сили. Ония сили пък, които градят, се наричат *козативни*. В това отношение музиката представлява формативна сила. Съвременните певци и музиканти в своите песни не избират думи, съответни на тоновете, вследствие на което те не произвеждат нужния ефект. Често думите не са формативни. За да има хармония между

тоновете и думите, композиторите в музиката трябва да се вслушват в своята интуиция, т.е. те трябва да се ползват от разположението на ума и сърцето си. Когато човек иска да пее, той трябва да бъде свободен, да не се смущава от мисълта какво ще кажат хората за неговото пение. – Какво ще кажат, това е тяхна работа. – Може да се смеят. – И това нищо не значи. Смахът улеснява пението. – Може да се сърдят, че ги смущавате. – Това още повече улеснява пението. Изобщо на добрия певец нито се смеят, нито се сърдят. Най-първо човек трябва да пее за себе си. По-добър слушател от него няма. Харесва ли той сам пението си, и другите хора ще го харесат. Пей, докато си доволен! Не си ли доволен ти сам, прекъсни да пееш, почакай, докато отново придобиеш разположение. Започнеш ли да питаш другите, дали са доволни от твоето пение, ти си изгубил вече 50 на сто от своята песен. Мнозина ще кажат, че в пението са необходими техника, такт и ред други правила. В хубавото пение трябва да има мекота и хармония между думите и тоновете. Когато се поставят думи на някоя песен, трябва да се знае как да се наредят, коя да бъде първа, коя втора и т.н. Думите в някои песни са така наредени, че разрушават. Щом има мекота и хармония в пението, техниката и тактът се налагат сами по себе си. Освен това трябва да се знае кои слокове и кои букви са силни или слаби, та да се поставят на места, съответни на тоновете.

Сега, ако разгледате азбуката на всички езици, първата буква е *а*. Тя е най-силната буква, начало на всички

неща. Буквата *а* означава човек, който започва да се проявява. Обаче създаването на света е започнало с буквата *б*, а не с *а*. Буквите включват в себе си формативни сили. Буквата *а* представлява човек, който се проявява. Буквата *б* пък представлява къщата на човека, т.е. творческа, формативна сила. Буквата *г* представлява натоварена камила, защото има гърбица като камилата. И така е в действителност. Започне ли човек да се проявява, той ще си направи къща; има ли къща, трябва да има животно, което да пренася в къщата. Съвременните хора са забравили смисъла на буквите. Не е въпроса за това, какво символизират буквите, но същевременно те изразяват известни течения в природата. Азбуката е образувана именно от тези течения. Правете опити с буквите, да видите, като ги произнасяте, какво влияние оказват тия течения върху вас. Когато сте неразположени духом по причина на някакво чувство на съмнение, подозрение, гордост или щестлавие, зародило се у вас, произнасяйте една, втора, трета буква, да видите коя от тях ще трансформира състоянието ви. Съмнението например е съществувало от преди хиляди години и в хората, и в животните. Тъй щото не мислете, че то сега се заражда. Сега човек трябва само да работи върху себе си, за да се справи с него. Съмнението се насажда в мозъка на човека, както семената се посадят в почвата. Значи човек днес не посажда съмнението в себе си, но му дава само благоприятни условия да расте и да се развива. Същото може да се каже

и за безверието, и за подозрението, и за ред още отрицателни прояви в човека. Някой човек казва: „Аз не вярвам нито в Бога, нито в хората.“ Това не е нещо ново. Безверието е съществувало от памтивека, както в хората, така и в животните. Даваш хляб на едно животно, но то те поглежда в очите, ту се приближава, ту се отдалечава от тебе, не смее да вземе хляба и казва: „Нямам вяра в никого.“

Разправят един случай за голямото неверие на един вълк в Америка към хората. Той правил много пакости на околното население, което прибягвало до разни начини да го улови някак, да се освободи от него. Туряли му капани, но той отдалеч ги забелязвал и избягвал. Туряли му парчета месо с отрова, но и до тях не се доближавал. Цели експедиции от най-опитни ловджии тръгвали срещу него, но всички опити оставали безрезултатни – не могли да го уловят. Цели легенди се разправяли за този вълк, за неговото умение да избягва опасностите. Той нямал вяра в хората и отдалеч предвиждал всякаква засада против него. Как може да се обяснят тези факти? Мнозина мислят, че в животните отсъствува всякаква интелигентност. Не, и те имат известна интелигентност, която чака своето време да се пробуди и развие. Понякога обаче тяхната интелигентност се пробужда и те проявяват много добри качества.

Казвам: Щом човек живее в света, той трябва да има широки схващания и разбирания за него. За да може той да пренася всичко с търпение, нека си помисли за Бога,

Който е създал цялата вселена, Който е така мощен и велик, и въпреки това Той търпи всичко, което се върши на земята, с пълно разположение на духа. Няма по-хубаво нещо в света от това, човек да се стреми да постъпва като Бога! Някои казват: „Не е възможно да бъдем като Бога.“ – Не, възможно е човек в миниатюр поне да бъде като Него. Съвременните хора искат да бъдат щастливи и дето отиват, да ги посрещат с музика и песни, с лаврови венци. Ако придобиете това, как и къде ще се прояви вашето търпение и вашата разумност? Който е дошъл на земята, ще му дадат да разрешава трудни задачи, за да се развива неговата разсъдливост, неговата интелигентност. Ако човек не се натъква на неразрешени задачи, как ще развива способностите си? Ако той не се обезвери, как ще придобие истинската вяра?

Мнозина казват: „Защо Господ създаде така света?“ Да се говори по това, то е все едно магарето да запитва защо го товарят и разтоварят. Товарят го, защото е магаре – нищо повече. Запитва ли някой защо страда и защо се радва, това е същият въпрос, който и магарето си задава. Буквата *м*, с която започва думат „магаре“, означава вещество, от което може да се правят гърнета. Значи ти си кал, която грънчарят ще меси, ще мачка, докато изкара нещо от нея. Какво ще изкара най-после? – Стомна. – За какво? – За носене на вода. От тази кал той може да направи не само стомна, но и гърне, и тенджера, каквото пожелае, а ти трябва да бъдеш търпелив, да слушаш. От

грънчаря зависи какво ще направи от тебе, а ти можеш да питаш, колкото искаш. Тури ли вода в тебе, ти трябва да бъдеш благодарен, че носиш вода, т.е. вършиш някаква работа. Носиш ли вода, не си въобразявай, че можеш да ѝ заповядваш. Водата съществува и без тебе. Казваш: „Водата от моето гърне се изля.“ – Да, само водата от твоето гърне се изля, но не и водата на океана. Де може да се излее водата на океана? Да допуснем, че някога земята може да се преобърне в пространството, и водата, която се намира по повърхнината, да се излее. Де ще се излее, на кое място в пространството? Следователно има неща, които не могат да се изливат. По аналогия на това казвам: Какъвто и да е животът на човека, най-после той ще дойде до положение, когато нещастieto за него вече ще бъде невъзможно. Нещастieto е възможно за стомната, но не и за океана. Като се излее водата от стомната, това е нещастие за стомната. Може ли това нещастие да сполети и океана?

И тъй човек трябва да има широки схващания за всички явления в живота и природата. Някой казва: „Защо са тия философски въпроси? Аз се занимавам с дребни работи, философията не ме интересува.“ Дребните работи създават страдания на хората. Страданията произтичат от малки, от дребни работи, а не от големи. Влезе ли в ръката на някой човек едно малко трънче, то му създава голямо страдание; тури ли домакинята повечко сол в яденето, това става причина за голямо страдание: солта предизвиква

голяма жажда, а пиенето на много вода разстройва стомаха, усеща се голяма тежест. Значи малките работи в света създават големи страдания и нещастия. Същото се забелязва и в сърдечния, и в умствения живот на човека, затова той не трябва да се занимава с дребнавости.

Запитват едного, последовател на новото учение: „Какво представлявате вие от себе си?“ Той отговаря: „Всички ние сме кандидати за светии.“ И прав е този човек. Когато един студент учи в университета, той има възможност и професор да стане – от него зависи. Какво невъзможно има в това? Някой се страхува да каже това нещо и по този начин минава за скромен. Да станеш светия, това не е професия, то е фаза, през която всеки трябва да мине. Всеки човек е кандидат за светия и то от първокласните светии. Казвате: има ли първостепенен или второстепенен светия? Това се отнася до вътрешното, дълбоко разбиране на думата „светия“. Да станеш светия, това подразбира да възприемеш и приложиш живота на светията. Няма ли човек предвид живота на светията, той може да се спъне в пътя си. Всеки трябва да мине през пътя на светията, но да се моли на Бога да светне, да се просвети и да каже: „Господи, искам светия да стана!“ Всеки може да стане светия и ще стане, защото такава е волята Божия. Мнозина казват: „Ние сме грешни хора, за светии не ни бива.“ Питам: Каква логика има в тази мисъл? Кой баща иска да има хилав син? Всеки баща иска да има здрав син като себе си. Обаче синът казва на баща си: „Аз

не мога да бъда като тебе здрав, затова ти ще ме носиш.“ Бащата не се радва на такъв син. Синът трябва да се стреми да бъде като баща си и да е благодарен на това, с което природата го е надарила. Той трябва само да работи, за да се развива.

И в религиозния живот се срещат същите заблуждения, същите лъжливи учения, затова хората казват: „Грешни сме, не можем да водим чист и свят живот.“ Не, всички хора не са грешни. Само тези са грешни, които се отказват да вършат волята Божия. Само тях Бог ограничава. Решат ли да вършат волята Божия, тия ограничения моментално се премахват. Сегашният живот на хората представлява халка, бримка, която лесно се окачва и закачва. Знаете ли защо сте дошли на земята? Някой човек е дошъл на земята само да товари и разтоваря магарето. Ще кажете: „И таз добра!“ Че ако вие знаете да товарите и разтоваряте едно магаре, както трябва, ангелите ще ви пеят хвалебни песни. Знаете ли какво символизира магарето? Ако можете да разтълкувате всички букви на думата „магаре“, тъй както са поставени в живата природа, вие ще разберете, че магарето представлява велик символ. Днес всички се смеят на магарето, но Писанието казва: „Блажени са тези, на които се подиграват“. Магарето се оплаква: „Все мене бият, мене корят, на мене се подиграват.“ Когато искат да изкажат недоволството си от някого, хората казват: „Магарешки работи!“ Когато магарето реве, то изказва своята мъка пред Господа, като Му се оплаква: „Не зная,

какво искат хората от мене?“ Господ му отговаря: „Не бой се, всичко ще пренесеш и един ден ще се освободиш от това положение.“ Магарето се поуспокои малко, замисли се и си продължи работата. Магарето не е щастливо, нито горделиво, но има достойнство. То казва: „Бийте ме, правете каквото искате с мене, но трябва да знаете, че гонените са блажени.“ Ще каже някой, че този стих се отнася до хората, а не до магарето. – Как може този стих да се отнася до хората, когато тях никой не е бил? Тебе кой те би? Този стих се отнася за всеки, когото бият. Хлябът е за гладния, не за сития.

Така трябва да се разбират нещата. Всяко нещо, всяка проява трябва да се разбира в нейния дълбок символически смисъл, за да се придобие дух на широта. Всички недоразумения, всички ограничения се дължат на старите възгледи у хората. Ние трябва да имаме по-широки възгледи от сегашните. Съвременните хора се намират в смешно положение, те не знаят положително за какво са способни и доколко е тяхната сила; те не знаят още за какво са дошли на земята. Някой човек е дошъл на земята да направи една къща и да си замине; друг е дошъл да свърши пети клас и да си замине; трети е дошъл да свърши университет и да си замине; четвърти е дошъл да стане учител и още първата година на своето учителствуване той си заминава. Казвате: „Наистина, няма ли по-висок смисъл животът?“ – Кой е по-високият смисъл? – Да служим на Бога, да проповядваме на хората за Него. Питам: Като си

говорил някому за Бога, какво си спечелил?

Всички вие сте учили аритметика, знаете какво нещо са дробите. Например имате следните няколко дроб: $\frac{1}{2}$, $\frac{2}{3}$, $\frac{3}{4}$ и $\frac{4}{5}$. По какво се различават тия дроби една от друга? Коя е най-важната от тях: най-голямата или най-малката? Знаменателите на всички тия дроби са различни и те означават едно преходно състояние. Числото 1 в първата дроб показва, че вие имате известна енергия, с която трябва да се борите. Следователно тази енергия трябва да има за знаменател число, което да представлява формативна сила, която ще може да превърне енергията на единицата в производна. Такова число именно е двойката. За пример в даден случай вие имате едно малко неразположение и сте готови да създадете цял скандал за нищо и никакво. В този момент обаче пощаджията ви носи писмо от ваш дядо, който съобщава, че ви завещава наследство от 100 000 лева. Дядото е турил в писмото и чека, с който ще вземете парите. Щом отворите писмото, неразположението ви минава, вие забравяте всичко. Това писмо представлява числото две, т.е. формативната сила. Числото три е неутрална сила. За пример вие сте направили няколко къщи и сте потънали в дългове, тревожите се как ще ги изплатите. В помощ трябва да ви дойде числото три, да тури край на изразходване на вашата енергия. Това ще стане, като се обърнат силите, енергиите на вашия ум в противоположна посока на тази, в която са вървели до това време.

Често слушате да се пее песента „Цвете мило, цвете красно“. Питам: Какво се крие в тази песен? Когато някоя стара баба пее тази песен, какво означава това? Или какво означава, когато я пее някоя млада мома, или някой професор, или някой войник? Идеите, които внасят бабата и младата мома в тази песен, коренно се различават; идеите, които внасят професорът и войникът в същата песен, пак се различават. Следователно тази песен, излезла от устата на различни хора, произвежда различни ефекти. Когато войникът пее тази песен, той подразбира своята сабя, която навсякъде път му отваря. Когато професорът пее „Цвете мило, цвете красно“, той има предвид някаква задача, върху която прави своите изследвания, както химикът нагрява известни смеси в ретортата, прави опити, дано открие нещо, че да спечели пари за една къщичка, да подобри живота си. Когато свещеникът пее тази песен, и той влага в нея някаква идея. Тъй щото, когато човек пее, той всякога трябва да влага в песента известна идея. При това идеята в неговия ум трябва да бъде точно орпеделена. Колкото идеята е по-определена, толкова тя е по-важна.

Питам: Можете ли да съберете дадените дроби? Те могат да се съберат само при известни условия, а именно, като се приведат под общ знаменател. Как се привеждат дроби под общ знаменател? Трябва да се намери едно общо число, в което знаменателите на отделните дроби да влизат без остатък. Общият знаменател на тези дроби ще бъде 60. Като ги приведем под общ знаменател,

ще получим следните дроби: $\frac{30}{60}$, $\frac{40}{60}$, $\frac{45}{60}$ и $\frac{48}{60}$. Като ги приведохме под общ знаменател 60, това показва, че единицата се раздробява на повече частици, но по-дребни. Сега, ако искаме да съберем тия дроби, ще съберем само числителите им, а знаменателят ще остане общ за всички: $\frac{30}{60} + \frac{40}{60} + \frac{45}{60} + \frac{48}{60} = \frac{163}{60}$. И тъй единицата в дробта $\frac{1}{2}$ показва как трябва човек да работи. Числото две пък показва законите, условията, при които трябва да работим на земята. Всички числа са живи, а не мъртви белези, които само пишем. Ако се разглеждат като живи величини и ги разбираме правилно, животът напълно ще се осмисли и подобри. Обикновено единицата показва най-малкия капитал, с който започваме всяка работа. Числото две показва метод, как да използваме законите и условията в материалния свят, за да увеличим капитала, с който сме започнали, и после правилно да го разпределяме. Значи така наредени дробите, от най-малката до най-голямата, представляват течения, енергии в природата, които трябва да се използват разумно, като се съпоставят в правилни съотношения.

Първата дроб $\frac{1}{2}$ представлява човек с положителен характер, който не отстъпва от своите убеждения. Намисли ли си нещо, той ще го направи; могат да минат 10-15-20 години, но той ще направи така, както някога си е намислил. Вие може да му давате ред философски доказателства или примери от живота на Мойсея, на Христа, той ще ви слуша и ще си мълчи, но след години

ще го видите, че е постъпил така, както той си знае. За такъв човек казваме, че той е израз на дробта $\frac{1}{2}$. Разбира се, това не е общо правило. Човек може да измени тоновете на тази гама. Гамите не са абсолютни закони, те търпят промени. Дробта $\frac{2}{3}$ представлява човек с крайно отстъпчив характер. Той е съгласен с всички хора само за да живее в мир и съгласие. В това отношение той е като калта, можеш да я месиш, както искаш. Този човек често побутва джоба си и казва: „Пълен ли е джобът, и умът ти ще стига; нямаш ли пари, нищо не струваш.“ Такъв е човекът на числото две. Тройката обаче внася равновесие. След това ти отиваш при един човек, който представлява дробта $\frac{3}{4}$, и му казваш: „Хайде, да направиш еди-каква си работа.“ Той ще ти каже: „Почакай малко, тази работа трябва да се обмисли, да се види какви са условията; ако условията благоприятствуват, тогава ще предприема работата, но дотогава не мога да дам дума.“ Този човек мисли вече. И след това, като обмисли всичко, той казва: „Господине, това мога да направя за тебе, онова не мога.“ Честно и справедливо ще ви докаже, защо именно не може да направи нищо. Той никога не лъже, но искрено ще ти каже: „Сега моите работи не позволяват да направя за тебе това, което искаш, но след една година ще ти услужа.“ Най-после дохождате до човека, който представлява дробта $\frac{4}{5}$. Той е крайно взискателен, намира погрешки във всички хора и малките неща прави големи. Види ли един малък недостатък в някой човек, той го туря под микроскоп,

увеличава недостатъка най-малко десет пъти и казва: „Човек трябва да знае какво нещо е култура, какво нещо са отношения!“ Строг е този човек. Тази строгост се дължи на числото четири, което е огън, барут. Ако остане само на него, то би запалило целия свят. Този огън изгасва благодарение на числото пет. Това число смекчава силите, енергиите на числото четири. То постоянно кваси барута, да не изгори всичко около него.

Казвам: Всички дробни се срещат и в човека. Едни от тях се намират в ръцете му, а други – в краката. Човек едновременно действа и с ръцете, и с краката си. Казвате: „Значи човек е раздвоен.“ До кръста си той мисли по един начин, а от кръста нагоре – по друг начин. Когато човек е сит, той се занимава и с наука, и с философия, разсъждава по много философски въпроси: какво е казал Кант, какво е казал Шопенхауер, но щом огладнее, напуска всичката философия, не го интересува вече кой какво е казал, престава да се интересува от небето, от ангелите; той започва да мисли вече само за хляба, как се изкарва от земята, как се пече и т.н. Главният си представя само неща за ядене. В този случай коремът заповядва на човека. Нахрани ли се, картината се сменя и човек пак започва да мисли за по-високи неща. Това раздвояване у човека именно създава противоречията в живота му. Обаче в човека има едно трето същество – Божественото, – което примирява тия противоречия. Без тях светът не може да съществува. Те представляват условия, чрез които Бог

действа между хората. Противоречията са една необходимост за развитието на съвременните хора.

И тъй, когато човек разбере вътрешния смисъл на живота, той ще си обясни смисъла на противоречията. За пример, ако човек се самонаблюдава, ще види, че неговите състояния на скръб и радост непрекъснато се менят през деня; ако не е скърбен или радостен, той ще изпитва или съмнение, или подозрение към нещо; изобщо все ще се намира под тежестта на някакво отрицателно чувство в себе си. Казвате: „Защо става всичко това?“ Питам: Защо перачката пере? Защо професорът прави своите научни изследвания? Защо музикантът свири? Защо момата постоянно се гледа в огледалото? Казвате: „Това са обикновени работи.“ – Не, не са обикновени, защото зад всяка проява, зад всяко явление си има причина. Когато човек се огледа в огледало, той знае причината, която го подбужда да прави това. Той иска да види в огледалото дали е красив или не. Всеки човек иска да бъде красив. Защо? – Защото в красотата се крие някакъв идеал, който той иска да постигне. Ако човек има истински идеал, като се погледне в огледалото, той ще разбере по лицето си какво още му липсва, за да постигне своя идеал. Някой казва: „Аз съм красив.“ – Не, вие още не сте завършили развитието си; вашите черти още не са такива, каквито трябва. Знаете ли какви трябва да бъдат очите ви? Когато ви погледне някой, в очите ви трябва да има дълбочина, мисъл. Друг пък казва: „Аз чувствавам.“ – Какво чувстваш?

Да чувства човек, това значи да има непреодолим стремеж да бъде носител на Божиата Любов, Мъдрост и Истина. Такова дълбоко чувство хвърля голяма светлина върху лицето на човека. Мнозина казват: „Ние не сме родени за тези работи.“ Ами за какво сте родени, за обикновени работи ли? И след всичко това искат хората да ги уважават. Човек се уважава само за великото, за Божественото, което той носи в себе си. Каквато друга философия и да поддържа човек, той трябва да знае, че за човешкото в него никой не може да го уважава. От памтивека и досега само възвишеното, красивото, великото, Божественото в човека се почита и уважава. И децата разбират кое е Божествено и кое човешко. Който не може да разбере Божественото, нека извика някое малко дете, то ще му определи точно коя проява е Божествена и коя човешка. Неговият отговор, макар и детински, ще бъде отличен.

Сега ще ви запитам: Кое е Божественото, което тази вечер трябва да направим? Вие се смущавате, че не можете да отговорите, но аз ще ви помогна малко. Представете си, че стотина души пътуват през един горещ ден и всички усещат голяма жажда, гърлата им са засъхнали. Приближават до една река със здрав и хубав мост и запитват някои пътници има ли наблизко вода да пият. Казват им, че след като минат моста, на разстояние двеста–триста метра от него, има чешма с хубава, чиста вода. Кое е по-добре да направят: да преминат моста и да отидат при чешмата или да пият вода от реката? Най-

доброто в случая е да минат през моста и да отидат при чешмата, да се напият с чиста, хубава вода. Като задоволят жаждата си от тази вода, те ще кажат: „Слава Богу, че намерихме такава хубава вода?“ Водата е носителка на живота. Следователно тази вечер и вие трябва да минете през моста на реката и да отидете при чешмата, при Божествения живот, да пиете от неговата вода, която единствена ще задоволи жаждата ви, т.е. омразата, която мори всички съвременни хора. След това ще насядате на зелената морава и ще кажете: „Заслужава да се живее на земята.“ Колко е хубаво човек вечер да излезе под открито небе, да накладе огън, да седне на земята и да наблюдава звездите на небето! След това да се прибере в дома си да спи и сутринта бодър, свеж да продължи работата си.

Някои казват: „Как можем да постигнем всичко, което ни се говори?“ Мъчни са тези работи за нас. – Не, човек може да направи всичко, каквото желае. Помнете следното: мъчните неща са непостижими за човека, но понеже Бог присъствува в тях, затова стават леснопостижими. Дето Бог взима участие, и най-мъчните неща се постигат лесно. Понеже в лесните неща Бог не присъствува, човек сам се заема с уреждането им и затова в края на краищата ще забърка някаква каша. Който търси лесния път, той свършва с дефицит; който не избягва мъчния път, той урежда работите си, защото Бог е с него и му помага. И затова е казано, че ученикът трябва да бъде герой, да издържа в страданията, неволите и бурите на живота.

Ученикът се учи от всичко. Когато направят някому бележка, той се огорчава и казва: „Защо ми направиха тази бележка?“ Зарадвайте се, когато ви правят бележки. Това са ваши приятели, които искат да изправят някой ваш недостаяк. Една майка се оплаква, че детето ѝ плаче много. Питам тази майка: по-добре ли ще бъде за нея, ако детето ѝ умре и престане да плаче и да я безпокои? Майката трябва да се радва, че детето ѝ е живо и пролива сълзи. Сълзите показват, че изворите на живота са започнали да бликат. Блажени са онези, на които изворите на живота никога не пресъхват. Ще кажете: „И таз добра!“ Да, така е. Най-дълбоките въздишки са създали най-благородни и възвишени чувства. Най-хубавият език на земята е скръбта. Като казвате, че много сте страдали и скърбили, научихте ли езика на страданията? Той е един от важните езици на земята. Като го научите, ще започнете да изучавате езика на слънцето. Научите ли езика на слънцето, ще изучавате Божествения език. Без страдания и без радости човек не може да научи Божествения език. Казвате: „Ние живеем на земята.“ Сегашните хора живеят в скръбта и в страданията, но те още не са опитали живота в неговата същина. Животът може да се разбере само след като човек се издигне над всички страдания и радости. Значи скърбите и страданията представляват почва, в която Божествените семена ще растат и ще се развиват. Новият живот, който се развива в почвата на скърбите и радостите, ще бъде истинският живот. Що е радостта? – Блаженство на духа

или според индусите само блаженство, покой. Радостта представлява разумен живот без ограничения.

И тъй ще знаете: най-мъчните работи са най-лесни. Ако не вършите тях, ще дойдат още по-трудни, които непременно трябва да изпълните. Всеки, който е дошъл на земята, непременно трябва да реши своята задача, да изпълни своето предназначение. Някои казва: „Аз имам своя задача, свой план, който трябва да изпълня.“ Речеш ли да изпълниш своя план, а не този, който Бог ти е предначертал, ще видиш, че твоят план ще стане на пух и прах и след това ще дойде господарят да те товари и разтоварва, а ти ще ревеш, ще страдаш. Казва: „Аз магаре ли съм?“ Питам: Когато те заведат в затвора и те положат на земята, дето ти удрят такъв бой, който с години помниш, не си ли магаре? Бият те, изтезават те, докато те принудят да кажеш, че си откраднал нещо, за което ти никога не си мислил. Питам: Твоето положение не е ли по-долу от това на магарето? Магарето, колкото и да го бият, никога няма да каже някаква лъжа. Един българин се напил една вечер до забрава и като се връщал към дома си, отбил се при един извор да напои магарето си. Магарето пило вода, колкото трябвало, и тръгнало да си върви. Господарят го тегли към извора и му казва: „Пий още малко вода!“ Магарето не иска да пие, дърпа се назад. „Пий де, изпълни желанието ми!“ Магарето пак се отказва да пие. Най-после господарят го оставил свободно и му казал: „Аз те похвалявам. Ти си по-умно от мен. Аз пих за волята на този, на

онзи, а ти не искаш да изпълниш волята даже и на господаря си.“ Напие ли се веднъж магарето, повече не пие. Някой казва: „Често условията на живота ме заставят да направя това, което не искам.“ Щом външните условия те заставят да направиш това, което Бог не иска, ти не си човек. Така може да постъпва само животното. Казвам: Това са максими, които човек трябва да държи в мисълта си. Намериш ли се пред някое изкушение, кажи си: Трябва ли да бъда по-долу от магарето? Не мога ли да бъда поне толкова честен и устойчив, колкото и магарето? Много животни имат добри черти, на които ние трябва да подражаваме. Един паяк се явил между културните паяци и започнал да им разправя една своя опитност: „Днес една красива муха попадна в моята паяжина, но аз я пуснах на свобода“. – „Тъй ли? Знаеш ли, че ти изневери на цялото наше общество?“ – „Добре, щом е така, утре елате всички у дома и аз ще повикам пак тази муха, да видим какво ще направите вие с нея.“ Всички се съгласили. На другия ден пристигат двадесет паяци-философи; пристига и мухата, която се оказало, че била оса. Като я видели, всички паяци решили единодушно да я пуснат, защото била много красива муха. За нея трябвало да направят изключение. Осата им казала: „Ще ме пуснете, разбира се, така е решил Господ. Аз нося в жилото си нещо, което всеки непослушен ще опита. Който не изпълнява волята Божия, той скоро ще опита това, което нося в жилото си“. Трябва ли и вие като тези паяци да казвате, че ще пуснете осата на свобода,

защото била красива? – Ще я пуснете не по ваша воля, а по Божия. Да постъпвате като тия паяци и да мислите, че сте извършили нещо велико, това не е истинска култура. Благородството на човека се проявява, когато той има свободен избор да постъпва, както иска, а при това той разбира волята Божия и постъпва според нея. Ще кажете: „Опасно нещо е окултната наука.“ Питам: „Къде няма опасности?“ Като ходите по улиците, няма ли опасност някоя керемиди да падне върху главата ви? За умния човек, който ходи внимателно по пътя си, няма никакви опасности, но за невнимателния, за разсеяния има много опасности.

Казвам: Дробите, които разгледахме, представляват известни символи и правила, необходими в живота на човека. Те са методи, чрез които може да смекчавате някои ваши състояния. И живата природа си служи с тези методи. Въпросът за значението и приложението на дробите е обширен. Сега ние го разгледахме покрай другите въпроси, затова останаха много междини, които вие сами ще си допълните. Днес всичко не може да ви се каже, защото няма да го разберете. За пример някои ме запитват нещо, но аз не отговарям, а само тихо произнасям частицата „хм“. Какво разбирате от тази малка частица? Тя е символ, който изразява нещо, но малцина ще разберат нейния смисъл. Някой не говори много, но само извиква: „Ахъ!“ Буквата *а* показва, че този човек започва да мисли.

Сега вие не трябва да се смущавате от всички

обяснения, които ви се дават по известни въпроси. Когато изучавате една картина, вие разглеждате главно основните черти, но покрай тях се занимавате и с подробностите. Това обаче не трябва да ви смущава. Основни и важни белези на картината са очите, носа, устата и веждите. Всички останали дребни, тънки линии, те са за умните, за учените хора, както и за великите художници. За обикновените хора са важни основните идеи. Изкуство е човек да схваща и най-дребните черти на дадена картина. Аз наблюдавам как художниците турят сенки на своите картини. Природата обаче не поставя така своите сенки. Ще дойде ден, когато художниците ще научат това изкуство от природата.

Съвременното човечество се намира в преходен период на своето развитие. Някой казва: „Искам да бъда учен.“ В какво седи учеността на човека? Вие срещате хора, които са свършили по два-три факултета, а срещате и такива, които нищо не са свършили. Питам: Каква разлика има между свършилите два-три факултета и между тия, които нищо не са свършили? Ако е въпрос за знанията им по отношение на невидимия свят, и едните не знаят и не виждат нищо от него, и другите, които нищо не са учили. Ако ученият човек вижда нещата в невидимия свят, той е истински учен; и ако простият вижда, и той е учен човек. Простият, който днес не е свършил университет, той в миналото някога е учил. Някои от съвременните хора са учени, други сега учат, а трети за в бъдеще ще учат. Ето защо не се смущавайте от това, дали сте учени или прости,

богати или бедни. При всички условия на живота ученикът трябва да учи, без да се смущава. Христос казва: „В Бога вярвайте, и в мене вярвайте!“ Когато човек вярва в Бога, духът му се повдига, душата му се разширява и той разрешава правилно задачите на своя живот.

Питам: Може ли някой от вас да даде отговор на музикалното упражнение: „Кажете ми ти Истината, която носи свобода за моята душа?“ За коя Истина се подразбира това? – За Истината, която от Любовта излиза и от Мъдростта просиява. Само тази Истина носи вечен живот и свобода за човешката душа. Сега вие направете мелодията на този отговор.

Изпейте сега упражнението „Сила жива, изворна, текуща“. Както виждате, това упражнение започва с буквата с в думата „сила“; звукът се разделя, т.е. отделя доброто от злото, красивото от грозното. Като пеете това упражнение, трябва да знаете за коя сила пеете. Вие пеете за силата, която дели. За да се изпее това упражнение правилно, вие трябва да се нагласите в хармония с живата природа, че като ви слуша и тя да бъде доволна от вас. Няма по-интелигентно, по-нежно, по-отзивчиво същество от живата природа, затова вие трябва да се вслушвате в нея. Щом получите нейното одобрение, тя ще ви подкрепва и тогава вие ще знаете, че можете да пеете и пред целия свят. Пеем ли, трябва да се вслушваме в живата природа, дали ще получим отзвук на нашето пение или не. Не получим ли отзвук, още ще трябва да се упражняваме, докато я

задоволим. Същото нещо се отнася и до мисълта. Ние трябва да бъдем и в мисълта си в хармония с живата природа. Някой казва: „Аз мога да мисля, както искам.“ Не, ти не можеш да мислиш, както искаш. Когато човек мисли върху някой въпрос, той трябва да наблюдава каква светлина прониква в съзнанието му. Ако от неговата мисъл съзнанието му се помрачава повече, той не мисли правилно, т.е. мисълта му не е в хармония с живата природа. Човек трябва да бъде искрен в себе си, ако иска да придобие Истината. Само по този начин цялата душа на човека ще вземе участие във възприемане словото на Истината. Вслушвайте се в нейния език и в нищо не се колебайте. Поколебаете ли се нещо в сърцето или в ума си, дълбоко в себе си вие ще чуete нейния тих глас да казва: „Не бой се, върви напред!“ Ти излизаш на сцената, държиш някаква реч. В това време идва изкушението пред теб и ти пошепва: „Колко хубаво говориш!“ Речеш ли да се вслушаш в думите му, хубавата реч изчезва.

Една знаменита проповедница в Америка излязла на амвона да говори. В това време иде изкушението и тя чува глас: „Много хубаво, красноречиво говориш.“ Обаче проповедницата не обърнала никакво внимание на тези думи. Като слязла от амвона, публиката започнала да я поздравлява и да ѝ казва: „Много хубаво говорите.“ – „Това ми се каза, още когато бях на амвона.“ Само Бог казва хубавите, красивите неща. Ние обаче сме само носители на Божиите мисли и чувства. Каже ли човек нещо красиво,

истинско, това е Божественото, което се е проявило чрез него. Човек трябва да работи за развиване на Божественото в себе си. И тогава, говори ли красиво, той трябва сам да се радва, че е казал Истината, тъй както Бог изисква. По какво се различава Истината от лъжата?

Ще ви дам един пример, да различавате човека на Истината от човека на лъжата. Представете си, че в една болница има сто души парализирани и пред тях се явят десет души, които претендират, че са хора на Истината. Ако са хора на Истината, от тяхното слово парализираните трябва да станат от леглата си. Първият започва да им говори: „Бог е любов.“ Всички лежат на леглата си, не мърдат. Вторият говори: „Бог е Мъдрост“. Болните пак лежат на леглата си. Третият говори: „Бог е Истина“. Болните са в същото положение. Така се изреждат деветте един след друг, но болните не оздравяват. Излиза най-последният, който наистина е придобил Истината, живее в нея; той казва на болните: „В името на Божията Любов, Мъдрост и Истина бъдете свободни!“ В този момент още болните наскочат от леглата си и започват да пеят за слава Божия. Питам: Кой от десетте души говори Истината? – Този, който можа да дигне парализираните от леглата им. И после казват на този човек: „Ти не говори, както трябваше.“ Не е важно как съм говорил, но важно е тези хора да стъпят на краката си и да се движат, да се радват на живота. Това Бог иска, това и те самите искат. Може ли човек със своето слово да направи това нещо, то е

доказателство вече за хубаво, за истинско говорене. Някой може да говори много красиво, но болните да си останат пак в леглата. Друг може външно да не говори толкова красиво, но от неговото слово болните оздравяват, здравите осмислят живота си и всички заедно започват да изпълняват волята Божия. Казвате: „Ние не знаем що е Истина.“ Казвам: Когато говорите за хората и от вашето слово всички заедно започват да пеят, да славословят Бога и да изпълняват волята му, вашето слово е истинско, то съдържа в себе си великата Божия Истина.

Изпейте упражнението „Изгрява Слънцето“.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

1 лекция от Учителя,
държана на 18 ноември, 1925 г., София.

ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Прочетоха се работите върху темата: „Най-красивият орган в човешкото тяло.“

От темите се вижда, че почти всички сте на едно мнение. Всички считате окото за най-красивия орган. Разнообразието се отнася само до службата на окото. В какво седи красотата на известен орган? Мнозина казват, че красотата на човека седи в неговата душа. Какви са качества на красотата?

За следния път пишете върху темата: „Качества на красотата“. Като мислите върху тази тема, все ще се доберете до известни истини.

Окултният ученик трябва да разбира преди всичко езика на природата, как тя се изразява. Някога природата се изразява много просто, с елементарни изрази, но това ни най-малко не говори за простота в природата. Някога тя се изразява много сложно, но и това не говори, че между тези нейни изрази няма пълно съчетание. Напротив, и в простите, и в сложните изрази на природата има пълно,

хармонично съчетание. За да се разберат сложните изрази на природата, изисква се познаване на геометрията и на геометричните форми. Например съвременните учени са създали пишещи барометри, в които с помощта на перо се описват промените на времето. Колкото промените са по-големи, толкова и линията е по-крива, с по-големи повдигания и спадания, т.е. с по-големи отклонения от правата линия. Кривата линия /фиг. 1./ ни показва такова едно отклонение от правата.

Фиг. 1.

Тия повдигания и спадания на линията съответстват на атмосферното налягане. По тях може да се определи и влагата във въздуха. Понеже влагата пък е свързана със силите в природата, от количеството на тази влага ще се определи какви сили и какво количество от тях са взели участие при промените на времето за всеки даден момент.

Да допуснем, че някои разумни същества от невидимия свят искат да се проектират в нашия свят. Нали някога свети Илия се възнесе на небето с огнена колесница? Тогава как ще се проектират ангелите и арахангелите например във физическия свят? Какви линии ще образуват те? Казвам: Колкото съотношенията между линиите, които

те образуват, са по-правилни, толкова и съществата са по-разумни. Следователно от кривата линия, която се образува при промяната на времето, вадим заключение, че тук взимат участие и неразумни същества, неразумни сили, които създават големи пертурбации в природата. Значи понякога и растенията, и животните взимат участие в промяната на времето. Като наблюдаваме барометъра, виждаме, че линията, която перото описва, върви правилно и спокойно и веднага след това започва да криволичи, да слиза и да се качва. Значи някакви неразумни сили са повлияли върху времето. Това зависи още и от чувствителността на барометъра : колкото е по-чувствителен, толкова по-вярно той схваща и най-малките промени на времето, били те даже и на далечни разстояния.

Въз основа на този закон ние вадим и следното заключение: колкото едно същество е по-разумно, и линиите на лицето му ще бъдат по-правилни. Например каквито са линиите на носа на човека, такава ще бъде и неговата мисъл. У някои хора долната устна е по-къса, а горната - по-дълга; у други пък е обратно. По дължината и извиванията на тези линии може да се съди за характера и способностите на човека. Това може да определи само онзи, който разбира отношението между живите линии. По живите линии върху лицето на човека може да се чете така, както графологът чете по почерка. Някои пишат дебели, груби букви и числа, а други пишат нежни, деликатни букви; едни пишат остри букви, а други – обли, кръгли;

едни започват писмото си например с нежни, деликатни букви, но завършват с груби, дебели букви. Кой са причините, че тези хора започват грубо? Тънките нежни линии показват, че някъде се явява един малък слаб извор. Постепенно обаче в този извор започват да се вливат нови притоци вода, които го правят силен, голям и той се изразява в груби, дебели линии. Значи, когато този човек е започвал писмото си, в него е действувал само един мозъчен център, но впоследствие повече центрове взимат участие и той изменя начина на писането. Това показва още, че и в началото на неговия живот е действувал главно един мозъчен център, а после са се пробудили още няколко, които са увеличили енергиите на неговия организъм.

Някои хора мислят, че тези неща не са важни за живота им. Те са много важни, защото определят вътрешния живот на човека. Външният живот на хората пък не е нищо друго освен резултат на вътрешния. Ако човек иска да разбере сегашния си живот, той трябва да се върне с хиляди години назад, да прочете всичко, което е написал и да съпостави миналото си с настоящето. Това той може да прочете по линиите на лицето, на носа, на ушите, на устата, на брадата; също така това може да прочете и по устройството на своята глава, на ръцете си, както и на цялото тяло. Да се върнем назад, това подразбира да проучим всички линии на нашето тяло. По носа на даден човек можем да прочетем какви са били неговите деди и прадеди от преди хиляда години и до днес. По неговия нос

можем да проследим и за условията, при които те са живяли и са се развивали. Това са ред математически задачи, които могат да решават само онези, които знаят висшата математика и геометрия.

Някой казва: „Какво ме интересува миналото?“ – Ами защо ви интересува настоящето? Преди всичко миналото на човека е свързано с неговото настояще така, както изгревът на слънцето е свързан с неговия залез. И тогава съществува следния закон: всеки човек трябва да се прояви. Без прояви животът няма смисъл. Животът е реален само тогава, когато се проявява в каква и да е форма. Тия форми, в които съвременните хора се проявяват, са преходни. Обаче срещат се хора и на земята, и на небето с установени форми. Те са същества със завършен, установен характер; те са същества, които са завършили своето развитие на земята. Като отидете в духовния свят, вие ще видите тези същества във всичката им красота, а на земята тази красота се изразява главно в правилни и хармонични линии. Временните, преходните характеристики на буквите, които в разните езици се изменят. Има някои букви, които са еднакви почти във всички езици. Например буквата А, буквата О и други. Буквата О показва, че в нея има скрити сили, още непроявени. Следователно, за да се прояви дадена сила, тя трябва да даде нещо от себе си. И наистина, когато буквата О е дала нещо от себе си, образувала се е буквата А. Значи буквата А е начало на проявяването.

Това са символи, които вие трябва да знаете, защото те съществуват в природата. Например разгледайте линията на човешките устни и размишлявайте защо природата ги е създала такива именно; после размишлявайте върху въпроса как и защо е създала този разрез между двете устни, който ние наричаме уста. Дълбок замисъл има в създаване на устните в човека, но нам се вижда днес това нещо така естествено, така просто, че не се замисляме даже върху него. Всички хора имат уста, но забележете, че у всички хора устите не са еднакво големи, не са на едно и също място, не са на еднакво разстояние от носа; устните им не са еднакво дебели, нямат еднаква форма и т.н. По тези признаци именно и хората се различават. Ще кажете, че това не е важно. За простия човек нищо не е важно, но за учения, за идейния човек всичко е от значение. Той се стреми да разбира нещата тъй, както Бог ги е създал първоначално. Проучването на тия неща съставлява положителна, Божествена наука, в която няма никакви заблуждения. Когато човек изучава Божествения свят, в него няма никакви противоречия, той изпитва само радост и веселие. Срещнете ли някой волев човек, той е активен, човек на дейността или, както го наричат индусите, „Rajas“. И най-после може да срещнете някой глупав, невежа човек, който нищо не разбира. Такъв човек индусите наричат „Tamas“.

И тъй в света съществуват три категории хора: първата категория е човекът на Истината, Божественият

човек, когото индусите наричат „Satwa“; към втората категория се отнася волевият човек – „Rajas“, а към третата категория – обикновеният човек – „Tamas“. Когато говоря за Истината, за Мъдростта и за Любовта, аз разбирам три определени неща. Под думата „Истина“ разбирам Божествения закон, чрез който е създаден разумният свят; към този свят именно и ние се стремим. Истината съдържа в себе си велики методи, чрез които ние можем да работим. Мъдростта пък е единственият обект, към който ние трябва да се стремим. Тя е създала телата на всички същества, които се поддържат чрез законите и методите на Истината. Любовта внася съдържание, живот в тези форми.

Мнозина казват за някого: той е умен, мъдър човек. Значи този човек има светлина в себе си. Следователно, щом дойде светлината, тя винаги създава образи, форми. Във формите се виждат вече и най-малките частици, както и законите, по които частиците се съчетават, за да образуват формите. Някой казва, че Бог му говори. Питам: По какъв начин ти говори? Не е достатъчно само да кажеш, че Бог ти говори, но трябва да знаеш по кой начин именно ти говори, защото Бог говори на хората по три начина. Когато им говори чрез закона на Истината, Той им дава методи, по които могат да работят при всеки даден случай. Когато им говори чрез закона на Мъдростта, Той им показва образите, които те трябва да реализират в себе си. В това отношение Христос е съвършен образ. Какви са качествата на съвършения човек? Вие ще кажете, че той

трябва да бъде мъдър, истинолюбив. Да, но думите мъдър, истинолюбив са неопределени понятия. Кажете ми поне една дума, един съюз например от езика на Истината. Вие още не можете да произнесете нито една дума според законите на Истината, а мислите за себе си, че сте придобили Истината. Тук именно е вашето заблуждение. Някой казва: „Аз зная английски език много добре.“ – Щом знаете английски, кажете една дума, но така, че и англичанинът да не познае, че сте чужденец. Можете ли да произнесете по този начин една английска дума? Не можете. Тогава не казвайте, че знаете английски език много добре. Ако е въпрос за български език, като българи вие можете да произнесете една българска дума правилно. За да произнесете правилно една дума от езика на Истината, вие трябва да имате толкова нежно гърло, всички да разберат, че вие не сте човек от „міра сего“. При сегашното състояние на хората, когато те по десет пъти на ден скърбят и се радват, падат и стават, те още не могат да си служат с езика на Истината. Който иска да си служи с езика на Истината, той трябва да е надраснал дребнавостите и да разбира дълбокия смисъл на живота. Когато вижда хората да скърбят и плачат, той трябва да знае защо скърбят и плачат; когато ги вижда да се радват, пак трябва да знае защо се радват. Някой си счупил крака. Трябва ли човекът на Истината да плаче заедно с него? Ученик стои пред дъската и плаче, че не може да реши някоя трудна задача. Човекът на Истината и в единия, и в другия случай знае

дълбоките причини за това и той бърза да помага на тези хора, а не отива да плаче заедно с тях.

Ако срещнете в някоя книга числа с различни знаци пред и след тях, както в написаните тук няколко числа, $6+$, $7-$, $+6$, -7 , какво значение ще им дадете? Числото $6+$ показва, че някой човек има да получава нещо, някакво наследство например. Като получи наследството, на какво число ще бъде равен той? Числото $7-$ показва, че от някой човек трябва да се вземе нещо. Като се вземе от него това число, на какво ще бъде равен и той? Да допуснем пък, че числото $6+$ представлява ябълково дърво, посадено на богата почва, а при това редовно се полива. Какво ще придобие това дърво в продължение на десет месеца? Ако пък това дърво е при неблагоприятни условия, какво ще стане с него? То ще изгуби нещо от себе си. Значи в първия случай ще имаме $6+1=7$, а във втория случай ще имаме $7-1=6$. Според този закон числото 6 е майката, а $7-$ е бащата. Щом се роди дъщеря, майката се увеличава; когато син умира, бащата губи. Тогава той става по-слаб от майката, енергиите в него се намаляват. Тъй че, когато хората плачат за своите умрели, всъщност те не плачат за самите тях, а за загубата, която претърпяват. Когато майката плаче за дъщеря си, то е, защото тя е станала по-слаба, загубила е нещо от себе си. Следователно, когато хората губят, те всякога плачат, скърбят, а когато печелят, те всякога се радват. Казвате: „Ами Христос защо плака?“ Той плака за еврейския народ, който изгуби благоприят-

ните условия на живота. И след това той им каза: „Аз ще отида при Отца си, ще ви приготвя жилища, и вие ще се зарадвате; скръбта ви ще се превърне в радост“. Вместо евреите други народи спечелиха и затова радостта на Христа беше по-голяма от скръбта Му. Казвате: „Защо един-кой си човек плаче?“ – Защото сте му взели нещо. – „Какво трябва да направим, за да не плаче.“ – Върнете това, което сте му взели.

И тъй помнете следната философия: не взимайте от човека онова, което не можете да му дадете. Това са задачи в живота, които всеки трябва правилно да реши. Доброто в света може да се изрази със знаците за събиране и умножаване $+$ и $\times$, а злото – със знаците на изваждане и деление $-$ и $:$. Доброто оперира със събиране и умножение, а злото – с изваждане и деление. Вълкът например знае да изважда и да дели. Първо той се приближава до кошарата, изважда една, втора, трета овца от стадото, занася ги някъде в гората, дето започва да ги дели. Той знае делението по всички правила, а не само на теория. Доброто пък създава нещата. Следователно всички процеси у нас, които делят, трябва да се ограничат.

Това е философия, това е наука. С това именно се занимава окултната наука. Тя дава методи на човека за развиване на Божественото в него, което твори. Хората постоянно се смущават от това защо този или онзи живеят така. Защо хората живеят така, не мислете по този въпрос, но се запитайте защо вие живеете така. Някои казва: „Защо

хората не ме разбират?“ – Ами защо ти не разбираш хората? – „Защо един-кой си ме обиди?“ – Ами ти защо го обиди? Питам: В какво се заключава обидата? Обидата седи в това, че думите на някой човек ви оскърбяват. Следователно, кажете ли някому нещо, което може да го обиди, веднага се коригирайте. Дайте място на Божественото в себе си, то да се прояви. Само по този начин човек може да расте. Затова и Писанието казва: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Бог не съди никого, ние сами се съдим. Силният човек сам се съди. Той казва: „Това, което направих, което казах, не беше добро.“ Някой казва: „Аз съм учен човек, погрешки не правя.“ Не мислете така. И учениците правят погрешки. Представете си, че вие сте учен, учител сте в някоя гимназия и задавате на учениците си темата: „Най-важният елемент в природата.“ Като написвате темата на дъската, вие изпускате една буква и вместо „най-важният, пишете „на-важния“. Изговаряте думата правилно, а изяждате една буква. Защо направихте тази погрешка? Две причини може да има за това: или съзнателно може да я направите, да проверите вниманието на учениците си, или от навик да пропускате по една или две букви в думите. Има хора, които изпускат букви в края на думите, особено това се забелязва в подписите им. Те така се подписват, че крайт на фамилията им не може да се чете. Когато човек изписва всичките букви, това показва, че той свързва всичките си работи. Така пишат обикновено хора, които разполагат с време. Когато човек изпуска някои

букви, особено крайните, това показва, че той бърза, няма време да свърши работата си. В българския език и да се изпускат букви, пак може да се чете написаното, но еврейският език не търпи това. Той е точен, определен език.

Следователно, дойдем ли до Истината, трябва да знаем, че всички нейни форми са строго определени. Там не може да се лавира. В Истината нещата не могат да се изменят нито на йота. Ето защо всеки трябва да има стремеж да изменя своите състояния от лоши на добри. Не е лошо, когато човек мени състоянията си, това го обогатява вътрешно, но той трябва да е над всички състояния в себе си, да се разбира. Дойде ли ви някое тъжно състояние, това не сте вие; дойде ли ви радост, пак не сте вие; разбогатеете ли, това не сте вие; осиромашеете ли, пак не сте вие; придобиете ли знание, не сте вие. Всички тия неща – богатство, знания, сила – това са състояния само. Вие трябва да дойдете в реалното, да знаете къде се намира човекът. Дойдете ли до реалното в човека, вие можете да се спогодите с него. Разумният човек не обръща внимание нито на своите, нито на чуждите погрешки. Той само коригира и върви напред. Докато хората се спират пред погрешките, те живеят по човешки. Ако някой ангел слезе на земята и види, че един вълк яде овца, мислите ли, че той ще тръгне след вълка да го гони? Напротив, той ще каже на вълка: „Добре направи, че изяде овцата. Изяде ли я поне по всичките правила на естеството си?“ Вълкът ще

отговори: „Изядох я, но остана от нея един малък излишък.“ Този излишък ще създаде кармата на вълка. Ангелът знае това нещо и не прави опити да изменя кармата на вълка, нито пък да изменя неговото естество. Всички овци, които са пострадали от вълка, един ден ще създадат неговото нещастие. Как? – Като го глобят, като го накарат да плати всичко. Разправят за един вълк, който посред ден влязъл сред едно стадо от сто-двеста говеда и грабнал от него едно теле. В този момент всички говеда се нахвърлили отгоре му и с рогата си го удряли, мушкали, докато го разкъсали на парчета. Питам: Трябваше ли този вълк да бъде толкова глупав да влезе сред стадото? Той си мислил, че и говедата пасат трева, като овцете. Не, те имат роги, с които мушкат и могат да разкъсат един вълк.

Казвам: Всички лоши постъпки в живота носят и своите лоши последствия. Те създават особени форми, през които ще мине този, който ги е създал. Докосне ли се до тази форма, тя като бомба ще избухне и нейният създател ще бъде първият, когото тя ще убие. Забележете, много от съвременните изобретатели на бомби, на избухливи газове и на ред още зловредни изобретения, са платили с живота си. Гледаш някой изобретател днес прави опити, утре прави опити със своето изобретение, докато някоя бомба избухне и му отнеме или крак, или ръка, а понякога и целия живот. И затова казвам: Не се самоизлъгвайте да мислите, че каквото и да вършите, ще мине незабелязано. Не, живата разумна природа държи сметка за всичко. Едно

правило дръжте в ума си: честни бъдете! В честността се крият велики енергии, които въздигат човешката душа.

Човек трябва да бъде честен и справедлив. Това са първите морални сили, с които той трябва да си служи. Освен това той трябва да бъде интелигентен и благороден. Без тези сили той не може да се прояви като човек. Всяка негова постъпка трябва да изразява благородство, в което Бог да се прояви. Всяко негово действие трябва да е продиктувано от Мъдростта. Постъпва ли човек така, той ще привлече Бога в себе си и по този начин ще бъде полезен на ближните си, ще може да им помага. Влезе ли Бог в човека, той престава да живее за себе си, прощава се с дребнавостите на живота и се слива с Бога. Само такъв човек може да отиде на небето. Един човек е достатъчен за небето. Той ще представлява всички останали хора. Яви ли се човек на небето, между красивите ангели, и той трябва да бъде красив. В ангелския свят не могат да живеят грозни същества. Влезе ли някой грозен човек между ангелите, достатъчно е само веднъж да се погледне в техните огледала, за да се ужаси от своя образ. Види ли образа си, той за нищо вече не е в състояние да остане между ангелите. Те нищо няма да му кажат, но той ще изпита в себе си голяма тъга, че не разбира живота им, не разбира езика им и ще пожелае час по-скоро да слезе на земята. Ангелите ще се отнесат внимателно към него, но не могат да направят никаква връзка с него, защото знаят, че той е невежа човек. Трябва ли след всичко това той да им се

представя, че знае много? Рече ли да им се представя за това, което не е, той вече е влязъл в злото. Щом е попаднал между ангелите, ще трябва да се смири и да си каже: „Господи, тези същества са високо напреднали, аз не съм за тук. Моля Ти се, определи ми мястото.“ Когато хората искат да се представят такива, каквито не са в действителност, те повдигат главата си нагоре, заемат положение, което не отговаря на действителността.

И сега като окултни ученици, като хора, които искат да изучават Истината, вие трябва да знаете, че всички форми, които хората имат, както и всички техни движения се дължат на техните мисли, чувства и действия. Които от тях са неправилни, нехармонични с природата, трябва да се коригират. Как могат да се коригират? Кой как мине покрай такъв човек, било някой добър човек, било някое дете, все ще му направят по една малка забележка в едно или в друго отношение. Невидимият свят не обича да казва нещата изведнъж, но той казва всеки ден по малко. Задачата на човека не е да се преобрази изцяло в един ден само, но да изправя поне по една микроскопическа част от своя живот. Днес ще изправи една микроскопическа част от някоя линия на лицето, на носа, на устата, на веждите си и т.н. Утре ще изправи друго нещо. Всеки ден ще ретушира по нещо в лицето си, както художникът ретушира някоя своя картина с четката си. Ако човек през целия си живот може да подобри очите си или устата си, или ушите си, или брадата си, да ги доведе до положение да съответстват

на реалността, това е голяма придобивка. За да се постигне това, всички мисли, чувства и действия в човека трябва да бъдат съзнателни, да преминат през законите на неговото сърце, през законите на неговия ум и през законите на неговата воля. По този начин ще се развие Божественото начало в него и той ще може да работи за в бъдеще успешно и съзнателно.

Като разглеждам темите ви, намирам, че някои ги пишат красиво, чисто, отчетливо; други ги надраскват набързо, както им дойде. Най-доброто време за размишление върху дадена тема е вечер, в 10 часа, когато повечето хора спят. Този час е най-добър за размишление върху това, което Бог е сътворил. Като обмислите въпроса добре, напишете си темата спокойно, тихо, с красиви правилни букви. Пишете ли така, това ще повлияе благотворно и върху характера ви. Всички хора имат наследени качества, добри и лоши от своите деди и прадеди, върху които трябва да работят: добрите да развиват, лошите да възпитават и облагородяват. Някои хора имат добро желание да пишат правилно, красиво, но са наследили една черта от своите деди да изяждат от време на време по една буква в думите. Те сами не могат да видят, че са пропуснали някои букви. Други пък каквото и да пишат, винаги забравят да турят датата.

Сега всички трябва да привикват към новото, т.е. да работят според изискванията на живата природа – без погрешки. Новият живот изисква да се избягват старите

погрешки. Повтарят ли се те, човек не може да се извини. Ако той прави нови погрешки, благодарение на това, че влиза в нова област между непознати местности, погрешките му се извиняват. Стара погрешка е например одумването. Искате ли да се освободите от този стар недъг, препоръчвам ви следния метод. В продължение на цяла година определяйте всеки ден по одного, когото ще одумвате. Например първи януари, понеделник, запишете името на одного от вас, когото определяте да бъде одумван, и всички кажете нещо по негов адрес, кой каквото знае, добро или лошо. На другия ден втори януари, вторник, вземете друг човек и го подложете помежду си на подобна критика. Така продължавайте всеки ден, докато изкажете всичко, каквото знаете. По този начин ще отвикнете да критикувате и всички противоречия, които ви спъват в живота ви, ще изчезнат. Така тежестта ще се разпреди равномерно върху всички. Сега обаче върху едни хора пада по-голяма тежест, като ги хвалим или корим много, а върху други – по-малка тежест. Природата обича равновесието. Когато човек одумва някого, той трябва да бъде справедлив. И след като се изкаже, ще се запита: „Вярно ли е всичко това, което говорих?“ Окултният ученик трябва да бъде праволинеен, т.е. когато говори добро или зло, било за другите или за себе си, той трябва да бъде искрен. Който не е съгласен с този метод, нека всеки ден ангажира мисълта си с красиви и възвишени неща, по-високи от обикновения, делничен живот.

Сега да се върнем към основната мисъл на лекцията. Вие не трябва да се отказвате от действителността. Някой казва: „Аз не мога да живея чист и възвишен живот.“ – Тогава ще бъдеш активен, деятелен. – „И това не мога; аз искам да почивам.“ – Можеш и да почиваш, но всяко нещо трябва да дойде на своето време. Почивката е временно състояние, тя не може да бъде вечна. Да се отказваме от живота, това не е волята Божия; да се пресилваме, да се изнасилваме, това не е волята Божия. Всеки трябва да даде израз на живота, който Бог е вложил в него. Всеки ученик трябва да бъде искрен, доблестен и да не се мъчи да подражава на другите. Изразява ли човек своя живот, тъй както се развива в него, той ще получи Божието благословение. Само Бог ни знае, Той ни познава най-добре, а ние сме предмет, обект на Божието знание. Следователно във всеки даден случай аз знам за себе си това, което Бог знае за мен. Божието съзнание е всякога будно за нас. Той постоянно ни държи в ума и в сърцето си. Когато Бог държи в ума си, той постоянно прогресира, расте. Види ли, че някое цвете расте, Той го полива с росата си и огрява с лъчите си. Види ли, че някое същество страда, скърби, Бог се радва; радва ли се това същество, и Бог се радва. Срещне ли някой невежа, спре се при него, даде му малко светлинка и си замине. Срещне ли някой учен, погледне го, порадва му се и си продължи пътя. Вие ще цитирате стиха: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат.“ Върви някой богат, учен човек

с пълен чувал на гърба си, среща Господа и му казва: „Господи, аз работих и забогатях!“ – „Добре, подължавай пътя си.“ След него Господ среща друг човек, с празен чувал на гърба си, плаче и нарежда: „Господи, аз осиромашах. Няма ли Правда в света?“ – „Почакай малко, сега и ти ще придобиеш нещо.“ Господ веднага спира богатия и му казва: „Дай половината си богатство заради мене на този беден човек!“ Той сваля от гърба чувала си, пресипва половината богатство в празния чувал на бедния и после двамата продължават да вървят заедно, да пеят и славят Бога. Така постъпва разумният човек в света.

Следователно по същия начин и ние трябва да постъпваме със своите мисли и чувства, без да се самоосъждаме. За пример случи се, че някоя наша мисъл е много натоварена, а друга някоя е празна, слаба. Какво трябва да направим? – Натоварената мисъл да даде малко от своя товар на слабата, за да се уравновесят. Постъпваме ли така, много от нашите дефекти ще се изправят. Същото може да се приложи и към чувствата. Тези мисли, които ви давам сега, са необходими за обяснение на някои закони, с които можете да изправите своите недъзи. Някои питат: „Ние изправни ли сме в своите работи? Как изглеждаме?“ Питам: Вие какво мислите за себе си? Ако вие се мислите за изправни, и аз ви считам такива. Каквото човек мисли вътрешно за себе си, това мислят и другите хора за него. Някои казва: „Добър човек ли съм аз?“ – Ти какво мислиш за себе си? – „Не съм много добър.“ Казвам: Този човек

не е искрен. Той иска да предизвика другите, да се изкажат какво мислят за него. Добър човек е той, добри са и всички останали хора, понеже Бог ги е създал. Човек е и красив, и добър, но се е накалял отгоре. Той трябва да се измие добре, да изчисти всичката кал от повърхнината си, за да се прояви Божественото в него. Задачата на всеки човек е да изчисти своята кал, с която се е напръскал отгоре, за да види, че наистина е чист и светъл.

Сега аз бих желал вие често да пеете, да прогресирате в пението, да се издигнете над окръжаващата среда. Пението изисква силно концентриране. Който иска да пее хубаво, най-първо той трябва да се освободи от влиянието на хората и да пее за себе си. Пей за себе си, да удовлетвориш своето музикално чувство; пей за съществата от невидимия свят и най-после пей за хората! Пеете ли първо за хората, те ще окажат известно влияние върху вас и вие ще почнете да се съмнявате. Съмнява ли се човек, той не може да пее хубаво: гласът му е груб, неточен. Гласът на добрия певец трябва да бъде мек, ясен и изразителен; умът му не трябва да е раздвоен. Изобщо музиката се отнася към формативните сили в природата. Тя е във връзка с интелектуалните способности на човека. Взимат ли участие при пението и нисшите чувства, например щестлавие, певецът вече има желание и другите хора да го чуят как пее; той иска да има тяхното добро мнение, тяхното внимание, а с всичко това той губи в пението. Това чувство се среща и в животните. Веднъж аз наблюдавах един славей, като пееше. Той беше

затворил очите си, забравил се беше в песента си, в желанието си да бъде чул и от другите славеи. Като се приближих към него, той се стресна, отвори очите си, засрами се и престана да пее. Той се засрами, защото аз разбрах неговото щестлавие в пението. Той не пееше само за себе си. Може да се яви спор сега дали наистина той се е засрамил. За мене това е безспорно така. Той се засрами и като за извинение казваше: „При други условия бих пял по-хубаво.“

Съвременните певци, когато обичат някого, и те като славеите не могат да пеят пред него хубаво. Защо? – Защото при пението се намесват други чувства, които спъват ума. Пението пък е способност, качество на ума. Хубаво може да пее само интелигентният човек. Когато умът на човека проработи, тогава той започва да пее. Докато само чувства, той не може да пее. Забележете, когато се дават хубави концерти, парчетата, които са предвидени в програмата, не изразяват толкова чувства, колкото права мисъл. Всеки ще пее за сърцето си дотолкова, доколото да се разкае, да вземе един нов път, подем нагоре. Изобщо, докато умът на човека не е проработил, той не може да пее. Но и онзи, който много мисли и философствува, и той не може да пее. Добре пее само онзи, който има чист, природен, а не критически ум; добре пее само онзи, който мисли по Божествен начин, а не по човешки. Дребнавостите в живота пречат на музикалното чувство. Единственото нещо в живота, което

създава най-красивата музика, е скръбта. Когато човек скърби, той мисли, а мисълта създава музиката в него. Слушали ли сте някой кавалджия-овчар да свири? Слушайте го, свири той и сълзи пролива. Кога свири кавалджията хубаво? – Когато неговата възлюбена го напусне и се ожени за друг някой. Като вземе кавала си, той започва да мисли за нея и излива скръбта си. Значи скръбта представлява тъжната душа. Няма по-хубава форма за тъгата на душата от скръбта. Нашата скръб е представена на небето в много красиво лице. Когато някой човек скърби и плаче на земята, в небето той е много красив. И действително скръбта е създала истинската музика и поезия в живота; тя е създала дълбочина в музиката, дълбочина в поезията. Коя скръб създава дълбочина в музиката? – Скръбта на възвишените същества. Те не скърбят за себе си. Тяхната скръб е велика, благородна и буди възвишената мисъл. Тя носи светлина за съзнанието на човека. Радостта пък е създала веселата музика. Тя внася разширение в ума и чувствата на човека.

Мнозина от вас са музикални, но религиозното чувство у някои пречатства за развитието на музикалното. Те считат, че като религиозни хора не трябва да пеят и съзнателно се въздържат. Въздържа ли се някой да пее, той е светски човек. Истински религиозният човек всякога трябва да пее, да славя Бога със своята песен. Когато ангелите искат да развият музикалното чувство на някой човек, те го поставят на големи страдания и изпитания. С

това същевременно те развиват и дълбочина в чувствата му. Скръб и тъга са две различни понятия. В скръбта човек всякога знае защо скърби. Той има някаква цел, която иска да постигне, и като не може, скърби. Тъгата е неопределена. Скръбта, тъгата, радостта са различни методи, с които невидимият свят си служи, когато иска да развие музикалното чувство в човека. Истинският музикант същевременно трябва да бъде математик, да има силно въображение, да разсъждава правилно. Музикантът, певецът същевременно трябва да бъде и поет, и религиозен човек. Най-правилната проява на религиозното чувство е любов към Бога.

Любовта към Бога се изразява по три начина: да слушаш, да чуваш Божия глас, да го възприемаш в себе си и да изпълняваш Неговата воля. Това значи истински просветен човек. Той се отдава изцяло в служене на Бога. Всички негови мисли и чувства са в услуга на възвишеното и благородното в живота. Много хора само външно, формално са религиозни; вътрешно това чувство отсъства у тях. Има ли човек любов към Бога, той постепенно се облагородява. Онзи, у когото това чувство е събудено, има вътрешна мекота. Той никога не оскърбява. Каквото и да каже на човека, колкото строги да са думите му, те никога не произвеждат болка, понеже са пропити с мекота.

Някой казва: „Как можем да познаем, че Бог съществува в света?“ Едно от доказателствата, че Бог съществува, е благостта, която всички хора чувствуват,

въпреки големите злини в света. Зад всички противоречия в живота се крият Божията Любов и Божията благост. Един ден, когато всички хора дойдат до положение да мислят, както Бог мисли, и да чувстват, както Бог чувства, и новата култура ще дойде. Дойде ли това време, всеки човек трябва да бъде доволен от себе си. Пробният камък, с който ще се познават хората на новата култура, ще бъде следният: вашите неприятели ще дойдат да ви оберат, ще ви отнемат всичкото богатство и ако вие запазите пълно присъствие на духа и не се поколебаете в нищо, вие сте хора на новото време, вие сте хора, в които Бог живее. Искате ли човек да се повдигне, той трябва да се стреми към Бога, да придобие Божията любов. Без Бога няма растене, няма подем. В Бога всичко е възможно; без Него нищо не се постига. Събере ли се любовта на всички хора, това приблизително ни дава идея за Божията Любов.

И тъй колкото душата на човека е повече проявена, т.е. събудена, толкова по-хубаво той пее. В това отношение на всички предстои много работа. Че имате много работа, това ме радва; то трябва да радва и вас. Всички съвременни хора трябва да работят за постигане на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

2 лекция, от Учителя,
държана на 25 ноември, 1925 г., София

А У М Е Н

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Прочете се резюме от темите: „Най-красивият орган в човешкото тяло.“

Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Качества на красотата.“

За следния път ще пишете върху темите: „Първата стъпка в живота“ и „На какво трябва да се радва човек?“

Радостите, това са баниците на живота; скърбите, това са сухият хляб на живота. В обикновения живот хлябът е важен, защото той дава сила на човека. Ако през целия си живот се храните само с баници, ще бъдете ли благодарни? – Не, вие ще имате нужда от разнообразна храна. Значи разнообразието се изразява чрез простота в нещата. Ние взимаме думата „простота“ в идеен смисъл. За пример, ако слушате някой виден певец или някоя знаменита певица, едни от вас ще се огорчат, а други ще бъдат доволни, че са имали случай да чуят такова особено пение. Значи музиката, пението действуват различно върху

различните хора. Защо? – Защото едни я възприемат само външно и се огорчават, че и те не могат да пеят или да свирят така хубаво. Други пък я възприемат вътрешно и се радват, когато слушат хубаво пение или свирене. Също така хората се или радват, или огорчават, когато слушат някой красноречив оратор да говори. Обаче Великият Закон, който разпределя благата в света, така ги е разпределил, че и на великите хора да липсва нещо. И на малките, на обикновените хора липсва нещо и на великите хора липсва нещо.

Сега всички хора се стремят да бъдат велики. Мислят ли те, че могат да станат велики като Бога? – Никога! Станат ли велики като Бога, те ще се слеят с Него. Оттук се явяват ред разсъждения, ред философски въпроси: могат ли частите да се слеят с цялото и да се изгубят и може ли цялото да се изгуби в своите части? Колкото и да се разисква върху въпросите какво нещо е цялото и какво – частите, те всякога ще останат неразбрани. Ако вземем една ябълка и я разделим на няколко равни части, мислите ли, че сладостта на ябълката във всичките ѝ части ще бъде еднаква? Тези части от ябълката, които слънцето е огрявало най-много, ще бъдат най-сладки. Другите ѝ части, които слънцето е огрявало по-малко, ще бъдат и по-малко сладки.

И тъй степента на развитието, до която е достигнало вашето съзнание днес е такава, че много важни въпроси за вас са още неопределени. Например вие

казвате: „Трябва да обичаме Бога, да имаме стремеж към Него.“ Как и по какъв начин ще изразите този стремеж, тази любов към Бога и вие не знаете. Мойсей казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце!“ Какъв именно трябва да бъде обектът на твоето сърце? После Мойсей казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум!“ Какъв трябва да бъде обектът на твоя ум? И най-после Мойсей казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа и с всичката си сила.“ Значи при тези въпроси вие трябва да се спрете върху положителната, реалната им страна, защото има опасност човек да стане повърхностен. Като се разисква върху тия въпроси, някои мислят, че всичко знаят. Други казват: „Ние не можем да обясним тези неща, но ги чувстваме отвътре, те са ясни за нас.“ Казвам: Има разлика от едно чувстване до друго. Вие опитвали ли сте какво значи да понесете греховете на всички хора само за половин секунда и да почувствувате всичката им тежест върху себе си? Или опитвали ли сте какво значи да преживеете радостта на всички хора на земята? Съвременните хора са заети повече с ограничените възможности на своя живот; те се интересуват от близките предмети, от своите постижими желания. Например дайте на някоя кокошка крина жито и ще видите какво я интересува. В дадения случай крината с жито за нея струва повече, отколкото цялата наша философия. Щом се качи на крината, тя разбира вече всичко и започва с буквата α . Буквата α представлява

клюна на птиците, която буква египтяните са взели от тях. Значи клюнът на птиците е символ, който означава, че човек трябва да работи, да твори, да мисли. Сега и вие често казвате: „Много трябва да мислим!“ Питам: Вие като ученици, какво особено сте измислили досега? Който от вас каже нещо особено, което той е измислил, още сега ще получи премия от хиляда лева.

Изпейте упражнението „Вехади“. Тъй както го изпахте, при това настроение, така се пеят обикновени песни. Когато човек пее духовни песни, той трябва да има вътрешно, духовно настроение. Сега пък аз ще изпея едно упражнение, което считам свещено. Вие ще слушате, да го запомните и после ще го повторите. Ако не можете изведнъж да го възпроизведете, не се смущавайте от това. И в живота нещата не стават изведнъж. Сам по себе си животът е хармоничен, но когато се проявява, забелязват се малки дисхармонии, докато всичко се уравни. Това упражнение ще наречем „аумен“, но ще го пазите в себе си свещено; ще го пеете само дома си или в себе си вътре, а не пред хората. Това упражнение е от една стара свещена песен, която аз превеждам от миньорна на мажорна гама. Ако я предам тъй, както е, в миньорна гама, вие не ще може да издържите на нейните вибрации; те ще изменят пулса на сърцето ви. Когато човек пее свещени песни, той трябва да отвори душата си като цвят пред невидимия свят, да заеме положението и състоянието на чисто, безгрижно дете, без страх от окръжаващите. Дойде ли човек в такава

настроение, той ще се слее със същества от разумния свят и само така ще разбере какво нещо е музика, какво нещо е пение и какво – наука. Хората на земята няма с какво да се похвалят. И най-великите музиканти, и най-учените хора на земята не могат да се похвалят нито с музиката си, нито с науката си. В какво отношение е така? Аз правя сравнение между музиката и науката във възвишения разумен свят и музиката и науката на земята. Повдигне ли се човек малко по-високо от обикновеното си състояние, ще види, че между разумните същества той няма с какво да се похвали. Гледате някой актьор играе на сцената някаква роля, но тя е заучена наизуст, тя не е нещо негово. Неговата заслуга седи само в това, доколко той може добре да изиграе ролята си, да се вдъхнови от нея и да въздействува върху публиката. На същото основание казвам: Доколкото и ние можем да се вдъхновим от Божественото, което се проявява в живота, дотолкова е нашата заслуга, дотолкова и ние можем да бъдем похвалени. Ние няма да бъдем актьори. Под думата „актьор“ разбираме човек, който действа, изявява, проявява нещата навън. В обикновения живот под думата „актьор“ разбират човек, който представя нещата така, както не са. В този смисъл, ако искате да бъдете свободни хора, не трябва да бъдете актьори.

Често, когато някой говори, другите го критикуват вътрешно, казват: „Това граматически не е вярно.“ Казвам: Това, което ви се говори, важно е, дали е вярно логически, дали е вярно според езика на Истината, а не според

граматиката. Когато аз говоря Истината, предпочитам да я изкажа на най-прост език, но понятен за всички, макар и да не е изложена граматически правилно. Казвате: „Защо човек да не говори на красив, чисто граматически език?“ - Има причини за това. Преди всичко граматиката, с която хората си служат на земята, не е същата граматика, с която ангелите си служат. Никой човек на земята не може да говори тъй красиво и правилно, както един ангел може да говори. Рече ли да говори като ангел, той ще разруши света. Това е мое твърдение, разбира се. Ако злото не съществуваше, светът щеше да се развали, щеше да се разруши. Ако само за един ден злото би изчезнало от света, нашата земя би престанала да съществува не във физическо, но в духовно отношение, т.е. животът на земята не би имал условия да се развива. Ангелският свят в сравнение с физическия, с живота на земята е съставен от съвсем друга материя и други принципи го управляват, вследствие на което той не може днес да се приложи на земята. В това отношение злото на земята е една необходимост, без която нейния живот не би се проявил; без злото в света доброто ще остане не проявено. Чрез злото ние познаваме доброто. Затова именно трябва да бъдем благодарни. От две злини трябва да изберем по-малката. Мислите ли, че онези духове, които изразяват злото, са благодарни от положението си? Нима ралото, което влиза в земята, е благодарно от своето положение? Нима чукуът, който руши камъните, е благодарен от своето положение? Нима крадецът е доволен от

себе си, когато краде? Ако го попитате защо краде, и той не знае. Обаче за разумния свят това не е извинение. Физическият свят съществува за разумните хора, които трябва да го изучават. В това отношение злото и доброто са външни обекти за проучване с цел да ни доведат до известни познания, да разбираме Божиите пътища. Щом Бог е допуснал злото и доброто като сили да работят в живота, Той знае защо е направил това. Следователно ние трябва да имаме нужното смирение да изучаваме и злото, както и доброто, при което доброто да държим, а злото да избягваме. Казано е в Писанието: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте!“

Сега от всички ученици се изисква вътрешна пластичност, т.е. мекота в обходата. Започне ли някой да говори, другите трябва да го слушат внимателно, с известно почитание. Не го ли слушат внимателно, той ще каже: „Вие не се отнасяте с почитание към мен.“ Тогава другите ще му отговорят: „И ти не се отнасяш с почитание към нас.“ Това не е разрешение на въпроса. Разрешението на въпроса седи в следното: и който говори, и който слуша да се отнасят с еднакво почитание помежду си. Ако учениците не почитат учителя си, какво печелят с това? И ако учителят не почита учениците си, какво печели и той? И едната, и другата страна нищо не печелят. Питам тогава: Ако ние се съмняваме в Бога, какво печелим? Нищо не печелим, но постоянно губим и спъваме своя прогрес. Красотата на живота седи в това човек да се стреми към изучаване и

разбиране на вътрешния план, който Бог е предвидил, и да не се занимава с частните прояви в живота. Частните прояви имат смисъл дотолкова, доколкото от тях може да се съчетае цялото, да се разбере дълбокия смисъл, скрит в живота. Човек трябва да знае, че каквото и да му се случи в живота, добро или зло, в общия план на живота му всичко работи за добро. В даден случай това нещо може да му причини някакво страдание или скръб, но за в бъдеще то ще му причини някакво благо, хиляди пъти по-голямо от страданията, които е изживял. И в Писанието е казано: „Каквото и да се случи в живота на човека, който люби Бога, всичко се превръща в добро.“

Казвам: В наша власт е, ако не абсолютно то поне отчасти да се освободим от злото. Споровете, които се явяват между хората, не могат ли да се прекратят? – Могат да се прекратят. Защо хората спорят днес? – Защото са разбъркали местата си. Турете всеки човек на своето място и ще видите, че всякакъв спор, всяко недоволство и недоразумения между хората ще изчезнат. Може ли да бъде доволен цигуларят, който свирил цели 20 години на цигулка, ако вие отнемете цигулката и му дадете лопата и мотика да копае и обработва някое лозе? Ще бъде ли доволен от положението си работникът на лозето, ако му отнемете мотиката и му дадете цигулка да свири? Нито цигуларят ще бъде доволен от мотиката, нито работникът от цигулката. Дайте цигулката на цигуларя да свири и мотиката на работника да копае лозето и двамата ще бъдат

доволни. Всеки човек трябва да се постави на своето място, защото в сегашния си живот той има специална работа, определена само за него. Във вечността човек минава през ред специалности, но в даден живот му е определена известна работа, която само той може да свърши. Знае ли това нещо, човек не трябва да се смущава. Ако днес не е музикант, утре ще стане такъв; ако утрешният ден не е философ, на третия ден ще стане такъв. Човек променя специалностите си и с това се развива всестранно. Ако в този живот не сте мъдрец, в друг някой живот ще постигнете това. Стремете се да постигнете всичко, което душата ви желае, но не поставяйте в ума си мисълта да надминете еди-кого си, било като поет, музикант или философ. Не се стремете да постигнете желанието си с цел да се показвате пред хората. Искате да станете мъдър. Защо? Какво означава думата „мъдрец“. Тази дума крие в себе си Божествена идея. Човек трябва да стане мъдрец не за хората, но за себе си, да разбира света, както Бог го е създал. Бог е създал света за мъдрите хора, те да го изучават и разбират.

Питам: Защо се учите да пеете? Какъв смисъл има пението за вас? Дали човек пее, или пише, или чете, или говори, или яде, или спи, всичко това трябва да има дълбок смисъл. Трябва ли човек да пее, само за да раздвижва въздуха? Трябва ли той да пише, само за да хаби мастилото? Трябва ли да яде, само за да изтърква зъбите си? Ако в действията на човека няма никакъв смисъл, де е

тогава реалността? Всяко действие на човека трябва да има нещо реално. Спи ли той, и в съня трябва да вижда реалността. Когато човек спи, той наваксва изгубената енергия. Яде ли човек, той пак трябва да придобива енергия, а не само да изхабява зъбите си. Разумен човек е този, който от всяко свое действие вади поне една малка придобивка. Малките придобивки в живота са ценни. Днес хората се стремят повече към велики идеи, към големи постижения. Не, всеки ден правете поне по едно микроскопическо добро, без да казвате някому за това. И всеки ден увеличавайте своята работа в това направление, за да видите как Божественото у вас постепенно се разраства. За вас е важно да отворите път в сърцето и ума си за Бога. Отворите ли този път веднъж, Божиите мисли и чувства ще потекат от Бога към вас и от вас към всички хора. Дълбоко в душата си пожелайте да мине Божието благословение през вас, а вие да го отправяте към всички ваши близки. Вие какво правите? Дойде ли Божието благословение у вас, вие не го отправяте като вода да тече по своя път, но го спирате в себе си и казвате: „Трябва ли да помогна на еди-кой си човек? Той не ме разбира. И да му кажа нещо от това, което ми се даде, той няма да го използва правилно.“ Не, кажи на човека това, което Бог ти е казал; помогни му и повече не мисли. Как ще постъпи той, това е негова работа. Този човек не се е родил в света, за да разбира тебе. Хората са дошли на земята с единствената задача Бога да познаят, Него да разбират, а не вас.

Не е въпросът хората да ви разбират, но вие трябва да разбирате Бога. В това седи красотата, смисъла на живота; в това седи истинската наука и философия; в това се крие вътрешният език на природата; в това се заключава и Любовта.

Дойде ли човек до това положение, душата му ще се отвори като цвят на слънчевата светлина и Бог ще му се открие. Рече ли човек да критикува разумната природа, той ще намери всички нейни врати затворени. В това отношение невидимият свят ревниво пази Божиите тайни, Божиите съкровища. Той не дава нищо от тези богатства на души, които не са готови. Ангели с огнени мечове пазят вратите на Божиите съкровища. Опита ли се някой да влезе в една от тия врати, той ще срещне огнения меч на ангелите. Ще кажете: „Защо трябва да се пазят тия тайни толкова много?“ Питам: Защо толкова войници пазят царя? – Така е наредено. – От кого? – От хората. Казвам: Ако хората са издали много наредби, които трябва да се спазват, колко повече трябва да се спазват наредбите, които невидимия свят е създал. Защо хората са наредили да се пише с остри моливи върху хартия или с бял тебешир върху черна дъска? Защо трябва да се пише върху черна, а не върху бяла дъска? Черният цвят нали е символ на злото? Ако разсъждаваме по този начин, ние бихме се натъкнали на черните коси или на черните очи. Тогава ще излезе, че черните коси и очи не са за препоръчване. Не, те изразяват известни контрасти в живота. Вие благодарете за вашите

черни коси и очи, защото възлюбеният, когото вие очаквате дома си, ще дойде при вас само за черните ви коси и очи. Нямате ли черни коси и очи, той няма да дойде при вас. Само по тях той ви познава. Благодарете и за сините очи и русата коса, които имате, защото вашият възлюбен ще дойде в дома ви само за тях – по тях той ви познава.

Сега вие ще пренесете тия думи в обикновения живот и веднага ще потърсите известни форми, в които да ги поставите. Ще кажете: „Значи, говори се за хора, които се обичат.“ А пък обичта подразбира непременно млади хора. И затова често казвате: „Млади са, нека се обичат!“ Според вас Любовта е достояние само на младите хора. Млади или стари всички хора трябва да се обичат и да обичат. В Любовта на двама души, били те млади или стари, има нещо свещено. Отсъствува ли свещеното между тях, това вече не е любов. Сърдят ли се, обиждат ли се двама души, които се обичат, и това не е любов. Любовта изключва всякаква обида. Сърденето, обидата говорят за отсъствие на любов между хората. Те имат свое определено място за живеене, но не в Любовта. Следователно вие трябва да разглеждате Любовта и в най-малките ѝ прояви като свещено нещо, като Божествени прояви. Само по този начин човек може да се повдигне.

За следния път ще дам една задача на братята и на сестрите; братята да изберат помежду си десет души, които да се отличават с голяма внимателност в отношенията си,

за да послужат за подтик на останалите; сестрите пък от своя страна на изберат помежду си десет сестри, които да се отличават с нежност и деликатност в обходата си, да служат за образец на другите. Как ще направите това - с тайно гласуване или ще споменете имената им направо, това е ваша работа. Това не значи, че останалите, които няма да бъдат избрани, са лоши, но ето как аз разглеждам въпроса. Вълкът, който минава за лош, за голям враг на овците, е много добър, нежен спрямо своите малки; милва ги, гали ги, обича си ги. Значи има нещо добро и във вълка. По същия начин и човек при дадени условия може да бъде добър, а при дадени условия – лош. За пример някой човек страда от неврастения, или от язва в стомаха, или тумор в корема, или друга някаква болест. Какво ще бъде неговото състояние? Той е неспокоен, нервен, измъчен, недоволен от живота. Изхвърлете всички тия чужди вещества от организма му, внесете чиста кръв във вените му и състоянието му веднага ще се измени. Неврастенията, недоволството, болестите в човека се дължат все на нечиста материя, на нечиста кръв в организма му. Тази материя, тази кръв трябва да се пречисти. По какъв начин? – Чрез изповед. Изповядването е чистене. Да се изповяда човек, това значи да отвори душата си пред Бога, да изнесе всичко непотрено навън и да се освободи от излишния товар, който го тормози. Да се изповядаш, значи да изчистиш къщата си, както правят хората за Великден; отварят прозорците, изнасят всички мебели навън, изчистват ги от прах, а

старите, непотребните от тях изхвърлят и изгарят, измиват дъските и прозорците и после внасят вътре само същественото, но изчистено и измито. Изповядаш ли се, остави в душата си само същественото, нека влиза в нея чист, свеж въздух отвън. И тогава работи, каквото искаш; каквато работа започнеш, ще я свършиш благополучно.

И тъй има работа за всички души: и за напреднали, и за ненапреднали – за всички има условия да се развиват и усъвършенствуват. Сега понеже всички ще направим крачка напред, аз ви давам думата „аум“, която можете често да произнасяте. Скръбни ли сте, болни ли сте, неразположени ли сте духом, произнесете тази дума няколко пъти. Тази дума има сила за вас, а не за външния свят. Има свещени думи, каквато е и думата „аум“, които трябва да произнасяте често, даже и да не разбирате смисъла им. Духът ви ги разбира, а това е достатъчно за вас. Аум е дума на Духа. Изпеете ли тази дума от Неговия език, Той ще ви разбере и помогне, защото разбира и знае нуждите ви.

Сега ще знаете следното: нашата задача не е да ви направим щастливи, нито пък учени, да знаете много работи. Нашата задача е да ви дадем подтик да учите, да познаете и себе си. Познайте Бога в Неговата пълнота – в Неговата Любов, Мъдрост и Истина, а след това познайте и себе си, разберете защо сте дошли на земята. И при най-големите страдания и изпитания в живота си, обърнете се с благодарност към Бога и кажете: „Господи, благодаря

за всичко, което Си ми дал!“ Винаги да благодарите на Бога за всичко, което ви е дал – този е смисълът на вашето идване на земята. Благодарите ли съзнателно на Бога, всичките ви работи ще се оправят. Външните условия са лоши – това нищо не значи. Вие сте дошли тук на екскурзия и който уповава на Бога, ще отиде на някой висок връх при най-голяма буря и вятър и благополучно ще се върне. Ние можем да направим един подобен опит. Във време на голяма буря и вятър нека един от вас тръгне за Черния връх и до вечерта да се върне, без да е пострадал в нищо. Това е външната страна на въпроса, но ако е необходимо някой да отиде в такава буря до Черния връх, за да познае Божията Любов, той ще отиде, и ще се върне, и нещо ново ще придобие в душата си. Но кога? – Само ако съзнава значението на тази екскурзия и благодари за нея. Не е ли благодарен, вземе ли да съжалява, че напразно е ходил и се е измъчил, тази екскурзия не е постигнала целта си. Излезе ли от дома си благодарен, той и благодарен ще се върне и ще каже: „Господи, благодаря за чистия въздух, който изпълни дробовете ми; благодаря за светлината, която проникна в очите ми; благодаря за знанието, което придобих от тази екскурзия.“ Благодарите ли по този начин на Бога за всичко, което ви е дал, вие ще чувате вътре във вас някой да пее тихо, нежно: *Аумен!* . . . Ангелите горе пеят тази свещена песен, която се отразява и във вашите души.

Сега на всички желая да бъдете бодри, с широки сърца и умове. Тесногърдие, малодушие, дребнавости –

всичко това оставете настрана! Отсега нататък трябва да живеете само за новото, за чистото и да го внесете в душите си. В какво седи новото? – В широките сърца и умове. Колкото малко и да имате, започнете с него и вървете напред. Малкото постепенно ще се разраства.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

3 лекция, от Учителя,
държана на 2 декември, 1925 г., София.

СЛУЖЕНЕ НА БОГА И НА СЕБЕ СИ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Чете се темата: „Първата стъпка в живота“.

Чете се резюме от темата: „Качества на красотата“.

Коя е първата стъпка в живота? Велико нещо е първата стъпка в живота! Тя с думи не може да се изкаже. Виждате, че някой човек седи в покой и после започва да се движи. Питам: Каква е причината, която заставя този човек да наруши своя покой? Когато човек нарушава своя покой или когато изменя посоката на движението си, нещо грандиозно, нещо велико го е заставило да стори това.

Сега вие може да предполагате, че една или друга причина заставя човека да измени посоката на своето движение, но коя е всъщност причината, никой не може да каже. Например, ако ви попитам сега какво нещо е служене на Бога и какво – служене на себе си, как бихте определили? Вие ще дадете ред философски обяснения на тези въпроси, но фигуративно или графически никой не би могъл да отговори. Някой казва: „Да служи човек на

Бога, това значи да Му се предаде всецяло.“ Какво разбирате под думите да се предаде човек някому всецяло? Казвате го, но и вие сами не го разбирате. Защо? – Защото нямате никакъв образ, с който да обясните тази идея. За да станат нещата ясни за човека, той непременно трябва да има някакъв образ за тях. Природата всякога си служи с образи. Тя винаги говори с картини и символи. Тя не говори като съвременните хора с логически изводи и заключения. Нейният език е картинен, символистически.

Сега аз ще ви дам едно логическо заключение, а вие ще се произнесете вярно ли е то или не. Казвам: Човек е двукрако същество; човек е разумно същество. Следователно всяко двукрако същество е разумно. Както виждате, това е логика. Какво се разбира от това заключение? Казвате: „Все трябва да има някаква установена логика или някакво санкционирано право, по които хората да се ръководят.“ Двама души спорят за една кокошка. Единият казва, че кокошката е негова, понеже той я заклал; другият казва, че кокошката е негова, понеже той я опекъл. Всъщност кой има право на кокошката? Ако се даде правото на единия или на другия, то е все едно да признаем, че и вълкът, който дави овците, има право на тях. Ако се разсъждава по този начин, ние ще дойдем до смешни анекдоти, басни и пословици, каквито можем да извадим из живота от най-стари времена и до днес.

Веднъж рибите подали прошение до съдията, в което се оплаквали от котката, и поискали да бъдат

защитени от нея. Те казали: „Г-н съдия, често котката идва до брега, хвърля се във водата, улавя ни една по една и ни изнася на брега, извън водата. Щом ни извади от нашата среда, ние повече не можем да живеем и умираме. Сега ние те молим да ни защитиш по някакъв начин, да забраниш на котката да ни смущава.“ Отде се научила лисицата за това оплакване на рибите и веднага дотърчала в защита на котката. Тя казала: „Г-н съдия, аз знам, че когато хората влизат във водата, те се давят, не могат да живеят в такава среда. Падне ли някой човек във водата и не знае да плува, веднага бързат да го спасят, да го извадят на въздуха, в по-рядка среда, дето той може да живее. Какво престъпление е направила котката, като е извадила няколко риби в един по-възвишен свят от техния?“ Как мислите, какво е отговорил съдията на прощението от рибите след тази бляскава защита на лисицата? Съдията и до днес не е казал думата си, не е дал заключение. Наистина намерението на котката да вади рибите от водата и да ги оставя да живеят в по-възвишен свят е добро, но питам: Дълбоко погледнато, дали намерението на котката е било да постави рибите в по-добри условия на живота или да ги извади вън от водата, та да се възползува от тяхното месце?

Сега с проста, с много елементарна фигура ще ви определя какво значи служене на Бога. Представете си, че някъде в света Бог отваря една гостилница, в която за гостилничар определя човек чист, сръчен, пъргав, който умее да готви отлично. Надписът на тази гостилница е

следния: „Гостилница на Бога“, дето всеки може даром да яде – безплатна гостилница. Бог плаща само на гостилничаря, който има единствената грижа да готви, да проявява Божиата Любов, а всички, които идват да се хранят, след като се наядат, взимат шапките си и си отиват – никой не мисли за плащане. Такъв е надписът на самата гостилница: „Всичко се дава даром“. И гостилничарят, от своя страна, не се интересува кой влиза и кой излиза от гостилницата. Неговата задача седи само в това – да готви, т.е. да служи на Бога. Хората ще влизат и излизат от гостилницата, ще ядат и пият и делото Божие ще напредва. Това значи *„служене на Бога“*.

Как ще си обясните сега втория закон? Какво разбирате под „служене на себе си“? И тази идея ще обясня с картина. Представете си, че един ден гостилничарят на Божиата гостилница каже: „Толкова години вече как служа на Господа и никой нищо не ми плаща за това. Готвя, чистя, мия чинии и тенджери, но нищо не получавам от хората. Те знаят само едно. Дойдат, нахранят се и излизат. Чакай, аз ще им дам един добър урок!“ Той сваля първата фирма на гостилницата, написва втора, по свое разбиране и я закачва на вратата: „Нищо даром не се дава!“ И като го запитвали коя е причината за тая промяна, той отговарял: „Понеже господарят ми осиромаша и не може повече да издържа гостилницата безплатно, той реши, щото всеки, който влиза в гостилницата да се храни, да плаща.“ Всички клиенти на тази гостилница идват, четат надписа, разго-

варят помежду си: няма какво, щом господарят е осиромашал, трябва да се плаща, да се закрепим гостилницата, защото друга, подобна на нея, не може да се намери, храната е първокласна, а при това и гостилничарят чист, спретнат. И продължавали абонатите на гостилницата да идват и да си отиват, да си плащат, но сериозно се замислят какво стана, че господарят тъй осиромаша. Обаче никой не знае истината, че парите отиват в джоба на гостилничаря, на когото Бог не е престанал да плаща. Това значи „служене на себе си“. Бог плаща на гостилничаря, но въпреки това той събира в джоба си и парите, които приходящите в гостилницата дават. Няма нищо лошо, нищо престъпно в това, че гостилничарят взима пари, но престъплението седи в лъжата, която той изнася пред хората, че господарят му е осиромашал и няма възможност да издържа гостилницата. Всеки, който служи на себе си, пише на своята гостилница: Моят господар осиромаша и няма възможност повече да поддържа гостилницата, не може вече даром да дава. „Служене на себе си“, това е закон на слизване. „Служене на Бога“, това е закон на възлизане, на възкачване.

Казвам: Човек може да живее и във втория закон „служене на себе си“, но при какви случаи? Ще изясня мисълта си със следното положение. Когато този гостилничар решава да работи с пари, той трябва да отиде при своя господар и да му каже: „Господарю, цели десет години аз служих безкористно, не се интересувах от това, кой влиза и кой излиза от гостилницата, не се интересувах дали плаща

или не плаща – служих на Бога. Сега вече искам да служа на себе си; ще си отворя гостилница от свое име и който дойде да се храни, ще трябва да плаща. Искам десет години да поработя за себе си, да видя резултатите и на този закон. Един ден, ако ми остане време, пак ще се върна да Ти служа.“ Тъй трябва да постъпи този гостилничар – честно и почтено, да си каже истината и да не казва, че господарят му осиромашал, затова, който се храни в гостилницата му, трябва да плаща. Понякога и религиозните хора, като имат някакво користолюбиво желание, скриват се зад името на своя господар и пишат: „Господарят ми осиромаша“. Не, човек трябва да бъде прям, искрен в себе си, да си даде справедлив отчет на Бога ли служи или на себе си. Всичките твои чувства, мисли и желания, както и целият ти живот ще бъдат посветени в готвенето; така хубаво ще готвиш, че като дойде Господ, да види, че делото Му върви така, както Той иска. След десет години Бог пак ще те посети и ако те намери, че служиш на себе си, на втория закон, и в този случай Той ще остане доволен от тебе, но трябва да служиш честно и почтено – без лъжа.

Най-после у човека се явява желание да служи на ближния си – на третия закон. Аз ще обясня този закон като взема за пример пак същия гостилничар. След като той служил на Бога, после на себе си, пожелал да служи и на ближния си. По какъв начин? Каквито угризки или излишъци оставали от яденето, той ги събирал в гърнета и ги раздавал на бедни, като казвал: „Нека и бедните хора

да получат нещо от моята гостилница!“ И след това този човек минавал за благодетел, помагал на ближните си. Той мяза на онези благотворители-търговци, които изваждат от дюкяните си стари дрехи, изядени от молци, или скъсани обуща и ги раздават на бедните. Питам: Тази благотворителност може ли да се нарече служене на ближните? И то е служене на ближните, но в низходяща степен. Кое служене на ближните може да се счита във възходяща степен? Да служиш на ближните си по този начин ще рече каквото спечелиш през деня, да го разделиш по равно с тях.

И тъй, щом се имат предвид и трите закона, човек трябва да започне с първия велик, основен закон – служене на Бога. Този закон ще внесе във всички хора най-благородни и възвишени мисли и чувства. Живее ли човек по този закон, всичките му работи ще се наредят и оправят. Вторият закон – служене на себе си – е по-опасен и потруден от първия. В света се проявява вторият закон. От окултно гледище ние знаем, че числото две е родено от света. Останалите числа – 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 още не са родени. Засега те са само въображаеми числа. Несчастията в света са родили числото две. Някога, в миналото боговете са водили борба, ангелите са падали и ставали, хората и до днес продължават да се борят и всичко това става все за числото две. Всеки казва: „Аз имам право да живея!“ Ще кажете: „Хората трябва да бъдат хуманни!“ – Няма хуманност днес между хората. Всеки живее за себе си, за свои лични облаги. Когато отивате на училище да учите, вие

отивате пак за себе си, да придобиете знания, а не за учителя си. Свещеникът, който служи в църква, на Бога ли служи или на себе си? И той служи на себе си, да изкара прехраната си. Професорът преподава лекции в университета пак за себе си. Музикантът, поетът, художникът работят пак за себе си, да осигурят прехраната си. Малко хора има в света, които работят идеално, безкористно, само за Бога. Каквото и да работи човек, дълбоко в ума си крие някаква користна мисъл: или някаква похвала очаква, или някаква награда – все се надява за някаква лична облага. Ако някой човек е религиозен, той пък ще скрие своята користна мисъл зад името Божие и ще каже, че работи идеално, за благо на човечеството. Някой поет напише едно стихотворение и казва, че го посвещава на еди-кой си приятел. Всъщност стихотворението за неговия приятел му служи само за украшение. Някой човек тръгва да проповядва, да убеждава хората, че Бог съществува, иска да ги върне в правия път, но като отиде дома си, започва да се хвали: Аз направих това и това. Казвам: Във всички действия на съвременните хора се проявява числото две. Принципът на числото две съществува навред в света.

И тъй числото две представлява хората, а не ангелите. Последните служат само като съединително звено между хората и разумните същества от невидимия свят. Те съединяват физическия свят с Божественния. Числото две създава всички противоречия в живота. Като четете Священото Писание, ще видите, че Господ не се е

произнесъл за втория ден, че е добър. За този ден Той мълчи, а за всичките останали дни се произнася, че са добри. Мнозина запитват какво означава числото две. То е число на Мъдростта, а не на Любовта. Как разбирате Мъдростта от гледището на Любовта? Вие не знаете това, но Любовта има особено схващане за Мъдростта. Затова и Христос е казал: „Ако любите онези, които ви любят, какво повече правите от езичниците?“ Ако се разговаряте с умните, какво особено сте направили? Дойде някой умен човек при тебе, ти кажеш нещо, той каже нещо и свършите разговора си – разменили сте знанията си. Според закона на Любовта вашият разговор ще бъде по-ценен, ако сте се разговаряли с прост човек, на когото сте дали малко светлина в живота. Някой казва: „Какво ще се разговарям аз с простия човек? Бог е, Който всичко знае.“ – Не е важно, какво Бог знае, но ти какво знаеш. Не е важно как Бог върши работата си, но е важно как ти изпълняваш волята Божия. Защо? – Защото ако човек разбира великия закон на Любовта в нов смисъл, той ще се добере до много ценни знания в живота.

Питам: Кое е първото условие, за да живее човек трезв, разумен живот? – Първото условие за живота на човека е той да има пробудено съзнание. Съзнае ли човек, че живее като душа, той се е пробудил вече. И след това има ли смисъл той да казва, че трябва да се самоотрича? Който жее като душа, той вече е в закона на жертвата, в закона за самоотричането. Не живее ли човек като душа,

а като личност, и да се самоотрече, от едно ще се откаже, друго нещо ще възприеме и то такова, което ще го спъне в живота. При самоотричането съзнанието на човека трябва да е будно. Губи ли съзнание, той не се е самоотрекъл правилно. Кой човек може да се самоотрича? – Богатият, който разполага с всички богатства в света; ученият, който разполага с всичкото знание в света, и силният, който разполага с всичката сила в света. Богатият се отрича от своето богатство, ученият – от своите знания, и силният – от своята сила, не защото не ги признават, но защото съзнават, че това са блага, необходими за всички останали хора. Щом съзнават това, тия хора споделят своите блага с останалите, с тия, които са лишени от тях. Те им помагат, без да губят своето богатство, своето знание и своята сила. Това подразбира истинско самоотричане. При сегашните условия на живота някой човек днес се отрече от едно благо, а утре съжaliaва, че го е изгубил. Такова самоотричане спада в областта на втория закон – служене на себе си, служене на личността. Всеки, който служи на себе си, е силен, деятелен, защото в своята личност той вижда Бога и прави всичко заради нея, само да я задоволи. Той има свещен култ в живота си – своята личност.

Сега човек трябва да се върне в обратния път на живота, точно противоположен на този, който включва живота на личността или служене на себе си. Този път е служене на Бога. Ние не отричаме и служенето на себе си, но това служене трябва да се разшири. В първия закон –

служене на Бога, влиза и вторият – служене на себе си. Щом съберем тези два закона, ще направим един извод; от тях ще произлезе третият закон – служене на ближния. Да служиш на Бога, това подразбира да служиш на абсолютното, на цялото. Да служиш на себе си, това подразбира да служиш на частите, при което трябва добре да знаеш функциите на всяка част отделно. Да служиш на ближния си, това подразбира да знаеш взаимното отношение между частите и да постъпваш съобразно това отношение. Следователно за всеки даден случай човек трябва да разбира първия закон, т.е. той трябва да знае какво е неговото отношение към цялото. После той трябва да разбира втория закон – отношенията си към всички части вън от него. Обаче всички отделни части вън от него още не съставляват части от дадено цяло. Те могат да бъдат части на друго някое цяло. Човек трябва да познава към кое цяло принадлежи всяка част и да я постави на своето място. Като се говори за цяло и за части на цялото, трябва да се знае, че има едно цяло извън частите. Математиците раздробяват цялото на части и в такъв случай не остава никакво цяло. Обаче от окултно гледище вън от големия брой части, каквото представляват живите души, съществува друго едно цяло, от което тези души са излезли.

Питам: Какво е практическото приложение на въпроса за частите и цялото? Кога даден предмет или въпрос е важен за човека? – Когато той засяга живота отблизо. Сега например, като говоря, едни от вас разбират

въпросите, други не ги разбират; едни се интересуват, други не се интересуват. Обаче аз мога да направя речта си толкова интересна, че всички да се превърнете на слух. Ще кажете: „Как може да стане това?“ Достатъчно е само да махна с магическата си тояжка и пред мен ще се изсипят голям брой златни монети. След това ще взема чекове и на всеки едного от вас ще напиша един чек от 100 000 златни лева. При това положение няма ли да ме слушате? Между вас веднага ще настане голямо оживление, всички ще слушате всяка моя дума, да не пропуснете нещо. Този урок ще бъде един от най-важните досега, защото и въображението ви силно ще работи. Такъв урок дава големи облаги. Веднага ще можете да си купите дърва и кюмюр за зимата, нови дрехи и обуца – ще се простите със сиромашията.

Представете си, че вие идвате втори път на урок при мен и аз написвам на много листчета „Бог е Любов“ и раздавам на всички по едно от тези написани листчета. Всеки от вас погледне листчето, прочете го и го мушне някъде из джобовете си – не го интересува този въпрос, защото не го разбира в неговия дълбок смисъл. Защо в първия случай, като получихте всички по един чек, стана такава оживление помежду ви, а във втория случай, като получихте по едно листче, на което беше написано изречението „Бог е Любов“, не се произведе същия резултат? Вината не е в мен, но във вашите разбирания. Ако вземете листчето, на което е написано изречението „Бог е Любов“,

и го занесете в някоя ангелска банка, за него ще получите една звонкова монета от 100 000 000 английски лири, пред която вашият чек от 100 000 лева нищо не струва. Кой ви е виновен, че не разбирате този закон? Вие казвате: „Не ни трябват тези листчета. Че Бог е Любов, ние сме слушали това нещо много пъти в живота си, но нищо не сме спечелили от това.“ Казвам: Дайте ми всичките листенца с това велико изречение, написано на тях. Срещу него аз ще дам на всички ви по един чек от 100 000 лева. Вие взимате чека, разглеждате го от едната и от другата страна и му се радвате. Той е реално нещо за вас. Следователно всяко нещо, което в даден момент засяга живота отблизо, е интересно. В това отношение всяка реч, всяка мисъл, която другите ви предават или пък вие направо я възприемате, дотолкова е важна за вас, доколкото тя съдържа нещо в себе си, което може да се влее в душата ви.

Сега ще ви задам следния въпрос: Какво нещо е Любовта? Казвате: „Любовта носи живот.“ – Що е животът? – „Животът носи радости и скърби за човешката душа.“ – Какво носят скърбите? – „Опитности.“ – Какво носи опитността? – „Знание.“ – Какво носи зананието? – „Сила.“ – Какво носи силата? – „Възможности човек да направи това, което иска и което мисли.“ Следователно, като върви човек по пътя на скръбта, той добива сила, която му дава възможност да реализира своите мисли и желания. Щом човек реализира мислите и желанията си, като плод на неговия живот се явява радостта. Казвате:

„Не може ли без скърби в живота?“ Ако направите един дълбок психологически анализ върху произхода на радостта, ще видите, че тя се явява като резултат, като плод на скръбта. Радостта е плод, който може да зрее само върху дървото на скръбта. Казано е, че в средата на рая било поставено дървото на живота. Това дърво именно е дървото на скръбта.

Ако сварите листата на някои плодни дървета, например на ябълки и на круши, можете ли от вкуса на получената вода да съдите за вкуса на плода? Или от вкуса на корените и кората на дърветата можете ли да съдите за вкуса на самите плодове? Какъв е вкусът на листата, на кората и на корените на дърветата? – Горчив. Какви са плодовете им? – Сладки. Тогава как е възможно от горчивото да излезе нещо сладко? На същото основание и ние не можем да съдим за човека от ежедневиия му живот, от неговите листа и корени. Една пословица казва: „Дървото се познава от плода си“. Следователно и човек се познава от своя плод. Искаме ли да познаем човека, трябва да го чакаме да цъфне, да завърже плод и после плодът му да узрее. Искаме ли да го познаем от неговите листа и корени, нищо няма да разберем. По този начин именно трябва да се разсъждава, ако иска човек да не се обезсърчава. И за себе си ще знаете същото: корените на вашето дърво са горчиви. Искате ли да се познаете, ще чакате, докато узреете като плод, и тогава ще вкусите от този плод.

Често съвременните хора казват: „Животът иска силни хора, силни натури.“ Кой човек е силен? Аз наричам силен човек този, който и като плаче, и като скърби, и като се отчайва, и като се гневи, все се радва. Няма нищо лошо в това, че човек се гневи, но изкуството е, като се гневи, да се радва. По този начин той превръща горчивите сокове в сладки. Писанието казва, че всичко, което се случва в живота на тези, които любят Бога, се превръща в добро. Тези методи именно за превръщане на лошото в добро, на горчивото в сладко са необходими за вас като ученици. Не знаете ли тези методи, ще попаднете в същите погрешки, каквито сте правили и по-рано, защото погрешките у вас се повтарят непрекъснато по силата на атавизма. Тогава как ще се избавите от старите си погрешки? Изучавайте Библията и се спирайте главно върху характеристиките на отделните лица, да ги изучавате. Разгледайте характера на Аврама, на Йосифа, на пророците, защото те са живи характери, които заслужават подражание. Характери трябва да ви интересуват, а не това, което Мойсей е писал например за жертвоприношението. Жертвоприношението е нещо второстепенно, третостепенно, в него не се изразява характерът на Мойсея. Забележете, Мойсей, който минаваше за смел човек, като отиде на Синайската гора, дето Бог му говори, той се уплаши много и закри лицето си. Не е лесно да ти говори Бог. Казва се в Писанието, че Бог още веднъж ще проговори на света и ще се разклати и небето, и земята. Как мислите, ако се разклати небето, и

земята, вие няма ли да се разклатите? Няма да остане нито едно същество, нито един човек по лицето на земята, който да не се разтрепери цял и отвътре, и отвън. Като премине тази буря, всички ще слезат от Синайската гора и ще кажат: „Слава Богу, че оцеляхме!“

Мнозина мислят че Бог ще им проговори още първия път тихо, нежно. Не, най-напред ще дойде буря, огън и след като премине всичко това, след като всичко се пречисти, едва тогава Бог ще проговори на хората с тих, нежен глас. И които чуят този глас, ще Го разберат и ще възкръснат. Светът при сегашните условия, в които се намира, не може да се поправи. Вследствие на това Бог не може да говори с тих глас на съвременните хора. За тях се изискват големи сътресения; те трябва да минат през големи страдания, които да пробудят съзнанието им.

Казвам: Време е вече да се приложи новото в света. Всеки човек трябва да направи опит в себе си да подобри своя живот; от него зависи това. Той може да бъде добър, тих и спокоен в себе си, да не се дразни от това, което се върши около него. Да бъдеш тих и спокоен, това не подразбира да бъдеш индиферентен, но да гледаш философски на нещата. Бог, Който вижда всичко, което се върши в света, е тих и спокоен, от нищо не се безпокои. Той никого не съди, но всеки, който не е в хармония с Него, страда, измъчва се, не е доволен от себе си. Страда ли човек, тогава той разбира, че и другите страдат; радва ли се, тогава разбира, че и другите се радват.

И тъй, искате ли да имате вътрешно спокойствие, приложете първия закон – служене на Бога. Аз не говоря за олимпийско спокойствие от нищо ненаруσιμο, каквото боговете на планината Олимп са имали, но говоря за вътрешно спокойствие на духа – да продължава поне един ден. Вашето спокойствие трае само една хилядна част от секундата. Някой казва: „Този ден е мой!“ Защо е негов този ден? – Защото на този ден се е родил. Питам: Колко време е нужно, за да се роди човек? – Най-много една минута. Човек не се ражда през целия ден; само една минута от деня е негов. През този ден са се родили още хиляди деца заедно с него, а той казва, че този ден е негов. Не, само една минута от деня принадлежи на човека; в тази минута никой друг не се е родил. Двама души не могат да се родят в една и съща минута. Защо? – Защото вратата, през която душите излизат, е много тясна. Всяка душа излиза сама през тясната врата. Две души заедно не могат да излязат. Кажете ли човек, че целият ден е негов, това подразбира, че през този ден не се е родил никой друг освен него. Всъщност не е така. Преди него са се родили хиляди души и след него също са се родили още хиляди души. Всички души, които са слезли в един и същи ден на земята, съставляват цяла епоха.

Съвременните астролози, като имат предвид датата на раждане на някой човек, правят изчисления във връзка с планетните влияния върху този човек и въз основа на това определят характера и способностите му. Обаче

техните изчисления не са пълни. При изчисленията си те трябва да имат предвид не само зодиака на земята, но и зодиаците на слънцето, на всички планети, както и на целия космос. И астролозите сами съзнават, че в изчисленията им липсват много подробности. Големи тънкости има в живота. Вследствие на това, дойдем ли до създаване на характера на човека, необходими са много условия. В това се крие дълбоката философия на живота. Много от съвременните хора нямат търпение да работят върху себе си, те искат с един замах да постигнат всичко и затова казват: „Ние искаме да видим Христа в Неговата слава и величие.“ Как ще видите Христа? За да Го видите, вие трябва да имате ум, сърце, душа и дух като Неговите. Само по този начин можете да видите и да разберете Христа. Всички, които са виждали Христа, са падали с лице към земята и след това е трябвало ангел да слезе от небето, да дигне тия хора и да прекара през устата им нагорещен въглен от олтаря, за да се пречистят. Щом се пречистят, те ще станат прави. Същото е станало и с пророк Данаила, за когото се казва, че като видял ангел господен, паднал на земята и изгубил силата си. Мислите ли, че един ден, когато видите Христа, и вие няма да паднете с лице към земята?

Всички, които видят Христа, ще се прострат на земята, а след това трябва да дойдат пратеници от небето с огън в ръка, да ги пречистят и да ги изправят на крака. Питам: Тия хора, като паднат с лице към земята, какво

ще видят? Казват: „Все ще видим нещо.“ Какво ще видят? Да се казва, че ще видиш нещо, без да го видиш в действителност, то е все едно да казваш, както мнозина казват, че ще станат богати, учени хора. Да, на думи човек може да стане богат, но може да стане и беден. Нещата не се постигат само с говорене. Твърдението на нещата още не е наука. Ако кажа, че минах океана, минах ли го в действителност? Ако кажа, че ходих на слънцето, ходих ли наистина? Ако кажа, че се разговарях с Бога, вярно ли е това? Това са само твърдения, но не и действителни факти. Ако аз наистина съм говорил с Бога, никога и никому няма да разправам за това. Да разказвам на хората, че съм говорил с Господа, това е щестлавие. С това аз искам да се повдигна пред хората да видят, че не съм обикновен човек. Едно трябва да знаете всички: човек още с никого не е говорил. Той едва сега учи да разговаря със себе си, т.е. да говори на себе си. Велика наука е човек да говори на себе си!

Казвам: Тъй както се развивате като окултни ученици, има опасност да се яват във вас известни слабости, които ще ви спъват. Например у мнозина се забелязва голямо щестлавие, но така майсторски се скрива под формата на религиозното чувство, че и те сами не го виждат. Със свещ трябва да се търси, за да се намери. Други пък се показват външно тихи, спокойни, като че ли нищо не ги смущава, а всъщност вътрешно усещат, че им липсва нещо. Те сами себе си лъжат, но не могат да издържат докрай. Тези и ред още слабости се забелязват между

учениците по причина на неизползваните енергии, които получават от природата. Всяка енергия трябва да се впрегне на работа, да се приложи в живота.

И тъй, който ме е разбрал, той ще мяза на чешма, която постоянно тече. Служенето на Бога е закон на даване. Не е въпрос да даваш от себе си, но като курна на някой извор или като чешма през тебе постоянно трябва да минава благото на извора, а ти ще го раздаваш на другите. Казвате: „Какво ще излезе от това даване?“ Главната придобивка седи в това, че всеки, който пие от тази вода, ще оживее. Един ден курната или чешмата ще изчезне, а на нейно място ще се яви едно дърво. Който отиде при извора, ще запита: „Де е курната?“ Видят ли дърво на мястото на курната, те ще разберат, че тя се е превърнала в живо същество, в растение, благодарение на това, че през нея е минавало Божественото. Много от сегашните растения някога са били курни, чешми, през които Божественото е текло. По същия начин всеки човек, който е служил на Божественото, като курна, като чешма впоследствие се е превърнал в живо същество, в растение. Дотам е достигнало съвременното човечество, да се превърне в растения. Питам: Колко време му е нужно отсега нататък, за да се превърне в разумно същество? Някой казва, че Духът Божий живее в него, а след малко се оплаква, че еди-кой си го обидил. Как е възможно Бог да живее в някой човек, а той да се обижда? Обижда ли се, Бог не живее в него. Ако този човек се намира в средата на океана, кой

ще може да го оплuye от брега, т.е. да го засегне със своите обидни думи? Ако някой сом е дълбоко някъде в чистата вода, кой ще може от брега да го изцапа?

Това са силни аргументи, които никаква философия не може да разруши. Значи живееш ли в Божественото, никой не може да те изцапа. Всички ще седят отдалеч, на брега и не ще смеят с нищо да те досегнат. Плачеш ли, че всеки те плюе и обижда, това показва, че ти си още на брега. Казваш: „Как тъй, аз мисля за Бога.“ Ти мислиш за Бога, както мислиш да се ожениш за царския син, обаче той не мисли още за тебе. Аз не казвам, че Господ не мисли за вас, но вашата идея за Бога, т.е. за царския син, не е още толкова силна, толкова определена, че да намерите метод как да я реализирате. Вие още не знаете кой ви обича, кой мисли за вас и затова гледате само да се осигурите. Казвам: Когато майката и бащата имат предвид нуждите на своето дете, то не трябва да се грижи за себе си. Неговата работа е да учи, да придобива знания и да расте. Следователно, когато Бог урежда нашите работи, ние не трябва да се безпокоим и сами да ги уреждаме. От две места работите едновременно не се уреждат. Който не знае това, той върви в крив път. Ние трябва да знаем кой ни обича, кой мисли за нас. Кажете ли някой, че Бог не го обича, той е невежа човек. Как познавате кой ви обича? Който ви обича, той ще се яви в услуга, в помощ при всички трудни моменти на вашия живот. Онези, които ви обичат, те не живеят на земята, защото обичта е постоянен, непрекъснат

процес. И с това ние си обясняваме защо хората на земята един час обичат, на втория час не обичат. Те нямат условия да проявят постоянната Любов и затова служат само като проводници на Божията Любов.

И тъй ще знаете, че онези, които ви обичат, те са същества от друг свят. Казано е: „Бог е Любов“. Значи Бог е първоизточникът, изворът на великата Любов. Ангелите са нишки, проводници, през които минава тази Любов. Какво са хората тогава? По този въпрос вие ще помислите и сами ще си отговорите.

Идеята, която искам да оставя в ума ви, е следната: не мислете, че Бог не ви обича. Мислите ли така, вие сте на крив път. Не искайте и от хората да ви обичат. Знайте, че и Бог, и хората ви обичат. Казвате ли, че хората не ви обичат, вие разсъждавате плътски, а не духовно. За Христа се казва, че между своите дойде, но те не Го приеха. Не се казва, че не Го обичали, но не Го приели. Аз говоря по този въпрос, понеже мнозина се оплакват, че нямало любов, нямало братски отношения помежду им. Всички трябва да знаете, че Братството, което търсите, не е на земята; то е горе, в невидимия свят. И хората на земята могат да бъдат братя дотолкова, доколкото те са носители на идеите, които това Братство проповядва. Когато се говори за Духа Божий, трябва да знаете, че Той посещава човека от време на време, като му предава велики мисли и чувства, които помагат на неговото развитие и растене. В това отношение духовният човек трябва да бъде интели-

гентен, разумен, възприемчив, да разбира мислите, които невидимият свят му изпраща и да се съобразява с тях, а да не го заставя той да се съобразява с неговите желания. За пример намислил си да излезеш на разходка, да направиш една екскурзия. Невидимият свят те предупреждава да не отиваш днес, защото времето ще се развали за няколко дни. Обаче ти си казваш: нищо от това, аз ще тръгна. Бог е силен да ме запази от всичко, което би могло да ми се случи. Тръгваш на екскурзия. Времето обаче се разваля, започва непрекъснато да вали сняг и ти се чудиш какво да правиш. Слушай невидимия свят какво ти казва, не изкушавай Бога! Ти казваш: „Аз исках да изпитам силата си.“ Ако искате да изпитате силата си, работете върху себе си. Вие сте цяло съдружие от духове, от същества, които трябва да възпитате, да подчините на вашата разумна воля.

Днес повечето хора търсят лесен път за постигане на своите стремежи. Вие трябва да знаете, че лесният път е труден път, но за да стане човек богат, учен, силен, той има определен път, по който може да постигне тези свои желания. Ако търсите наука или искате да развиете в себе си доброто, или искате да придобиете Любовта, Мъдростта и Истината, намерете пътя, по който можете да ги постигнете правилно. Този път е точно определен, но различен за всяка душа. Казвате: „Господ може да направи с нас, каквото пожелае. В един ден Той може да ни преобрази.“ Вярно е това, но работата на Бога, на ангелите не е тази. Веднъж човек дошъл на земята, трябва сам да

работи върху себе си, а Бог, ангелите и другите разумни същества ще му дават светлина и топлина, ще му помагат само. Трябва ли културният човек днес да се уподоби на едно своенравно дете, което е направило няколко гарги от кал и да иска от майка си да ги оживи? Разправят за Христа, че някога е направил няколко птички от пръст и като духнал върху тях, оживил ги. Други разправят за силата на св.Спиридон, че като стиснел керемидата, тя пушала вода. Верни ли са тия неща? Ако вярвате, верни са; ако не вярвате, не са верни. Има начин, по който нещата могат да се проверят абсолютно. Как? – Като се пренесем във времето, през което са станали тия неща и ги проверим.

Сега от всички се изисква да бъдете умни, мъдри, за да създадете по-добра среда за вашето разбиране и напредък. Ще кажете: „Сега не сме ли умни?“ Умни сте, но не толкова, колкото трябва. Например в Америка ще срещнете много хора, които казват за себе си: „Аз съм Христос.“ Другите ги слушат, минават, заминават, не се интересуват, оставят ги свободни, да си мислят, каквото искат. Те знаят, че всеки носи отговорност за своите мисли, чувства и действия. Обаче този въпрос седи малко по-другояче. Христос е казал: „Който ме люби, ще опази моите заповеди“. По това ще познаете човека - дали Христовото слово живее в него или не. Онези, които не са спазили Христовия закон, чакат Христа втори път да дойде на земята. И да дойде Христос на земята, те няма да Го познаят.

Казвам: Главната задача на съвременния човек е да разбере правилно двата закона – служене на Бога и на себе си – и да ги приложи в живота си. Да служиш на Бога значи да оставиш Божественото да минава през теб безпрепятствено. Като служиш на Бога, после ще служиш и на себе си, но искрено, чистосърдечно. Научи ли човек да служи добре на себе си, той ще може да служи и на ближните си, понеже те са част от него. Служене на Бога, на себе си и на ближния, това са три основни закона, които функционират едновременно. Първият закон представлява главата на живота, вторият – сърцето на живота, а третият – стомаха на живота. Ближните са стомахът, те управляват храносмилателната система, ние сме сърцето, а Бог е главата на цялото. Съединени в едно, тези три принципа вече придобиват дълбок смисъл в живота.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

4 лекция от Учителя,
държана на 9 декември, 1925 г., София.

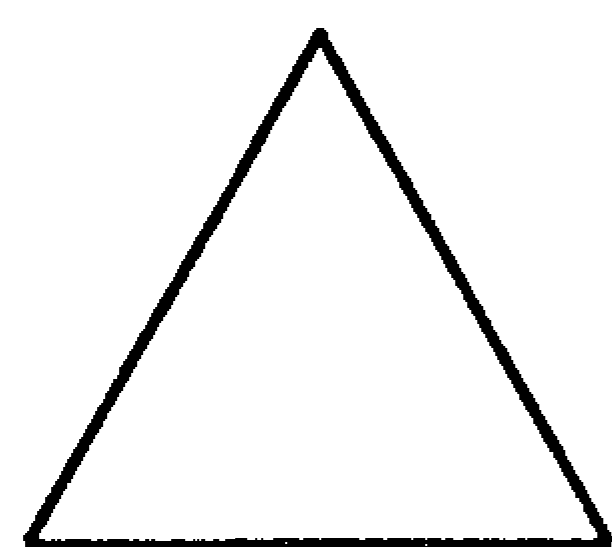
ПЕРПЕНДИКУЛЯРЪТ НА ЖИВОТА

„Верен, истинен, чист и благ всякога бѣди.“

Размишление

Четоха се темите: „Защо трябва да се радва човек?“

Питам: Какво ще придобие човек, ако расте на височина? Какво преимущество имат високите хора в живота? Какво липсва на ниските хора? Какво ще придобие човек, ако расте на широчина? Някои хора са тесногрѣди, а други – широкогрѣди. За човек с широки грѣди казвате: „Този човек е плещест, с широка душа.“

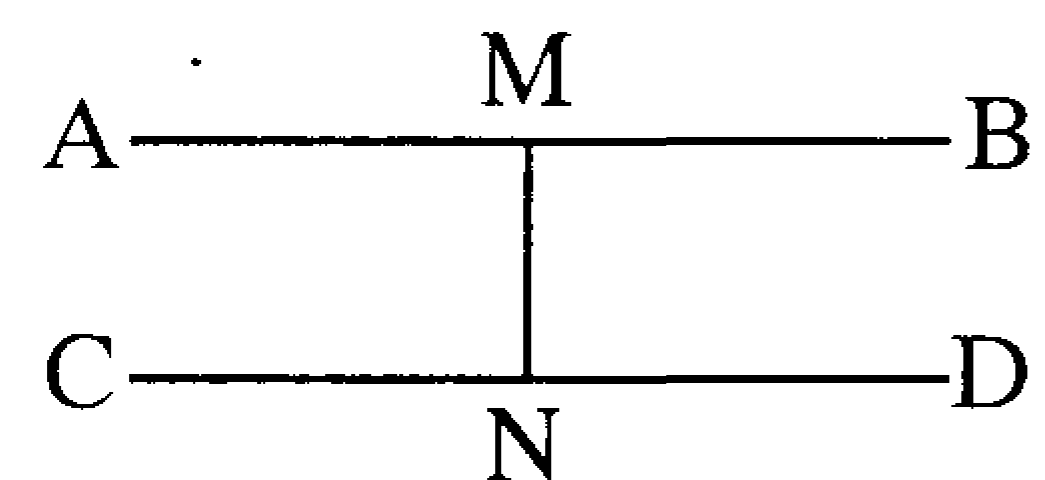

Фиг. 1

Сега ще задам няколко въпроса на младите, които изучават геометрия. Какво ще стане с един триъгълник, ако двете му страни се увеличават, а третата не се изменя? Този триъгълник расте ли или остава същия, какъвто е бил по-рано? Кои линии в геометрията наричатے успоредни? – (Успоредни линии са тези, които се пресичат някъде в безкрайността. Или две линии са успоредни помежду си, когато имат еднакво разстояние по цялата си дължина.)

Ние се обръщаме към геометрията, понеже природата говори с прави и криви линии и с разни геометрически фигури. Тези неща съставляват език на разумната природа. Например правата линия АВ означава пътя, който едно тяло може да измине, а същевременно може да означава

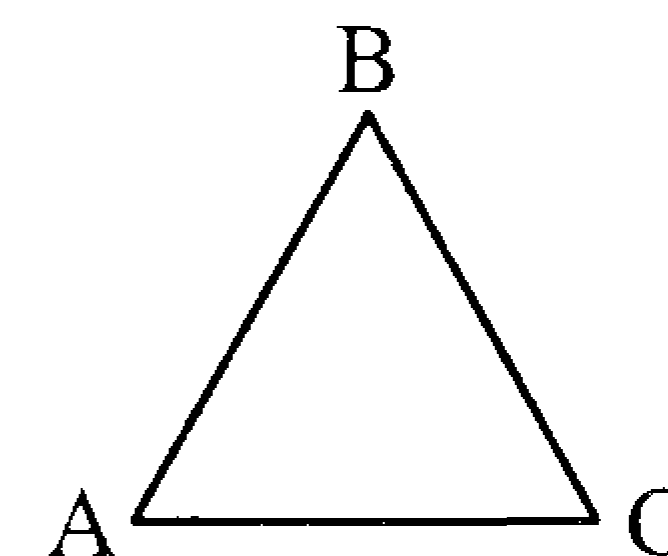
А ————— В

Фиг. 2

пътя на известна сила, както и връзка между две разумни същества. Тези същества имат връзка помежду си, но отношения още нямат. Те са в закона на поляризирането. Точките А и В са два полюса: А е положителен, В – отрицателен полюс. После вземаме още една права, успоредна на АВ, а именно правата CD. Към тези успоредни линии прекарваме перпендикуляра MN. Какви са линиите АВ и CD, ако отношението на перпендикуляра, т.е. неговата дължина не се изменя по цялото им протежение? – Те са успоредни. Измени ли се дължината на перпендикуляра, линиите не са успоредни.

Сега да вземем триъгълника ABC и да удължаваме двете му старни АВ и АС. От това положение, третата ВС, ще се измени ли? Колкото и да удължаваме страните АВ и АС, третата страна ВС няма да се измени. Следователно, колкото и да удължаваме двете страни на триъгълника, той няма да се измени по големина,

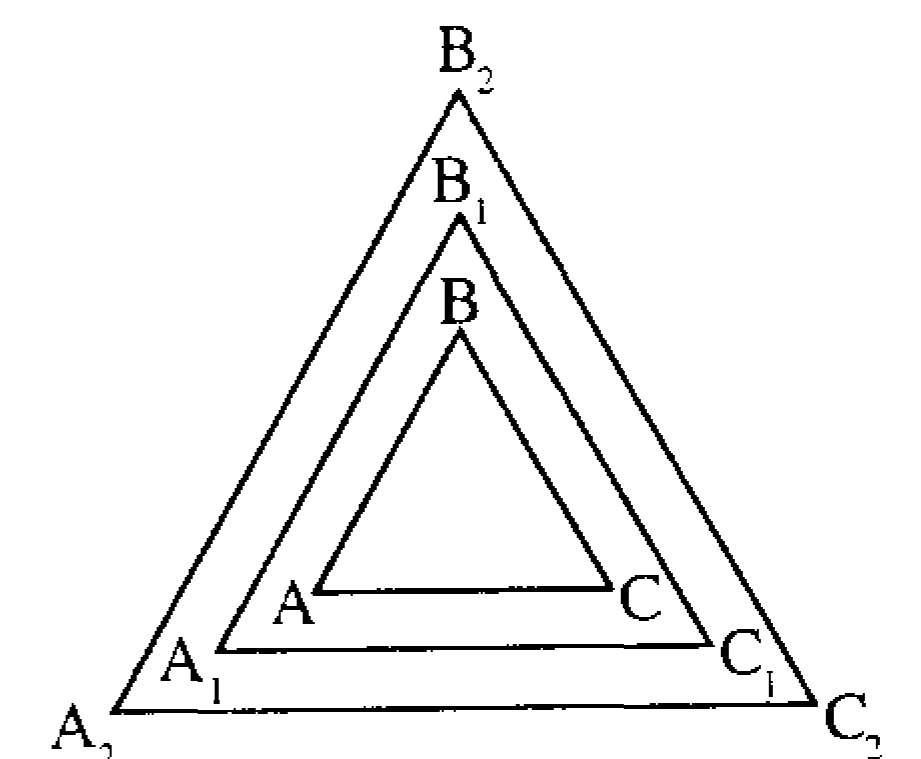

Фиг. 3

защото третата страна не се удължава. И тогава триъгълникът ще остане еднакво голям, както и в първия случай. Защо в този случай триъгълникът не се увеличава? Защото имаме само физическо проявление. За да стане органическо проявление, и трите страни на триъгълника трябва едновременно да се удължават. Значи, за да се измени големината на триъгълника, растенето трябва да става отвътре навън.

Казвам: И човек представлява триъгълник. Ако сърцето и умът се увеличават, а волята му остава непроменена, изменя ли се човек? По аналогия на това положение в триъгълника, който не се изменя, казваме, че и човек няма да се измени. Страната АВ представлява ума, страната АС – сърцето, а страната ВС – волята. Щом се удължават само страните АВ и АС, а страната ВС не се изменя, и човек не се изменя, понеже причините, които стимулират страните АВ и АС и ги карат да се увеличават, са чисто физически, или механически. Например ако някой човек учи с цел да се прехранва или да стане учен човек, а не за някаква по-велика идея, причината, която стимулира ума в дадения случай, е външна, механическа. Ако този човек влиза в някое религиозно общество и ходи на църква, проповядва и то с единствената цел да преживее добре, тогава и сърцето му се развива по чисто външни и механически причини. Това растене на сърцето показва, че чувствата на този човек не се развиват под подтика на някакъв дълбок принцип или от някакъв велик стремеж на

неговата душа да служи на Бога. Не, причините за растенето на сърцето и тук са външни. В такъв случай, волята на такива хора остава неизменена, тя не се увеличава. Такива хора говорят за религия, за философия, но в тях няма никаква религия, никаква философия. Следователно да се прояви човек в пълнота, в него едновременно трябва да се увеличат и умът, и сърцето, и волята. Тогава триъгълникът ABC ще расте отвътре навън и ще заеме положението $A_1 B_1 C_1$. После ще заеме положението $A_2 B_2 C_2$ и т.н. Това наричаме ние правилно растене.

Фиг. 4

И тъй невежеството, неразбиранията и дисхармонията, които се явяват между хората, се дължат на това, че само две линии се увеличават в тях, а третата остава неизменена – нито расте, нито намалява. Да расте човек външно и да разбира външния живот, това още не подразбира истински живот. Ако е въпрос само за външно растене, и животните растат така и те разбират външния живот като нас. Нима птичката не разбира живота като човека? И тя си доставя храна, прави си гнездо, снася яйца, отглежда малките си – всичко прави сама. Ако човек учи с единствената цел да свърши университет, да заеме някаква служба и да се прехранва, така учи и птичката. И тя следва университет и тя придобива познания; и всичко това използва, за да се прехрани. Когато някой ловец се

готви да стреля срещу птичката, тя предчувства това и избягва. Значи и птичката като човека има някакво съзнание в себе си. Обаче разликата между хората и животните се заключава в това, че хората имат възможности, условия в себе си да растат в три измерения, а животните – само в две измерения. И затова, колкото и да расте човек на височина, умът му не се изменя в зависимост от ръстта. Има съвпадения в живота, когато някой висок човек е много умен; обаче има случаи, когато някой нисък човек бива много интелигентен, много умен. Има случаи пък, когато високите хора имат повече мозък от ниските, но обикновено физическото растене не съответствува на вътрешното, същинско растене на човека и обратно, вътрешното растене не съответствува на физическото.

Казвам: Перпендикулярът между две успоредни линии представлява абсолютна мярка, с която можем да мерим отношенията към своите близни. Когато перпендикулярът на вашите близни не се мени, те имат правилни, неизменни отношения към вас. Изменя ли се техният перпендикуляр, и отношенията им не са правилни. За изяснение на тези положения учените си служат с научен език, с научни термини. Те казват: „Когато перпендикулярът между две успоредни линии се изменя, и отношението между успоредните се изменя.“ Тези принципи са живи, те имат своето приложение, както в живата природа, така и в живота. Тия линии са живи и във вечно движение. Триъгълникът ABC също така е отражение на живи

триъгълници. Следователно, ако вашият перпендикуляр при всички условия на живота ви остава един и същ, т.е. не се изменя при постоянното продължаване на правите AB и DC, вашите отношения са правилни. Линиите AB и DC, които представляват разумността, трябва вечно да се продължават, но перпендикулярът между тях не трябва да се изменя. Спазва ли се този принцип, тогава и отношенията между хората на земята ще бъдат правилни. Живее ли човек по този закон, и линиите на лицето му ще бъдат правилни. Кривне ли той в пътя си от този закон, и линиите на лицето, както и на цялото му тяло се деформират: очите, носът, веждите, ушите, пръстите се изкривяват.

Ако разглеждате човека внимателно, ще видите, че във физическо отношение той има много дефекти, които отговарят на някаква вътрешна неправилност в него. И в най-красивия мъж, и в най-красивата жена все ще забележите някаква асиметрия. Хората не са тъй красиви, както изглеждат на пръв поглед. Ако линиите на едната страна на лицето им са правилни, симетрични, линиите на другата страна не са симетрични. Защо? – Защото перпендикулярът MN постоянно се мени. Този перпендикуляр е абсолютна мярка, с която трябва да си служим. Тази мярка не е еднаква за всички хора. Например носът у някои хора е дълъг, у други – къс. Значи перпендикулярите между успоредните линии не са еднакви.

Питам: Ако успоредните линии AB и DC са силови линии, еднакво дълги, трябва ли да бъдат те и еднакво

широки? Какво означава дебелината или широчината на тези линии? Ако една река е по-широка и по-дълбока от друга, по какво ще се различават те? – По-дълбоката река ще има повече вода от плитката. Значи, ако устните на някой човек са по-дебели, от него ще изтича повече енергия; ако устните му са по-тънки, по-малко енергия ще изтича. Устните, веждите, носът, очите, ушите на човека представляват известни символи, които той трябва да изучава и разбира.

Дойдем ли до веждите на човека, забелязваме главно три категории по форма: веждите на старите хора са наведени надолу; веждите на хора от средна възраст са като дъга, а тия на децата са прави, неоформени. Формата на веждите отговаря на развитието на човека. Ако някой човек в ред съществування е живял правилен, нормален живот, и зряла възраст да достигне, той пак ще има правилни вежди, които ще са признак на трезв ум и разсъдителност. Според закона на съответствието, стане ли някаква промяна във веждите на човека, ще стане промяна и в неговите клепачи, очи, даже и в неговите устни. Когато човек се развива нормално, най-малката промяна в някоя част от тялото му, трябва да предизвика промяна и във всички останали органи. Същото става и при духовното развитие на човека. Стане ли някаква промяна в една от добродетелите на човека, трябва да стане промяна и в останалите добродетели. Ето защо, ако човек физически или духовно не се развива правилно, тогава един орган или

една добродетел се развива за сметка на другите, вследствие на което се явяват известни аномалии или болезнени състояния както във физическо, тъй и в духовно отношение.

Увеличи ли се известен орган повече, отколкото трябва, той се нуждае от повече храна, а това е в ущърб на общата икономия в организма. Когато човек слиза на земята, невидимият свят точно математически предвижда големината на всички негови удове, а съответно на това и храната, която му е нужна. Преди още да е дошъл на земята, невидимият свят е създал за всеки човек проект, план, който той напълно трябва да реализира на земята. Ако някой човек увеличи например черния дроб и жлъчката си повече от нормалната големина за него, той ще има желание да се храни с тестени работи, ще иска повече тлъстини, масла и ако няма средства да си ги достави, ще се намери пред ред противоречия и ще страда. Черният дроб, стомахът, жлъчката представляват народ с повече от сто милиона жители, които настояват пред господаря си и казват: „Ние искаме храна, работа искаме! Ти си длъжен да ни я доставиш!“ Не можете ли да им доставите необходимата храна, вие ще си създадете ред неприятности и страдания.

Човек трябва да живее съзнателно, да гледа на своите удове като на разумни същества, които не изпълняват само физически функции, но и други, по-високи служби, каквито съвременните физиолози не подозират.

Например съвременните физиолози изучават само физиологическата функция на сърцето като двигател, който взима участие в кръвообръщението. Те не знаят другата служба на сърцето. От сърцето на всеки човек излиза една светла струя, която се разнася по цялото тяло. Тази струя показва степента на развитието на човешките чувства. Ясновидците забелязват, че от подразделенията на сърцето излизат пламъци. Дойде ли някаква скръб за човека, една стрела пронизва сърцето му, отдето започват да излизат пламъци. Тази скръб предизвиква сълзи в човека, които вътрешно се изливат във вид на кръв. Кръвта пък от своя страна се излива при корените на някое дърво вътре в сърцето на човека. Дървото се съвзема от тази кръв и започва да се развива правилно. Животът на това дърво сега пулсира по-усилено и се изявява във вид на огнени пламъци. И в заключение тази скръб събужда благородни желания и чувства в човека и той започва да се радва. Затова и ние казваме: На всяка скръб съответства една радост. Защо хората не искат да страдат? – Защото те се страхуват, че ще ги мушнат в сърцето. От стрели се плашат те. Докато не те мушнат в сърцето, няма да имаш никаква радост. Когато невидимият свят изпраща страдания на хората за тяхното повдигане, той знае де и как да мушка. Обаче, когато хората сами си създават страдания, те не знаят де и как да мушкат. Те мязат на съвременните копиеносци, които мушкат дето трябва и не трябва и умъртвяват. Мушни човека в сърцето, че да излезе от него бяла светлина.

Ние искаме да схващате дълбокия смисъл на живота, да си обяснявате всички прояви и явления от гледището на живата математика, на живата наука, чрез която, като примирявате противоречията, да можете разумно да използвате силите на природата. Дойде ли скръбта, използвайте я така, че тя да произведе бяла светлина в сърцата ви. Тази светлина, този пламък ние наричаме свещен пламък. За да се домогнете до тази светлина, трябва да държите в ума си идеята за перпендикуляра на живота, който при всички условия да остава неизменен. От двете успоредни АВ и CD, правата АВ представлява ангелите, CD сме ние, а перпендикулярът MN е Бог, Който никога не се изменя. Като обърнем успоредните линии АВ и CD в отвесно положение, ще получим буквата Н, която изобразява стълба, т.е. пътя на нашето правилно движение или пътя към нашата велика идея. Тъй щото, каквото и да се случва в живота ви, знайте, че перпендикулярът на живота е Бог, който не се изменя. Правата АВ представлява ангелите и разумните хора. Ангелите и хората са две еволюции, определени от Бога да вървят успоредно във великия живот на Битието. Духът Божий е перпендикулярът, който определя всяка точка в техния път. Щом Бог, перпендикулярът на живота в някой човек, не се изменя, той ще знае за себе си, че е разумно същество, свързано с други по-разумни от него същества. Страда ли човек, ще знае, че с него заедно страдат още хиляди същества; той не е сам в страданията

си. Който не иска да страда, той не разбира смисъла на страданията. Ако не искаш да страдаш, ще се заемеш за работа, та едновременно с премахването на своите страдания да отнемеш страданията и на ония хиляди души, които страдат заедно с тебе.

Същото се отнася и за радостта. Когато ти се радваш, едновременно с тебе се радват още хиляди души. Някой не живее за себе си. Външно ние живеем за себе си като души, но според закона на еволюцията ние сме свързани едни за други, вследствие на което трябва да спазваме помежду си добри, хармонични отношения. Някой казва: „Аз не се интересувам от еди-кого си, нищо не искам да зная за него.“ – Това не е никаква философия, нито религия, нито разумност, нито човештина. Това не е нито волята Божия. Кажеш ли за някой човек, че не искаш да знаеш за него, друг пък ще каже същото за тебе и т. н. Ако намираш, че някой човек е лош, не го отблъсквай от себе си, но се заинтересувай, защо е лош, коя е причината, дето този човек се проявява така. Срещнеш мечка в гората. Не бягай от нея, но спри се малко, помисли защо е станала мечка, при какви условия на своя живот тя е турила на гърба си тази козина. Казваш: „Няма какво да се занимавам с мечката, а ще хукна да бягам от нея.“ Ако човек не може да разбере една мечка, той нищо друго не може да разбере. Мечката е живо същество от разумния свят. Тя е една от буквите на азбуката, с която живата природа си служи. Мечката е постоянна в чувствата си, но същевре-

менно и много отмъстителна. Тя е същество, което никога не забравя обидата, която някой ѝ е нанесъл. Обидиш ли я нещо, тя не забравя; и след години макар, пак ще те намери и ще ти отмъсти. Чувствата ѝ са толкова интензивни, че тя не може да се владее.

Добрата страна в характера на мечката е нейната признателност. Направиш ли ѝ някакво добро, тя винаги ще те помни и ще ти бъде признателна. Разправят следния случай за признателността на една мечка. Преди години една циганка намерила в гората едно малко мече, още млечно, без майка. Циганката взела това мече и го кърмила от време на време заедно със своето малко дете. Като пораснало, тя го продала. Купил го един мечкар, който започнал да го разиграва. След време циганката срещнала на улицата една голяма мечка, която веднага се приближила към нея, легнала пред краката ѝ и започнала да ги лиже. В първия момент циганката не разбрала какво става, но като видяла мечкаря, спомнила си, че тази мечка е някогашното мече, което тя му продала. С лизането на краката ѝ мечката искала да изрази своята благодарност към циганката, задето тя някога ѝ давала по малко млекце. Значи мечката помни злото, но и доброто помни. Също така и хората, които наричат злопаметни, имат хубава черта в себе си, че и доброто помнят. Има хора пък, които нито злото помнят, нито доброто.

И тъй първото необходимо условие за вашето развитие е да държите в ума си перпендикуляра като

абсолютна мярка, с която да определяте всички ваши мисли, чувства и действия. Докато вашият живот е успореден с живота на ангелите и разумните същества, вие ще се развивате правилно. За пример, ако музикантът няма съответна среда, в която да се проявява, той не може да свири. Следователно, за да проявим своята интелигентност, както и своята воля, необходима ни е среда от разумни същества като нас, които да ни дават подтик. Хиляди разумни същества трябва да се движат паралелно с нас, за да успяваме и ние. При това трябва да се знае, че разумните същества се движат спиралообразно нагоре; в това движение първите трябва да отстъпят местата си на последните. Един ден, когато и последните станат първи, пак ще стане смяна на местата. Като се знае бързината на това движение, както и пътя, който тия същества изминават, може точно да се изчисли след колко време човек може да заеме първо място.

Съвременните хора се занимават с велики работи, а що се отнася до проучване на своето тяло, те се задоволяват с това, което съвременната наука дава. Човек има тяло физическо, има и тяло духовно. Ако той зачита физическото си тяло, ще зачита и духовното. Благата на физическото тяло са блага и на духовното, защото първото тяло е калъп на второто. Ако човек осакати физическото си тяло, той осакатява и духовното. Когато религията препоръчва на хората нормален, хармоничен живот, тя има предвид благосъстоянието на физическото тяло, за да се

проявяваме разумно. Болният човек не може да има права мисъл. Знаете ли какво значи интелигентен човек в пълния смисъл на думата? Интелигентният човек е чистосърдечен, искрен; той внушава пълно доверие и подем във всички хора, с които се среща. Той е като извор, който само дава и се радва, когато вижда, че хората изпълняват волята Божия. Когато вижда стремежа на хората към Бога, в сърцето му се явява свещеният пламък. Днес всички хора трябва да се стремят към този възвишен живот. Той съществува във всички души, но у едни се проявява повече, у други – по-малко.

Всеки човек има стремеж към великото в живота, но трябва да работи, за да го постигне. Постигне ли го веднъж, той става силен и преодолява всички мъчнотии в живота. Вие не познавате мъчнотиите на своите близки, вследствие на което оставате чужди един на друг, както са чужди птиците помежду си. Например, когато птиците хвъркат на цели ята, ако на една от тях се случи някаква повреда в крилото, другите продължават пътя си, а нея оставят сама. Между разумните същества обаче не трябва да бъде така. Казват, че пчелите били разумни същества. Не, и те не са разумни. Когато у някоя от работничките се яви известен дефект, другите работнички веднага я изхвърлят навън, дето тя от скръб умира. Пчелите имат добра организация, но са жестоки. Хиляди пчели, като се съберат в един кошер, мислят че те ще оправят света. Дойде ли господарят им, опушва кошера, пчелите излизат навън, а

той взима всички им мед. Пчелите могат да изхвърлят всички търтеи навън, но един бръмбар не могат да изхвърлят – човека. Те лесно се справят с малките бръмбари, но с големия бръмбар не могат да се справят. Той иде отвън и взима всички им мед.

Сега искам от вас да дойдете следния път с изправени перпендикуляри и Бог да бъде перпендикуляр за всички. Освен това искам да вървите успоредно с ангелите. Който разбере и приложи тази лекция в живота си, той ще стане виден философ. Ако искате да станете учени хора, развийте темата за „перпендикуляра на живота.“ Работете върху нея 10–15–20 години и напишете само 4–5 листа, но мислите в тях да представляват нещо велико, което е опитано и приложено в живота. В тази наука има място и работа за всички, били те учени, поети, философи, художници, земеделци и др. Жива, положителна наука е тази, която посочва на хората мост, през който могат да минат. Мостът, който тази наука посочва, е здрав. Хората на положителната наука не говорят много, но действуват, работят. Срещнеш един от тия учени и го питаш: „Приятелю, къде е мостът, през който мога да премина реката?“ – „Ето го!“ – посочва ти и си заминава. Ти намираш, че мостът е здрав, солиден и минаваш по него безопасно.

Казвам: Човек ще дойде до положителните знания. Как? – По естествен път. Гладният ще намери хляба. Жадният ще намери водата. Пътникът ще намери моста. По-добре е човек да не огладнява, нито да ожаднява, нито

да се лута да търси моста, но веднъж огладнял, ожаднял и изгубил пътя си, по който и да е начин, той ще намери и хляба, и водата, и моста.

Изпейте упражненията „Вехади“ и „Грее светлината“!

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

5 лекция от Учителя,
държана на 16 декември, 1925 г., София.

ТРИ ВИДА СЛУЖЕНЕ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление.

Прочетоха се резюмета на темите: „Първата стъпка в живота“ и „На какво трябва да се радва човек?“

За следния път всеки да пише върху някаква своя любима тема, кой каквато си избере. Ще внимаваме да не пишете върху тема, по която сте писали веднъж. Съвсем нова тема ще си изберете. Нещата не трябва да се повтарят.

Питам: Каква мисъл днес ви занимава? Всеки ден има своя определена мисъл за разрешение; всеки ден има своя определена задача.

Има красиви предмети, които въодушевяват човека. Има сладки плодове, които възбуждат вкуса на човека. Има здрави храни, които задоволяват стомаха на човека. Едно и също ли е да гледаш, да вкусваш и да се храниш? Казвате: „Бог е Любов.“ Как дойдохте до тази идея: чрез зрението, чрез слуха, чрез вкуса, чрез обонянието или чрез пипането? Щом сте дошли до тази идея, защо

съществуват болести и недъзи между вас?

Сега ще разгледаме въпроса философски. Когато човек живее на някое високо планинско място, дето диша чист въздух и се намира в общение с добри хора, той може ли да бъде болен? Обаче храни ли се този човек само с бонбончета, той ще бъде слаб, краката му няма да го държат. Храни ли се със здрава храна, той ще бъде силен човек, ще издържа на всякакъв път. Следователно това, което спъва почти всички съвременни хора, е мисълта им, че много знаят. Казвате: „Ние знаем, че Бог е Любов, опитвали сме Неговата Любов.“ Как сте я опитвали? Разлагали ли сте я на съставните ѝ части? Какви са елементите на Божията Любов? Мнозина ще кажат, че Любовта не трябва да се разлага. Не, Любовта трябва да се разложи! Когато ядете ябълка, не я ли разлагате? – Разлагате я. Когато светлината влиза в очите ви, не се ли разлага? – Разлага се. Когато светлината влиза в човешкия мозък, тя и там се разлага. Човешкият мозък задържа от светлината само това, което е необходимо за него, а непотребното от нея отразява навън.

Много от съвременните хора говорят за искреност, за чистосърдечие, но те не са нито искрени, нито чистосърдечни. Какво се разбира под понятията искрен и чистосърдечен човек? Първите букви на тези две думи са *и* и *ч*. Те са символи, с които природата си служи, за да изрази нещо. Да бъде човек искрен, това значи да представлява планински извор, който слиза надолу с цел да се

прояви. Буквата ч в думата чистосърдечен представлява чаша, в която се сипва някаква течност. Човек не може да бъде чистосърдечен, докато не знае как да пие. Ако не знае да опитва нещата с вкуса си, как ще познава кои са чисти и кои нечисти? Чистотата не се определя само чрез зрението. Чистотата е качество на душата. Следователно, искаш ли да познаеш дали даден предмет е чист, трябва да го опитваш. Ти вземаш една чаша вода, опитваш я на вкус и казваш: „Тази вода е чиста.“ Как позна, че е чиста: чрез зрението или чрез вкуса си? – Чрез органа на вкуса, чрез езика. В този случай езикът представлява разумното в човека, което изпитва и проверява нещата. Значи чистотата се познава чрез разумността. И тогава казваме: Чист може да бъде само разумният човек.

Буквата у, с която започва думата „умен“ е взета от египетската азбука. Там тя е обърната h. Тази буква е изобразявала човек, който ходи. Когато човек е слизал на земята, т.е. когато е попаднал в закона на инволюцията, той се е раздвоил, изгубил е Бога и започнал да мисли за себе си, че е божество, вследствие на което се е отклонил от правия път, по който първоначално е вървял. Знакът h показва, че материята, в която човек е слязъл, започнала да се сгъстява и той се е раздвоил. Така се образували краката на човека. Значи краката представляват два принципа. За да може човек да ходи, да се движи, той непременно трябва да има два полюса. Тези два полюса, преведени в обикновения живот, представляват ума и сърцето на

човека, които външно се изразяват в следните форми: мъж – жена, син – дъщеря, учител – ученик, господар – слуга. Когато този знак се обърне с главата надолу, във вид на чашка – Ч, това показва, че човек започва да се стреми към Бога, иска да върви нагоре както растенията.

Сега някой мисли, че като отиде на небето, и там ще намери същите отношения и закони, каквито съществуват на земята. Той казва например: „Аз не намерих нито един човек на земята, който да приляга на сърцето ми.“ Значи същото ще бъде и на небето. Питам: Нима хората са създадени, за да прилягат на твоето сърце? Щом мислиш така, задай си въпроса: Моето сърце приляга ли на Божие-то? Всеки трябва да си зададе този въпрос и правилно да си отговори. Хората отдалечават този въпрос от себе си и казват: „Господ е непостижим за нас.“ Тази идея е наполовина вярна. То е все едно да кажете, че когато детето иска нещо от майка си, трябва да се обърне към други хора, които да бъдат посредници между майката и него. Когато детето иска хляб от майка си, търси ли посредници? Ако детето не се нуждае от посредници, защо нашата молба към Бога трябва да се предава чрез ангели, арахангели и херувими, а не направо? Първият посредник или ходатай между майката и детето е нейното тяло. Детето ще се приближи до майка си, ще я бутне малко и ще ѝ каже: „Виждаш ли, че пред теб седи едно същество, което се нарича твой син? То хлопа, иска нещо от тебе, обърни му внимание.“ Майката ще го погледне, ще го изслуша, ще

предаде неговата просба на тялото си и ще чака отговор. Тялото ще отговори, трябва ли да му се каже нещо или не трябва.

Какви са понятията на съвременните хора за тялото? Много хора гледат на тялото като на автомат, като на механизъм, а не като на нещо разумно. Питам: Как е възможно разумен човек да живее в нещо неразумно? Може ли живият човек да живее между мъртвите? Това са въпроси за размишление, които ще ви доведат до някои елементарни, основни мисли в живота. След това анализирайте в себе си колко от вашите мисли са живи и колко – мъртви. Мъртви или смъртни хора наричаме ония, в които отсъства духовният елемент. Думата смърт в българския език започва с буквата С; във френски – с буквата М; в латински – също с буквата М; в английския – с буквата D; в еврейския – с буквата М; в гръцкия – с буквата Θ. Значи, думата смърт в различните езици започва с различни букви: С, М, D, Θ. Как ще се примирим с тази дума, която започва с толкова различни букви? Те имат почти едно и също съдържание. Буквата М, като се обърне означава, че смъртта се явява като резултат на материалния живот. Смъртта не е нищо друго освен прекъсване на връзката между живите частици на тялото. Следователно, прекъсне ли се връзката между Бога и човека, настава духовна смърт, която е по-страшна от физическата. Англичанинът казва: „Дето няма равновесие, там има смърт.“ Това означава буквата D, с която те пишат думата смърт.

Българинът пък казва: „Всяко нещо, което не свети от само себе си, ражда смърт.“ Първата буква в думата смърт е С, която причинява всички вреди в света. Тя е стъргало, нож.

Казвате: „Светът е създаден от Бога и всичко, което Той е създал, е хубаво, красиво, добро.“ Питам: Щом е така, как и откъде се родиха противоречията в света? С един пример ще обясня този въпрос. Някой от вас отива да си купи шише за вода. Разглежда го и намира, че е гладко, добре направено. Опитва да пие от него вода и вижда, че е гладко навсякъде, приятно се пие от него. То не причинява никаква вреда. Ако ударите това шише в земята, то ще се раздроби на малки парченца. Стъпите ли върху тия парченца, те са остри, ще ви повредят, ще се набодат в краката ви. По същия начин и в живота много от Божествените шишета, които първоначално са били гладки, приятни за пипане, по наше невнимание се начупват на малки парченца и ние сами се натъкваме на тях, вследствие на което страдаме. Кажеш ли някому една неразумна дума, това е едно от тия малки парченца, на които и ти, и той се натъкват и започват да страдат. Направиш нещо неразумно, пак страдаш – натъкнал си се на едно от тези парченца. Страданията, които ви причиняват счупените части на шишетата, създават противоречията в живота. Като изпитате тези страдания, т.е. като се натъкнете на противоречията, вие казвате: „Да живеем по Бога! Да бъдем добри, внимателни помежду си!“, Защо искате

това нещо? – Защото сте изпитали острия език на своите близни. Острият език не е нищо друго освен счупените части от шишетата, на които, ако се натъкнете, ще изпитате големи болки и страдания.

Съвременните хора третират и от научно, и от практическо гледище въпроса за Любовта, искат да докажат какво нещо е тя. Излиза някой учен да говори за Любовта и започва да я разлага на съставните ѝ букви, на нейните елементи; разглежда проявленията ѝ още от най-стари времена и до днес, по филологически начин търси корена на тази дума в разните народи и времена; после той разглежда как се е проявявала любовта, когато човек е слизал в материята, т.е. когато е вървял по инволюционен път; разглежда проявленията ѝ днес, когато човек еволюира и т.н. И след това пита слушателите си: „Разбрахте ли какво нещо е Любовта?“ – „Не, ти ни кажи с две думи в какво седи Любовта. Ето, в Писанието, например е казано. „Бог е Любов.“ Кажи и ти само две думи по въпроса.“ – „Чакайте, аз мога и математически да ви докажа това.“ – „Все едно и математически да ни доказваш, пак няма да те разберем.“

Казвам: Ние можем още сега да ви докажем какво представлява Любовта, но при няколко условия. Какви са тези условия? Ако сте гладували три дена, ние можем да ви докажем какво нещо е Любовта; пък и вие ще можете да я разберете; ако сте сити, няма да разберете Любовта. Ако сте болни, вие ще разберете Любовта; ако сте здрави,

няма да я разберете. Ако сте невежи, ще разберете Любовта; ако сте учени, няма да я разберете. Казвате: „С няколко думи само ни определи какво нещо е Любовта.“ – Любовта е връзка между Бога и човека.

Питате: Каква е тази връзка? Как се изразява тя? Когато вие сте абсолютно честен по отношение на дадено лице, когато сте искрен спрямо него, никога не уронвате неговото достойнство и не изменяте мнението си за него, вие имате вече връзка с това лице. Измените ли отношенията си към него, вътрешната връзка между вас ще се скъса. Следователно правилните отношения между хората не трябва да се изменят, ако искаме да не се къса вътрешната връзка между тях. Държим ли в ума си чисти мисли и в сърцето си възвишени и благородни чувства, ние ще запазим връзката си с Бога, понеже Той е абсолютна хармония. Скъсаме ли тази връзка, ние влизаме в разрез с Божествения принцип, т.е. с разумното начало, което живее у нас. Казвате: „Кога се къса тази връзка?“ – Когато човек не изпълнява волята Божия. Казвам: Бог не може да те похвали, ако на пътя на брата си поставиш парче от счупено стъкло. Бог не може да одобри твоята постъпка, ако на някое малко дете дадеш счупени парченца стъкла да си играе с тях или ако на някой беден човек дадеш един камък вместо хляб. Дойде ли при вас някое дете, дайте му една здрава играчка да се занимава с нея, но тя да буди в него нещо красиво и възвишено. Дойде ли при вас някой беден човек, дайте му цял хляб, а не едно малко парче.

Питам: В кой Божествен кодекс пише, че хлябът трябва да се реже с нож? Писано ли е някъде, че хората трябва да носят ножове? Ножът представлява парче от някое счупено шише. Божественият свят не позволява на хората да си служат с парчета от счупени шишета. В кой закон от Божествената книга е писано, че житото трябва да се мели на водениците, а полученото брашно да се меси на хлябове, които после да пекат в пещи? Казвате: „Понеже нашите деди и прадеди са правили така и ние ще вървим по техния път.“ Кажете ми кой човек и кой народ за пръв път е млял житото? Камъните, през които минава житото, за да се смели, оставят в полученото брашно своите отрицателни енергии, които се предават на хората. По същия начин и железният нож, с който режат хляба, остава своите отрицателни влияния в хората, които го ядят. Като изучавате живота на светиите, проследете, дали те са употребявали ножове за рязане на хляб. Съвременните хора си служат с ножове, с вилицы и минават за културни. Каква култура има в това? Днес хората пипат, бъркат в нечисти работи, вследствие на което те трябва постоянно да измиват ръцете си. Но и при честото миене пак има нужда да си служат със спомагателни средства; затова са необходими вилицы и ножове да хващат нещата. В този случай пословицата „ела зло, че без тебе по-зло“, има голям смисъл. Вилиците и ножовете служат като спомагателно средство за поддържане на чистотата. Условиата, при които живее човек днес, му налагат да мие ръцете си поне пет-шест пъти на ден.

Кой е най-правилният метод за хранене? Кой е най-идеалният метод, който природата ни представя? Как храни майката своето дете? Детето употребява ли вилица или нож, за да приеме храната от майка си? Не, то туря устата си направо на гърдите ѝ и суче. То не се нуждае нито от вилица, нито от нож, нито от ръце даже, служи си само с устата. Как храни птичката своите малки? – И тя им туря храна направо в устата. Искаме ли и ние да приемем храната си по този възвишен чист начин, достатъчно е да концентрираме волята си, за да я приемем направо от въздуха. Дойдем ли до това положение готварството като изкуство ще стане безпредметно, ще изгуби своето обаяние, с което днес се ползува.

Сега това са само разсъждения. Много години трябва да минат, докато се реализира идеалният начин на хранене. Това, което ви говоря сега, даже и в шестата раса няма да се реализира. Хората от шестата раса ще се хранят с по-чиста, по-здравословна храна от сегашната, ще изхвърлят от употреба ножовете и вилиците, медните съдове ще се заместят със съдове от по-благороден метал, но до идеалния, до съвършения начин на хранене още няма да дойдат. Коя планета оказва влияние на медта? – Венера. – А на калая? – Юпитер. Понеже Юпитер знае, че любовта на Венера е отровна, той я калайдисва. Обаче калайдисаният съд скоро се изтрива, затова често трябва да се калайдисва. Върху желязото пък влияе планетата Марс. Човек, който има в организма си повече желязо, отколкото

трябва, престава да работи, става мързелив. Отрицателното желязо прави човека мързелив, а положителното го прави крайно деятелен, активен, той иска изведнъж да се прояви като пехливанин, като силен човек. Кой метал се намира под влиянието на Сатурн? – Оловото. Значи всички пушки се пълнят със съчки, с куршуми, направени от олово. Засега в човешкия организъм трябва да влязат такива елементи, които да повдигнат вибрациите на неговите енергии. За тази цел той трябва да бъде под влиянието на Слънцето. Съвременният човек се е отдалечил от своя първичен център, вследствие на което той е изгубил влиянието на положителните елементи върху своя живот.

Казвам: Докато ученикът на окултната школа се дразни, сърди, не може да се обуздава, той е слаб. Съмнява ли се ученикът, той е пак слаб. В какво може да се съмнява човек? Ако вярвате, че Бог е създател на цялата Вселена, трябва ли да се съмнявате в нещо? Човек, който вярва в абсолютното, във Великото начало на живота, трябва ли да се страхува от нещо? Сега и най-големият герой се страхува, като минава вечерно време през някоя гъста гора. Защо се страхува? – Защото се съмнява. Който се съмнява, той е слаб. Силният човек никога не се страхува. Страхуваш ли се, ще признаеш в себе си, че си слаб. Обърни се тогава към Великото в света, направи връзка с Него и кажи: „Господи, аз съм страхлив човек, помогни ми да се засиля, да не се страхувам. Зная, че всичко лежи в Твоите ръце.

Подкрепи и мен!“ Кажеш ли така, ти ще изпитаеш Божията сила и подкрепа върху себе си. Речеш ли да философствуваш, че Бог няма да ти обърне внимание, ти сам ще се спънеш.

Един български полковник разправяше една своя опитност във време на войната. Стои той на бойното поле с един генерал и се разговарят помежду си. В това време англичаните ги обстрелват със своята артилерия. Генералът запитва полковника: „Как си, можеш ли да гледаш спокойно работата си?“ – „Мога.“ – „Ами вие, господин генерал, как сте?“ – „И аз съм добре, спокоен съм, зорко следя хода на престрелката.“ И двамата са спокойни, но сърцата им ще се пръснат от страх. Не е ли по-добре полковникът да си каже искрено: „Господин генерал, цял треперя от страх, но какво да правя, ще си гледам работата.“ И генералът тогава ще каже: „И мене ме е страх, но няма какво, и това положение ще се носи.“

И тъй противоречията, които съществуват в живота, имат дълбоко предназначение. Те са изпити за учениците, за разумните хора. Всичко, което се случва в живота на разумния човек, е за негово добро. По този начин той се изпитва, а същевременно познава и себе си. Който не разбира смисъла на противоречията и изпитанията, като се намери пред тях, казва: „Аз ли съм най-големият грешник в света, че всичко най-лошо да се струпа върху моята глава? Аз ли съм най-лошият човек, че всички да говорят против мен?“ – Нито си най-големият грешник, нито си

най-лошият човек, но небето те изпитва. Когато някой голям параход се намери сред бурните вълни на океана, вълните искат ли нещо от него? – Не, чрез тези вълни го изпитват само, дали е здрав или не. Щом оцелее на това голямо напрежение и стигне благополучно на пристанището, вълните казват: „Много здраво е направен този параход, не можахме да го пробием.“ Успее ли вълните да пробият парахода, значи той не е здраво направен. По същия начин се изпитват и хората.

Да допуснем, че някой човек е свършил четири факултета, минава за учен и започва да проповядва на хората морал, как трябва да живеят, какви отношения трябва да съществуват помежду им и т.н. В това време невидимият свят го поставя на изпит, като го лишава от всички средства за живеене, оставя го без пет пари в джоба. Той се намира в чудо, не знае какво да прави. Ходи натук-натам, мисли отде да намери пари назаем. Да поиска от другарите си, не смее – честолюбието му не позволява. Най-после той се отправя към дома на един богат човек и казва: „Дали ще се реша да му поискам пари или няма да се реша, не зная; каквото случаят ми донесе, това ще направя.“ Влиза в дома на богатата. Поканват го да почака малко, докато домакинята на къщата си дойде. Той се озърта на една, на друга страна, вижда в един ъгъл на стаята касата на богатата. Вслушва се внимателно, не чува никакви стъпки из къщата. Седи, мисли и най-после решава: „Нима такъв човек като мене, който е свършил

четири факултета, няма право сам да вземе един малък заем от касата на някой богат човек? Ама щели да кажат, че това не е морално! Нека казва кой каквото ще, аз зная, че моралът се отнася само за децата, но не и за учените хора като мене. Ще отворя касата, ще взема пари, колкото ми трябва и когато имам, ще ги върна.“ Отваря касата, взима известна сума и си излиза. Сега той става още по-красноречив. Запитват го мнозина: „Какво е твоето мнение за морала? Има ли морал в света?“ – „Морал има само за слабите хора, но не и за силните. Последните, т.е. силните хора в света създават морала.“ Обаче ние казваме: Ако този човек беше истински учен, той не трябва да бърка в чуждата каса. Турците имат една поговорка, която казва: „Ако нещо ми се дава от Бога, да дойде само при краката ми.“ Ще излезе, че и този учен, като е видял касата, казал: „Щом касата е пред краката ми, Бог ми я изпраща.“ Не, човекът на положителния морал не може да разсъждава така, а още повече не трябва да постъпва така.

Сега ще ви приведа един анекдот за Настрадин Ходжа, да видите доколко много от съвременните хора не издържат на думите си. Върви Настрадин Ходжа по улиците без пет пари в джоба си и казва: „Ако рече сега някой да ми даде 99 турски лири, няма да ги взема; или 100 да са, или никак.“ Дочува го един богат човек и решава да направи един опит, да види дали Настрадин Ходжа ще устои на думите си. Изважда от джоба си 99 турски лири и ги туря на пътя му. Минава Настрадин Ходжа през това

място и забелязва парите; веднага се навежда, взима парите, преброява ги и ги туря в джоба си. Богатият върви след него и като вижда, че Настрадин Ходжа взима парите, запитва го: „Колко са парите?“ – „99 лири.“ „Ти нали казваше, че ако някой ти даде 99 турски лири няма да ги вземеш, ако не са сто?“ Настрадин Ходжа му отговорил: „Аз зная, че този, който е оставил 99 лири, ще бъде толкова благороден да остави още една.“

И сега трябва да знаете, че всичко, каквото ви се случва в живота, е точно определено. Щом е така, справяйте се разумно с всички ваши мъчнотии. Искаш да поговориш с някой човек. Спри се малко, помисли в себе си за какво ще му говориш. Веднъж си го срещнал, има причини за това. Човек трябва да си дава отчет за всяка своя мисъл, за всяко свое чувство и за всяка своя постъпка. Дойдете ли до това положение, у всички ви ще се зароди желание да си помагате. Мнозина мислят, че другите хора не са като тях. И така е всъщност. Всеки за себе си е особен, няма подобен на него. Това именно е красивото в живота. В разнообразието е красотата и смисълът на живота. Един човек живее по един начин; друг живее по свършено особен начин. Един разрешава задачите на своя живот като болен; друг ги разрешава като здрав. Казвате: „Не може ли без болести, без недъзи в света?“ Питам: Мислите ли, че ако нямаше болести и недъзи в света, хората цяха да бъдат по-добри? Сегашните условия, при които Бог ни е поставил, са най-добри. Те са временни, но ние трябва

разумно да ги използваме. За в бъдеще тези условия ще се изменят, но сегашните условия са необходими за дисциплиниране на нашия ум, на нашето сърце и на нашата воля. Как ще се постигне това? – С постепенно засилване на човешкия дух. Само силният по дух може да обуздава своите мисли, чувства и действия. И сто пъти на ден да паднеш, стани и като малките деца кажи: „Хопала!“ Някои деца имат тази добра черта, че колкото пъти на ден да падат, те веднага стават и казват: „Хопалá!“ От такова дете човек ще стане. Има деца пък, които, като паднат, започват да плачат и не стават, докато не дойде някой да ги вдигне. Ние наричаме тези деца „плачливи баби“.

Казвам: Който падне, нека направи като децата, да стане и да каже „хопала“. Когато човек пада, това показва, че равновесието му се е нарушило. Кога се нарушава равновесието? – Когато се изменя центърът на тежестта на телата. Как се възстановява равновесието? – По два начина: или като се извади част от теглото на натежалата страна, или като се прибави нещо на олекналата страна. По същия закон и ние, като ходим, ту губим, ту възстановяваме равновесието си. Същото нарушение и възстановяване на равновесието се забелязва и в човешкия мозък. Той се намира в постоянно движение. В него става непрекъснато течение на магнетични сили. Центърът на тежестта в здравия човек е някъде в корема. Започне ли да остарява, той постепенно се пригърбва, не може да пази равновесие, което показва, че центърът на тежестта в него

е променил мястото си. Вследствие на това старите хора се подпират с пръчка. Същият закон е верен и по отношение на морала. Ние едва сега се учим да пазим равновесие в морално отношение.

Следователно първото и главно нещо, което се изисква от всеки дом, от всяко общество и от всеки човек, е да запази равновесие между мислите, чувствата и действията си. Някой казва: „Еди-кое си общество ми пречатствува в работата.“ Дето и да сте, все ще ви пречатствува някой. Ако сте птица, ще ви гонят; ако сте заек, пак ще ви гонят; ако сте мечка, колкото и силна да сте, и за вас куршум ще има. И най-силните животни, които някога са съществували, са все изтребени. Няма живо същество, било в миналото или днес, което да не е имало и да няма изпитания. Тъй щото, ако ние искаме да живеем разумен живот, непременно трябва да бъдем в съгласие с Божествените закони, за да се образува връзка между Бога и нас. Разните религии проповядват, че човек трябва да се обърне към Бога, да има будно съзнание, да бъде снизходителен, благороден. Той трябва да бъде еднакво снизходителен както към своите, така и към чуждите погрешки, нито да ги преувеличава, нито да ги намалява. Да прави човек погрешки, това е допустимо, но той трябва да ги изправя. Един българин разправяше: „Толкова години учих в училище, но българския правопис не научих. Каквото и да пишех, все правих по няколко погрешки. Откак земеделците дойдоха на власт и въведоха новия правопис,

вече не правя погрешки. По-рано не знаех къде да пиша Ъ, и къде просто е, но като изхвърлиха Ъ, от употреба, вече ми е лесно.“

Казвам: Не е въпрос човек да не прави погрешки, но да ги изправя. Изправя ли погрешките си, той постепенно се свързва с възвишения свят и започва да възприема неговите мисли и чувства. Човек не може да възприеме Мъдростта, докато не е повдигнал своята мисъл към висшия свят; той не може да разбере Любовта, докато не е любовно настроен. Любовта винаги придружава човека; тя върви заедно с него, но и той трябва да е нагоден да я разбира и възприема. Той е роден от Любовта и не трябва да я търси вън от себе си. Тя е вътре в него. Човек е плод на Любовта и разумността. На това основание той не трябва да търси и разумността вън от себе си. Казваш някому: „Ти не ме любиш.“ Не е въпросът хората да те любят, но ти трябва да живееш разумно; твоите постъпки трябва да бъдат разумни, защото животът ти произтича от разумността. Освен това постъпките ти трябва да бъдат любовни, защото животът ти произтича от Любовта. Следователно човек сам определя своята разумност и своята любов. Щом определя своята любов, той определя и Любовта, от която е излязъл, защото Бог е Любов. Щом определя своята разумност, той определя и Разумността, от която е излязъл, защото Бог е Разумност. В това отношение ние трябва да бъдем образци и да покажем, че наистина Бог е Любов. Някой иска да има одобрението на хората.

Не, важно е човек да има одобрението на Бога и да бъде полезен както за себе си, така и за своите ближни.

И тъй най-лесното учение е служене на Бога. Влезеш ли в Божествения свят, там всичко е уредено. Щом служиш на Бога, ти ще имаш на разположение един ключ, с който ще отваряш всички затворени врати. По-трудно учение е служене на ближния, а най-трудно учение е служене на себе си. Да служиш на себе си подразбира да влезеш в един напълно неуреден свят, където ти минаваш за господар, който поема всички грижи за уреждане на този свят. Въпреки това човек започва живота си с най-трудното учение – служене на себе си. От хиляди години насам той изучава това учение и още не го е научил. Следователно най-първо човек трябва да започне със служене на Бога. То значи да започне от богатия, от уредения свят, който дава кредит за живота. Като се научи да служи на Бога, той ще служи и на ближния си. Най-после човек ще служи и на себе си – най-мъчното учение. Тъй щото, първо човек трябва да служи на Бога, да научи всички ключове, с които Бог работи; след това ще служи на ближния си, като ще прилага някои от тези ключове; най-после ще служи на себе си, където ще покаже всичкото изкуство, което е придобил от първите два вида служене.

Всички спорове, всички недоразумения между хората произтичат от разместването на тези три вида служения. Повечето хора служат на себе си, като казват, че служат на Бога, вследствие на което се създават големи

противоречия в живота им. Вие искате хората да ви обичат, да ви разбират и като не срещнете това, разочаровате се. Питам: Вие давате ли същото на хората? Ако дойде някой при вас, как ще му покажете своята любов? Ако мома дойде при някой момък, той веднага ще откъсне парче хартия и ще напише: „Откак те видях, сърцето ми се запали; без теб не мога да живея.“ Питам: Любовта може ли да се изрази на книга? Любовта няма външен израз; тя се изразява само по вътрешен път. Ако пък някоя мома иска да изрази любовта си, тя ще откъсне едно цвете, ще го подаде на момъка и ще му каже: „Ето моята любов!“ Нима любовта може да се изрази с откъснато цвете? Не, срещнеш ли човека, който те обича, ти ще почувстваш в себе си вътрешна промяна, която напълно ще осмисли живота ти. И тогава ще кажеш: „Има любов в света, има Бог! Всички хора живеят, и аз искам да живея!“ Любовта развива творчество в човека. Дойде ли Любовта в тебе, ти и поет, и учен, и художник, и музикант можеш да станеш – всичко, каквото пожелаеш, можеш да направиш.

Казвам: Това, което търсите, ще намерите само в служенето на Бога. Влезете ли в Божествения свят, тогава аз ще ви кажа: Като дойдете до първата врата на този свят, надясно ще намерите един ключ, означен с числото едно. Ще вземете този ключ, ще го турите на вратата и ще завъртите два пъти. Пред вас ще се открие друга врата, до която има голям асансьор с ключ, означен с числото три. Ще въртнете този ключ и асансьорът с голяма бързина

ще ви издигне нагоре и ще спре на десетия етаж, пред вратата на който ще похлопате четири пъти. Веднага вратата ще се отвори, ще излезе един ангел и ще ви запита: „Какво искате?“ Вие ще му кажете: „Дойдохме при теб да ни покажеш начин как да изправим погрешките си.“ Ангелът ще се усмихне, ще ви хване за ръка и ще ви въведе в третата стая на десетия етаж. Сега ще ви оставя в стаята с ангела.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

6 лекция от Учителя,
държана на 23 декември, 1925 г., София.

ГОЛЯМА РАДОСТ И МАЛКА СКРЪБ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Четоха се работите върху задачата: „Моята любима тема“.

Коя е най-важната мисъл за днес? – Най-важната мисъл за днес е човек да се произнесе кое от двете положения предпочита: да има една голяма радост с една малка скръб в центъра ѝ или една голяма скръб с една малка радост в центъра ѝ? Голяма скръб с малка радост в нея е за предпочитане пред голяма радост с малка скръб. Защо? – Защото малката скръб в сърцето на голямата радост представлява нещо подобно на паразит, който постепенно изяжда всичката радост, т.е. самия плод. Обратно, малката радост в сърцето на голямата скръб представлява плодно семенце, което след време израства и дава един от най-хубавите райски плодове на живота. Когато невидимият свят ви изпраща големи скърби с малки семенца от плодовете на радостта в тях, вие ги хвърляте на улиците. Гледам

по софийските улици има много такива захвърлени скърби. Като посещавам стаите на учениците, около праговете виждам много от тези скърби захвърлени. Самите ученици пък виждам наичени с радости, които трептят над тях. И това са ученици, които посещават школата от 20 години насам. Те гледат на радостта с благоговение, пазят я като писано яйце, а скръбта захвърлят вън като непотребна вещ. Разбиране е това! Обаче на съвременните хора е потребна велика наука, с която да превръщат скърбите в радости. Това е тъй наречената „духовна алхимия“.

В средните векове още учените са се занимавали с алхимия, т.е. с превръщане на неблагородните метали в благородни. Много от тези алхимици, които са разбирали само физическата страна на алхимията, дълго време са работили върху превръщането на неблагородните метали например мед, желязо и др. в благородни, каквото е златото, но не са успели. Обаче духовната страна на алхимията се заключава в превръщане на неблагородните метали в човешката кръв в благородни. В кръвта на човека се съдържат почти всички метали, но в различни количества. В това отношение добродетелите на човека зависят от количеството на благородните метали в неговата кръв. Туй превръщане на неблагородните метали в благородни съставлява основа на бъдещата работа на човешкото сърце.

Мнозина казват: „Господ всичко може да направи, всичко може да ни даде.“ Да, вярно е, че Господ всичко може да направи. Той създаде света, но го създаде да върви

и да се развива не по свои разбирания, а по Божия ум и по Божиите разбирания. Време е вече да се турят надгробни надписи на всички съвременни заблуждения, да се извикат по няколко души владици, които да ги опеят и погребат. Няколко хиляди години вече се изминаха, откак хората са дошли на земята и още не са влезли в Царството Божие. Трябва ли да чакат покана за това? Трябва ли да чакат още няколко хиляди години, докато дойде Царството Божие на земята? Не, дошло е време хората усилено да заработят върху себе си, да приготвят условия за идване на Царството Божие на земята.

Сега ще ви приведа един анекдот, който илюстрира добре вашето положение. Един евреин, като заминал за онзи свят, пожелал да влезе в Царството Божие, т.е. в рая. Доближил до вратата на рая, но там срещнал св.Петър, който му казал: „Ти не можеш да влезеш в рая, защото като евреин по стар навик ще започнеш да търгуваш, а тук не се позволява никаква търговия, никакво взимане-даване.“ Евреинът обещавал, че ще се откаже от своя навик, че ще бъде много добър, само да го пуснат да влезе вътре. Свети Петър му отказал и не го пуснал в рая. Обаче евреинът не се отчаял. Той обикалял оттук-оттам, дано намери някоя врата отворена, да влезе в рая. Един ден по някакъв особен случай отворят вратата на рая да влезе вътре едно голямо множество хора; и в тази навалица евреинът успял да се вмъкне. Щом се намерил в рая, по свой навик той веднага започнал да търгува, да върши

взимания-давания. Ангелите се видели в чудо, какво да правят с този евреин, как да го изпъдят вън от рая. Да употребят насилие или грубост, това не е в тяхното естество. Най-после те намислили да му устроят една изненада. Всички ангели излезли вън от рая и казали: „Сега тук ще се произведе един търг, от който ще има големи печалби.“ Евреинът, като чул това, замислил се и казал: „Я чакай и аз да изляза вън, все ще спечеля нещо.“ Излязъл и той вън от рая и там си останал. Ангелите влезли отново в рая и затворили вратата за евреина. Като се видял вън, той започнал да се моли пак да влезе в рая, но не го пуснали. Оттам му отговорили, че втори път не може да влезе, докато не се покръсти. При това покръстването му могло да стане само от християнски свещеник, но не и от еврейски равин. Тръгнал сега евреинът да търси християнски свещеник, но никъде не могъл да намери. Чакал той година, две, три, сто, хиляда, но никакъв свещеник не срещнал. Тъй щото и вие ако сте в положението на евреина и с насилие влезете в рая, пак ще ви изпъдят навън. Изобщо навиците, които съществуват в човека, се проявяват и в духовния му живот. Човек трябва да бъде съвършен в своите прояви.

Съвременните окултни ученици минават през една фаза на вътрешни, а не на външни изпитания. В това отношение всеки трябва да работи за превръщане на неблагородните метали в кръвта си в благородни, главно в злато. Златото е емблемата на мъдростта. Според

астрологията, с която днес се занимават учените, всички метали представляват символи. Например желязото символизира силата, но същевременно то е неустойчиво по отношение на въздуха и влагата, вследствие на което ръждясва. Човек, който има много желязо, е физически силен, но в него стават реакции на окисляване, т.е. ръждясване. Значи тази сила го разрушава. Питам: По какъв начин може да се превърне тази физическа сила в духовна, т.е. в разумна? Или с други думи казано, по какъв начин желязото може да се превърне в злато? Представете си, че срещате един човек, физически силен, с много знания, но вие, без да искате, го обидите нещо. Какво трябва да направи той, за да превърне тази обида? Окултният ученик трябва да се занимава с науката за превръщане на неблагородното в благородно, т.е. с облагородяване на своя характер, с превръщане на своите лоши навици в добри. Може ли да се нарече окултен ученик този, който не е в състояние да превърне един свой лош навик в добър? Лошият навик представлява трън в плътта на човека. И в това отношение задачата на човека не седи в изкореняване на този трън, но в присаждането му. В първо време този трън трябва да се присади, да се облагороди. Казвате: „Кротки трябва да бъдем!“ Мислите ли, че кроткият човек всякога подразбира добър човек? Кроткият човек е енергичен, работлив. В това отношение за предпочитане е да имате кон, който рита, хапе, но работа върши, отколкото да имате един кон, който нито рита, нито хапе и никаква

работа не върши. По-добре е някой човек да ви нахока, но да донесе хляб и да ви нахрани, отколкото да ви помилва, да ви каже няколко думи и да ви остави гладен.

Новото учение има за задача изправянето на цялото човечество. Обаче ученикът има лична задача – своето изправяне. Колективното изправяне на света е задача на ангелите, на Бога. Изправянето на своето „себе“, възпитанието на клетките в това „себе“ е задача на всеки едного поотделно; това е индивидуална задача. Днес повечето хора са се заели с великата задача да изправят света. И затова навсякъде чуваме да се говори: светът е лош, хората са лоши и т.н. Кой са тия хора? Не сме ли ние? Ако дадат на всеки човек да нареди програма или да намери някакъв път за изправянето на света, какво би направил той? Как може да изправи света? Или представете си, че ви дадат задача да определите какви отношения трябва да съществуват между мъжа и жената. Как ще решите тази задача? Първо вие ще отговорите: „Мъжът и жената трябва да се обичат братски, да живеят по Бога.“ – Добре е това, но откъде ще дойде съзнанието у мъжа и у жената, че те трябва именно така да живеят? После как ще решите задачата за отношенията между учителя и ученика? За да съществуват правилни отношения между учителя и ученика, те трябва да имат просветено съзнание. Преди всичко в душата на ученика трябва да има непреодолима любов към знанието, което учителят преподава; в душата на учителя пък трябва да има непреодолима любов към

предаване на своите знания. Само при това положение между учителя и ученика могат да съществуват естествени отношения.

Много от съвременните хора се занимават с идеята за Бога и казват: „Великѝ нещо е идеята за Бога! Тази идея заслужава всички жертви.“ Тези хора са готови на думи всичко да пожертват за Бога, но когато дойде за дела, няма ги. Разправяха ми един случай за хора, които говорят хубаво, но не изпълняват това, което говорят. Двама учени, хора със свободни идеи, социалисти седят в едно кафене и разговарят върху въпроса как може светът да се поправи. Те казват: „За да се поправи светът, хората трябва да живеят помежду си братски, да си помагат в случай на нужда и т.н.“ В това време един беден човек стои близо до тях и пъшка, мъчи се, иска да повдигне товара на гърба си и да излезе вън от кафенето. Той сам не може да го дигне, има нужда някой да му помогне, но няма кой. Двамата учени, които са най-близо до него, не се сещат да му помогнат. Те разговарят помежду си и виждат как този човек се мъчи, но не считат за нужно да станат от местата си.

Някой пък също така се възхищава от идеята за Бога, но като го поставят на изпит да свърши някаква работа, той казва: „Аз слуга ли съм ви тук?“ Който не разбира закона на служенето, той е на крив път. Тогава как ще обясните Христовите думи: „Син Человечески не дойде да Му послужат, но Той сам да послужи“. Често ще

чуete някоя жена да казва на мъжа си: „Най-после аз не съм ти слугиня, не съм длъжна да ти слугувам.“ Питам: Мъжът длъжен ли е да слугува на жената? Значи мъжът трябва да слугува на жената, а жената не трябва да му слугува? Ако мъжът слугува на жената и жената трябва да има същите отношения към мъжа си. Ако е въпрос за служене, хората трябва взаимно да си служат – среден път няма. Искаме ли да живеем според великия Божи закон, ние трябва да имаме правилни отношения помежду си, понеже този закон засяга и нашия личен живот. Докато човек не изправи своите отношения към Бога и към хората, той никога не може да бъде щастлив. Преди всичко мъжът трябва да има в себе си възвишена идея за жената като душа; и жената от своя страна трябва да има възвишената идея за мъжа. Не е въпросът каква е сегашната жена и какъв е сегашният мъж. Тези неща абсолютно трябва да се изхвърлят от ума на съвременните хора. Важно е човек да носи в ума си идеята за първата жена и за първия мъж, каквито Бог ги е създал първоначално. След това човек трябва да има в ума си един възвишен образ за сестрата, за брата, за приятеля. Тези идеи трябва да бъдат в неговия ум конкретни, определени, каквито са били първоначално, още от създаването на света. Дойдем ли до ясни, конкретни, определени идеи, те трябва да станат у нас постоянни, а не да се менят от всякакви външни влияния. Меним ли убежденията си от най-слабия ветрец, ние не можем да излезем на добър край. За всяко нещо трябва да

имаме точно определена идея. Някой мисли, че като отиде на небето, там ще го посрещнат с музика и песни. И това може да бъде, но само за ден, два, три, месец или най-много година, но след това ще ви турят на работа. Небето е място за работа. Земята пък е училище.

Казвам: Вие трябва да превръщате по алхимически начин всички ваши мисли и чувства в по-възвишени. Интересувайте се от всичко, което ви заобикаля, както ученият се интересува и от най-големите подробности на предмета, който той изучава. Добре е човек да се интересува от всичко, но на първо място трябва да поставя важните неща, а на второ и на трето място – маловажните. При това човек не трябва прибързано да вади заключенията си. Прибързаните заключения довеждат до криви познания, а кривите познания карат хората да се плашат и от сянката си. Те казват, че Бог царува навсякъде, а щом излезат вечер сами, те се плашат. И най-безстрашният човек, ако излезе вечер, през някоя тъмна нощ, все ще му трепне сърцето. И като го запитат след това, дали се е страхувал, той, за да се покаже герой, ще отговори: „Никак не ме беше страх, сърцето ми не трепна даже.“ Ако този човек е искрен, той ще каже: „През всичкото време сърцето ми трепереше, цяла нощ се борих със страха, но молих се на Бога и благодарение на това, издържах.“ Обаче страхът не е лошо нещо. Той е Божествено чувство. Страхът е лошо нещо само тогава, когато го направим съветник в живота си и той ни определя кога и как да постъпваме. Човек има

40 центрове, 40 способности, с които трябва да се съветва.

Следователно и страхът представлява един от тези центрове. Стане ли въпрос за реализиране на някаква идея, всички тия способности или чувства, на които местата са в човешката глава, трябва да си дадат мнението, да гласуват. Трябва ли в такъв случай човек да се вслушва в страха, който има само един глас от тия 40 гласа и да му се подчини само затова, защото той казвал, че неговият глас е меродавен? Разумът и всички останали способности в човека, които са на брой 39, трябва да кажат на страха: „Ще ни извиниш, но ние не можем да приемем твоето мнение за меродавно.“ Защо някои хора се спират пред мисълта, че не са почитани от никого? – От страх. Почитанието почива на вътрешен морален закон. Тъй както днес хората се почитат, това почитание почива на нещо материално – всеки очаква да получи нещо. Това материално чувство е вложено в човека и той трябва да се бори с него, да се освободи от това криво разбиране. По този начин човек ще дойде до едно по-високо съзнание. Потребно е понякога човек да изпита своите убеждения и разбирания.

Сега, като ви говоря така, мнозина ще кажат: „Ние не можем да се откажем от света и да излезем вън от него.“ – И ние не искаме това. Не само че не трябва да излезете от света, но трябва да влезете в него. Сега съвременните хора са в мочурляк като жабите: те още не живеят в света. Доста вече са живели в тази вода. Време е да влезат в бистрата, в чистата вода. Какво ще правят още

в тази нечиста вода. Тя не е нито вода, нито кал, в нея няма условия за живот. Казвате: „Трябва да се живее в света!“ В света може да живее само богатият човек, който е собственик поне на десет къщи, от които получава годишен приход около един милион лева. Ако си богат, влез в света; не си ли богат, стой далеч от него. Какъв смисъл има да влезеш в света без пет пари в джоба и още на първата стъпка да искаш заеми от този, от онзи? Такова е положението на жабата, която постоянно кряка. Задачата на духовния човек не е да влезе в света. Има нещо по-велико от влизането на човека в света.

Казвате: „Кое е великото в света?“ Ще изясня тази идея със следния пример. Когато влизате в един дом, с кого ще искате да се запознаете: със слугите в този дом, със самия домакин или с неговите синове и дъщери? Кой е най-важният човек в един дом? Ако се запознаете със слугите, вие няма да имате достъп до господаря, т.е. до домакина. Ако имате близост с неговите приятели и това още не показва, че ще имате достъп до домакина. Обаче имате ли познанството на неговите синове и дъщери, вие ще имате достъп и до самия домакин. Значи великата идея, която трябва да вложите в душите си, е да се запознаете със синовете и дъщерите на Бога. Казвате: „И ние сме синове и дъщери на Бога.“ Щом е така, опишете образа на вашия Баща. Кажете името на вашия брат. Ще кажете, че името на вашия брат е Христос. Добре, още утре ще ви изпратя при някой болен, да видим, доколко ще можете

да му помогнете в името на Христа. Турете ръката си върху главата на болния и кажете: „В името на Господа Исуса Христа ти ще оздравееш.“ Направете този опит и вижте, доколко Христос ще ви послуша. Това не е упрек, но казвам: Ние не трябва да се самоизмамваме, но трябва да образуваме истинска здрава връзка с Бога, с Христа. Животът, който сме прекарвали досега, от хиляди години насам не е бил за развлечение, но той е представлявал подготовка за сегашния момент. И ние сега не трябва да живеем в миналото, а в настоящето. Ще живеете в света, няма да излизате вън от него. Едно време се проповядваше, че праведният трябва да живее вън от света, а сега се проповядва, че праведният трябва да живее в света.

И тъй основната идея, която трябва да държите в ума си, е следната: Предпочитайте голяма скръб с малка радост в нея пред голяма радост с малка скръб. Това разбиране ще донесе великата хармония, която трябва да съществува в живота. Всеки трябва да бъде благодарен за благо, което му е дадено. Всичката философия на живота седи в това, всеки момент да сме благодарни за всичко, което ни е дадено. Благодарността се явява като условие за усиляване вътрешната връзка между Бога и нас. На това основание е казано в Писанието: „Молете се един за друг!“ Закон е: когато един човек се моли усърдно, с него заедно се молят всички хора, с които той е в хармония. Ти не можеш да накараш някой човек да се моли за тебе, ако той не е в хармония с тебе. Молитвата е Божествен акт.

Щом моето сърце ангажира моя дух, тогава душата ми ще ангажира всички ония хора, които са нагласени в хармония с мене. Този живот, тази връзка между душите е необходима. Мнозина имат неопределена идея за духовния живот и казват: „Духовният живот е велик.“ В какво седи величието на този живот и те сами не знаят. Човек разбира нещата дотолкова, доколкото те му доставят лични облаги. Например, когато човек започне да учи пение, желанието му да пее е толкова по-голямо, колкото повече блага очаква той. Когато някой бакалин отваря дюкян, той влага цялата си душа в него, работи с усърдие, защото очаква да спечели нещо от него. Влезе ли човек в Божествения живот, той казва: „Каквото Господ даде.“ Защо казва така? – Защото не познава този живот.

Обаче, дойде ли някой ангел на земята, ще видите, че той знае много неща: да свири, да пее, да рисува, да пише стихотворения, да философствува, да се моли – където го пипнете, всичко знае. Той знае как да помага и на бедни и на страдащи. Вие пък казвате: „Обичам музиката, но сега нямам време. Като дойда следния живот на земята, тогава ще стана музикант.“ Ако нещата стават с отлагане от днес за утре, тогава всички хора могат да живеят днес, както им дойде, а следния живот да работят за постигане идеалите на своята душа. Не, нещата не се постигат по този начин. За да бъдеш музикант, поет или художник, това е Божествен импулс, на който ти още днес трябва да дадеш ход. Това е импулс на всички разумни

същества, които са завършили своето развитие. Те искат още днес да се проявят чрез вас. Ето защо от вас се иска да дадете подтик на душата си да се прояви, а не да ѝ противодействувате. Противодействувате ли ѝ, вие ще изгубите благоприятните условия и ще чакате дълго време, докато попаднете в същите условия. Затова между всички души трябва да се създаде вътрешна хармония. В това отношение всеки човек трябва да работи върху себе си, като знае, че усилията, които той прави, колкото и да са малки, все ще дадат известни резултати. Това не подразбира, че човек не прави усилия, но той не трябва да престава да прави усилия и да казва: „Няма полза от моите усилия.“ Не, той всеки ден трябва да увеличава своите усилия, да има вечен импулс към постигане на своите идеали.

Казвам: Задачата на окултния ученик е да превърне неблагородните метали в кръвта си в благородни и по този начин да създаде основа, на която добродетелите могат да растат. Само така може да се създаде едно разумно общество. Ако на кого и да е от вас се даде задача да поговори пет минути на музикален, разумен и плавен език, какво ще направи той? – Ще се види в чудо. Защо? – Защото езикът на съвременните хора още не е нито мелодичен, нито плавен, нито разумен. Езикът, с който сега ви говоря, и той не е хармоничен. Тази вечер аз ви говоря на хроматическа гама с диези и бемоли, в която има известна дисхармония. Защо? – Защото във вашия ум на първо място не седи идеята за служене на Бога, но седи идеята за

служене на себе си. Малко хора днес мислят на първо място за служене на Бога. На Бога може да се служи идеално, а не материално. Да служиш на Бога, това подразбира да обхванеш в съзнанието си благо то на всички живи същества: на хората, на животните и на растенията. Обаче като човек ти не можеш да помогнеш на всички същества материално, но можеш да им помогнеш идеално, като поддържаш в душата си най-добри мисли и чувства за тях.

Всичко в света е така разумно разпределено, че кравата се грижи само за своето теленце; птичката се грижи само за своите малки; растението се грижи само за отглеждане на своите плодове. Тъй щото не е твоя работа да отглеждаш теленцето на кравата или малките пиленца на някоя птичка, нито пък да учиш ябълката как да отглежда своите плодове. Но ти можеш да направиш нещо за всички тия същества: можеш да се грижиш за кравата да ѝ доставяш храна, да ѝ направиш обор; за птичката можеш да следиш да не развалят гнездото ѝ; ябълката пък можеш да поливаш, да ограждаш, да чистиш от гъсеници. Малки неща се изискват от човека. И той знае това. Всеки човек знае как трябва да живее; той знае кой е истинският път в живота му. Всеки човек има в себе си мярка, с която мери нещата. Той разбира, кой как го е погледнал. Когато някой ви приеме добре, вие казвате, че погледът на този човек ви внушава доверие и във всички ваши нужди и затруднения вие можете да разчитате на него. Щом разбирате тези неща и ги изисквате от другите хора, постъпвайте

и вие с тях по същия начин.

Едно е важно в живота на хората. То е следното: човек не трябва да си създава ненужни спънки и страдания. Искате ли страдания и спънки, можете и сами да си създавате такива, но това трябва да става съзнателно, добре обмислено, за да можете разумно да ги използвате. Невидимият свят постоянно ви поставя на ред страдания и следи за вас разумно да ги използвате, да имате придобивки от тях. Няма човек на земята, който да не е подложен на страдания и изпитания. И великите Учители даже се подлагат на изпитания. Всеки човек трябва да мине през известна дисциплина. Малките същества се подлагат на едни изпитания, по-големите – на други, а най-големите – на трети, обаче изпитанията за всяко същество са специфични. Те съответствуват на неговите сили и способности. Като знаете това, не се сърдете на Провидението, не казвайте, че вашата съдба е най-тежка или че Провидението е строго към вас. Каквото и да кажете в този смисъл, вие няма да бъдете прави. Бог е еднакво снизходителен към всички същества.

За Бога може да мислите само едно: отношенията на Бога към всички хора са едни и същи, без никаква разлика. Хората обаче не разбират еднакво Бога, вследствие на което се явяват противоречия в живота. Бог има желание да помогне на всички същества, но Той никога не бърза, никога не изнасилва моментите. Той чака всяко нещо да дойде на своето време. Когато ние страдаме,

Бог използва страданията ни, за да ни поучи, да ни упъти в правата насока на живота. Страданията съставляват една възможност да разберем Божиата Мъдрост. Всички наши несгоди и страдания са велика задача за Бога. Той се занимава с малки работи, грижи се например за уреждане живота на един грешник. И светиите, и ангелите, та и сам Бог работят за уреждане живота на грешните. За праведните те не мислят. Целият невидим свят има предвид живота на грешните, към които е много снизходителен.

Питам: Какво тълкувание можете да дадете на мотото: “Верен, истинен, чист и благ всякога бъди”? В какво трябва да бъде човек верен? – В Любовта. В какво трябва да бъде истинен? – В мъдростта. В какво да бъде чист? – В Истината. И най-после в какво трябва да бъде благ? – В Правдата. Значи в това мото са застъпени четири неща: бъди верен по отношение на Любовта, истинен – по отношение на Мъдростта; чист – по отношение на Истината и благ – по отношение на Правдата. Съдиш ли някого, думата ти трябва да бъде пълна с благост. Само тогава Правдата трябва да се прилага. Приложите ли Правдата и Истината в живота си, вие ще почувствувате в душата си вътрешна лекота.

Казвам: Човек трябва да бъде верен в Любовта. Верността е качество на Божиата Любов. Обикновеният човек може да говори за проявите на обикновената любов, но не и за проявите на Божиата Любов. Когато някой обича по Божествено, всички около него възприемат тази любов,

радват се, изпитват импулс към нещо възвишено, но и те сами не знаят, откъде иде всичко това. Започне ли човек да рекламира своята любов, да ви убеждава, че ви обича, че е готов на всякакви жертви заради вас, това са празни думи, проповядвани от памтивека още. И това е обич, но особен род, от която умират малките на маймуните. Маймуните толкова много обичат своите малки, че от обич ги задушават. Една майка в България някъде толкова много обичала детето си, че от страх да не се простуди, завила го една нощ с юрганчето му през глава. Като станала сутринта, намерила детето си задушено, мъртво. Защо трябвало да го завива през глава? Тя трябваше да остави главата му открита, свободно да диша чист въздух.

Оттук ще извадим следното заключение: не покривайте главите си със своите идеи! Понякога вашите идеи могат да бъдат такива, че като ги турите в главата си да ви задушат. Оставете всяка Божествена идея, всеки Божествен импулс на душата да се изяви така свободно, така естествено, че да предизвика у вас вътрешна радост, която никой да не е в състояние да отнеме. Тази радост е резултат от това, че Бог живее в нас и ние изпитваме Неговата сила. Дойде ли човек до това положение, всички души ще бъдат във връзка помежду си. Всеки трябва да се свърже най-първо със своята душа. За тази цел той трябва да я търси постоянно, докато я намери. Щом я намери, човек трябва да знае как да влиза и излиза от нея. Влезе ли в душата си, той ще усети голямо разширение, свобода

и лекота в себе си. Рече ли да излезе оттам, той трябва да знае де е вратата, през която се излиза.

И тъй всички трябва да направите връзка с Бога, после със своята душа и най-после със своите ближни.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

7 лекция от Учителя,
държана на 30 декември, 1925 г., София.

РАЗКОВНИЧЕТО

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди“

Размишление

Сега ще ви напиша няколко разхвърляни прави и криви линии: $\parallel$ — ($\top$ $\parallel$ — (∞ . Какъв смисъл намирате в тези линии? Те представляват елементи на известна идея. Могат ли тези елементи да се сглобят в едно цяло? – Могат. – Какво ще се образува от тях? Думата „истина“. Цялата природа се състои все от такива разхвърляни части, които съставляват елементи на една велика, свещена книга. Тъй щото, ако знаете начина, по който да сглобявате тия прави и криви линии, разхвърляни из цялата природа, вие ще намерите и техния дълбок смисъл.

Днес всички хора искат да се движат по прав път. Представете си, че вие трябва да се движите по една хоризонтална плоскост, съвършено гладка, като лед. Как бихте вървяли тогава? Колко пъти щяхте да изминете в един час? Освен това как щяхте да вървите? Почти на всяка крачка щяхте да падате и докато стигнете края на тази

плоскост, вие щяхте да имате нос охлузен, уста изкривена, глава пукната – здраво място нямаше да остане по тялото ви. Но благодарение, че в природата има грапави места, трапчинки, ниски и високи места, та човек може свободно да се движи из нея и, ако внимава, ще остане неповреден.

И тъй кривите линии в природата често произвеждат голяма хармония. Мнозина мислят, че хубавото, красивото седи в еднообразието. Допуснете, че всички хора имат еднакво дълги носове – по 6 см, еднакви уши – по 7 см големина, вежди – по $5\frac{1}{2}$ см, чела – по 6 см високи, как щяха да изглеждат те? Всички хора щяха напълно да си приличат, като че имате пред себе си един и същи човек. Има ли нещо красиво в такава голяма прилика между хората? Въпреки това вие казвате на някого: „Ти трябва да мислиш като мене, да вървиш по моя път.“ Какво разбирате под думите „да мисли човек като вас или да върви по вашия път“? Да мисли някой човек като вас, това значи и той да пие вода от същата чешма, от която и вие сте пили. Този човек може да пие от същата чешма, от същия чучур, но не и от същата вода. Водата привидно само е съща, а всъщност всеки момент тя е различна. Щом е тъй, вие сами трябва да желаете всички хора да пият вода от една и съща чешма – най-красивата, на най-високото място поставена и с най-чистата вода, но водата на всекиго да се различава по нещо от вашата. Апостол Павел е разглеждал този въпрос в друга форма. Той е казвал, че ако човешките удове започнат да разглеждат

службите, които те извършват, помежду им ще се яви спор, т.е. ще се създаде известна дисхармония. Защо? – Защото едни от тях изпълняват по-висока служба, а други – по-ниска. Ако всички удове съзнаваха, че са части от Божествения организъм, който еднакво се нуждае от тях, те щяха ли да спорят помежду си? На същото основание трябва ли хората да спорят помежду си кой каква служба изпълнява? Едно е важно: всички да пият от Божествената чешма. Пият ли от Божествената чешма, те са удове на Божествения организъм, без разлика на това, кой каква функция изпълнява.

За пример много от съвременните хора имат слабост, след като се нахранят да разправят, кой от какво страда. Казвам: Има неща, за които не трябва да се говори. Човек може да говори за ябълки, за хляб, изобщо за всичко, което иде отгоре, т.е. от Бога. Ще кажете: „За какво не трябва да се говори?“ – За всичко онова, което излиза от човека. Онова, което човек прави, трябва да става в тъмнина, а онова, което Бог прави, трябва да става на светло, на бял ден. Затова именно Бог създаде нощта и деня. Нощта е създадена за човешките дела, а денят – за Божествените дела. Тъмнината е за хората, а светлината – за Бога. Да бъдем Божествени хора, това подразбира постоянно да живеем в светлина. Ако човек може непрекъснато да живее в светлина, той е постигнал вечното щастие. Това зависи от него. Вие задавали ли сте си въпроса за дълбоките причини, които са заставили растенията да

пуснат едната си половина, т.е. своите корени в земята, а другата половина, т.е. клоните си във въздуха? Това е една гатанка, един от неразрешените въпроси не само за вас, но и за всички учени хора.

Съвременните естественици казват, че растенията пускат корените си в земята, за да черпят от нея сокове и да се хранят. Питам: Животните как черпят сокове от земята, без да поставят краката си в нея? Хората как черпят енергии от земята, без да заравят краката си в нея? Млекопитаещите ходят на четири крака и по този начин са в контакт със силите на земята. Хората ходят на два крака и с тях влизат във връзка със силите на земята. Ангелите пък никак не стъпват на земята. Хората си представят ангелите като същества с два крака, подобни на тях. Доколкото ние знаем, ангелите никога не стъпват на тази земя, която е направена само от умрели клетки. Когато ангелите слизат на земята, те кацват върху главите на хората и вървят от глава на глава. В това отношение човешките мозъци представляват стъпала, по които ангелите ходят. Както виждате, това е особена философия. При това забелязано е, че колкото по-често ангелите стъпват върху мозъците на хората, толкова мозъците им са по-обработени, а следователно и хората мислят по-добре. Колкото по-малко ангелите стъпват върху мозъците, толкова по-зле мислят хората. Ние не говорим за ума, но за мозъка на хората.

И тъй, когато се натъквате на противоречията, вие

страдате. Казвам: Не се спирайте върху противоречията и върху страданията, които те произвеждат. Старайте се да схващате красивата страна на страданията. Докато сте на земята, щастливите дни, светлите точки в живота ви са радостите, а нещастните дни, тъмните точки – скърбите, страданията. Обаче, когато отидете на небето, там ще бъде точно обратното: светлите точки на живота ви ще бъдат скръбните дни, а за радостите, които сте преживяли на земята, вие почти няма да си спомняте. И тогава ще разберете, че смисълът на земния живот е в разумните, а не в безсмислените страдания. Разумни, смислени страдания са тези, в центъра на които се крие една малка радост.

Казвам: Два важни момента има в живота на човека. Единият момент е, когато човек се ражда, т.е. когато иде на земята; вторият момент е, когато човек умира, т.е. когато напуска земята и заминава за другия свят. Първият момент представлява процес на растене, на придобиване; вторият момент е процес на раздаване. Когато приближава някоя душа да дойде на земята, тя казва върху главата на някой човек и той започва да я залъгва да слезе на земята. Щом слезе на земята във форма на малко дете, то започва да плаче, но веднага го окъпват, дават му млечице, това-онова, турят го в люлка и започват да го люлеят, докато се укроти. Като поизрасне, дават му хлебец, месце, започват да го учат, купуват му дрешки, обличат го хубаво. Като свърши училище, назначават го на някаква служба, определят го в някакъв чин. Сега той разбогатява, купува

си къщи, лозя, имоти и започва да се радва на живота. Щом забогатее достатъчно, извикват го да се върне назад и по този случай той започва да раздава всичко, каквото е придобил на земята. Всеки трябва да разбира закона на придобиването и закона на раздаването. Тези два процеса трябва да се извършват правилно, хармонично. И придобиването и раздаването трябва да става според закона на Любовта. Ако човек придобива и раздава без любов, животът няма смисъл.

Като говорим за Любовта, вие трябва да имате предвид едно от нейните особени качества, по което тя се познава. Щом Любовта дойде между хората, тя веднага ще произведе някакво противодействие. Това е много естествено, понеже началната буква на думата любов е Л, която е закон на противодействие. Буквата Л затваря ъгъл от 30°, което в астрологията е добър знак. Значи чрез Любовта човек противодействува на някои свои слабости. Този закон се проверява навсякъде в живота. Наблюдавайте какво става с някое младо момиче, когато се влюби. Докато не се е влюбила, тя е небрежна към себе си, не се облича добре, но щом Любовта я посети, тя започва да се облича добре, става внимателна и към другите хора и се заема с изправяне на някои свои слабости. Тъй щото, когато възлюбленият ѝ дойде при нея, тя го посреща весела и засмяна. Любовта ѝ казва: „Ти ще слушаш всичко, каквото ти казвам; не слушаш ли, да му мислиш!“ Значи Любовта е закон на противодействие срещу нисшето в

човека. Всеки, който не противодействува на нисшето в себе си, той не люби. Това не подразбира, че трябва да бъдеш груб със себе си. Не, ще бъдеш мек и ще противодействуваш на нисшето.

Втората фаза на Любовта е щедростта, жертвата. Дойде ли Любовта в човека, той ще отвори касата си, ще отвори сърцето си и разумно ще дава. Понеже всички хора съставляват части, удове на великия Божествен организъм, те трябва взаимно да си подпомагат в името на тази велика Любов. Казвате: „Щом ние съставляваме удове от Божия организъм, не сме ли свободни да мислим, да чувстваме и да се проявяваме, както искаме?“ – Свободни сте, но свобода съществува само в разумния живот. Дето няма разумност, там няма абсолютно никаква свобода. На земята само живите хора са свободни, а мъртвите са роби. Докато листата на дървото седят на него отгоре, те са свободни, понеже могат да заемат различни положения. Паднат ли листата от дървото, вятърът вече ги разнася където ще и те стават играчка в неговите ръце. Обаче свободни ли са падналите листа? – Не са свободни. Следователно на основание на този закон и ние можем да бъдем листа, цветове или клончета от това Велико дърво на Божествения живот. Докато се държим за него, ние ще имаме всички възможности за растене и развитие, ще опитае всички радости, в които се проявява Божественият Дух.

Сега например ще ви дам една формула, която вие трябва да решите. Тя е следната: $X=Y=Z=O$. Тази формула

има дълбок смисъл и за нейното разрешение трябва да се роди някой велик математик. Нашата цел не е да разрешаваме неразрешими въпроси, но да обърнем внимание на външния, на обективния свят, като на азбука от великата Божествена книга. В това отношение всеки трябва да изучава природата. И нашите тела, с които сме облечени, съставляват букви, слогове от езика на живата природа, както и от великия Божествен свят. Понякога, както се забавлявате в някой бал, току изведнъж ще дойде някой ангел, ще ви дигне и ще ви занесе горе. Защо? – Той иска с вас като с буква да напише нещо на своите ученици. Когато учениците му прочетат написаното от него, той ви пуска да си отидете на земята. След 10–15–20 секунди вие се чувствате отново свободен. И затова, когато нашата свобода се ограничи в този свят, това става по единствената причина, че някой ангел ни е задигнал за онзи свят, иска да си послужи за известно време с нас като с буква и после пак ни връща на земята. В този случай ние трябва да бъдем мирни като букви. Запитват ли ни защо сме толкова мирни, ще отговорим: „Причината, дето седим мирни, е тази, че в дадения случай ние сме букви, с които ангелите си служат да пишат и четат.“ Когато седим пред някой фотограф, ние сме мирни, тихи и спокойни. Ако пред един фотограф заставаме толкова тихо и спокойно, колко по-мирни трябва да бъдем пред тия напреднали същества от разумния свят!

И тъй най-първо ние трябва да се самоизучаваме, като част от Великото. Щом съзнаем, че сме части от

Великото, и животът ще придобие смисъл за нас. Изучим ли частите на Великото, ние ще се запознаем и със самия Божествен живот. Казвате: „Ние познаваме света.“ Щом познавате света и знаете много неща, ще можете ли вие да изтълкувате всички символи в природата? Природата е пълна с прави, спиралообразни, змеевидни и ред други линии, чиито смисъл вие не разбирате. Те остават за вас неразрешени. Когато някой ми каже, че не знае нещо, аз се радвам, защото красиво е човек да не знае нещо. Тъй както ние сега живеем, това още не е „живот“ в пълния смисъл на думата. Животът засега включва две състояния: радост и скръб. Следователно, колкото се радва човек, толкова и скърби. Значи животът е съединение на еднакво число плюсове и минуси, които се взаимно унищожават и дават нула. Ако радостта на някого е +2, а скръбта му —2, какво ще получи? – Нула. Тогава какво остава в живота? Какъв смисъл има такъв живот, в който няма никакъв плюс? При това как може да се обясни живота без радости и скърби? Всяко движение в света се дължи или на радост, или на скръб. Човек се движи, защото го подтиква или радост, или скръб. Когато вървя напред, имам желание да придобия нещо и затова изпитвам в себе си някаква радост. Когато отстъпвам назад, изпитвам скръб. Обаче, щом има настъпване, има и отстъпване. Значи животът всякога се изразява в две противоположни величини: +2 –2, които в резултат дават нула. Това представлява сегашният живот.

Питам: Какво нещо е животът? – Движение. Да се

движиш, това значи да живееш – В каква посока? – И напред, и назад. Да се движиш напред, това означава радост; да се движиш назад – скръб. Ако имате еднакво число радости и скърби и извадите радостите от скърбите, какво ще остане? – Нула. Де е животът тогава? Представете си, че вие сте посветили цели 15 години от живота си в служене на Бога, учили сте хората как да вярват в Бога и как да Му служат. След тези 15 години у вас се явява съмнение, дали сте в прав път или не. Питам: Какво сте спечелили от вашето 15-годишно служене на Бога? Цели 15 години сте вървели напред, имате плюс в живота си и след това се връщате назад; значи имате минус. Де остава вашата вяра? Само онзи човек е разбрал живота и познал Бога, който в своя стогодишен живот не е допуснал в душата си нито едно съмнение. Отвън могат да пристигат много вълнения, важно е те да не проникват в душата или в съзнанието на човека. Когато морските вълни бушуват и удрят стените на парахода отвън, това е едно нещо; когато вълните пробиват парахода и влизат вътре в него, това е съвсем друго нещо.

Питам: Каква е вашата вяра $2+2$ или $2-2$? Ако е $2+2$, резултатът ще бъде 4. Ако е $+2-2$ резултатът ще бъде нула. Значи имате следните положения:

$$+2-2=0$$

$$+2+2=4$$

$$2+2-2-2=2+2=4-2-2=0.$$

Като разглеждате тези числа, вие може да се

смеете, но и съвременните учени са смешни пред лицето на небето, когато искат да убедят тамошните жители в някои техни заключения. Какво означава $2+2-2-2$? Числата $2+2$ показват, че някой човек е служил на Бога цели 20 години, през което време имал резултат: $2+2=4$. След това той се е усъмнил в Бога и започнал да губи. Животът му може да се изрази сега с числата $-2-2=-4$. Ако извадим от първите 20 години последните години на неговия живот, нищо няма да остане. Ще имаме тогава: $+4-4=0$. Защо се е усъмнил този човек? Понеже много от хората не вървяли по Бога. Няма защо да съдим тези хора, толкова е тяхната сила. Значи тези хора, които са те разколебали, са по-силни от тебе. Първите двама $+2+2$ са започнали работата много добре, но другите двама, които са дошли отпосле, развалили работата на първите двама. И затова ние казваме $2+2=2-2$. Съвременната математика допуска ли това нещо?

Понякога ние искаме да въздействуваме на Бога да направи неща, които не са в съгласие с Неговите закони, т.е. със законите на живата природа. Мислите ли, че може да се въздействува на Бога? В света съществува закон, който регулира отношенията. Според този закон Бог е готов да направи всичко, което е разумно. Щом е въпрос за нещо разумно, Бог ни отговаря още при първия зов, отправен към Него. Речем ли да искаме невъзможни неща от Бога, тогава иде и Божествената пръчица. Тази пръчица не е нищо друго, освен показалеца на Неговата ръка, с

който Той иска да ни каже, че това, което в дадения момент желаем, не носи благо за нашата душа. Трябва ли да скърбим в този случай? Представете си, че вие минавате през пустинята и носите в ръката си шише с вода, която ще ви стигне през цялото пътуване. В това време иде при вас един човек, взима шишето ви и го напълва със злато. Той казва: „Ще напълня шишето ви със злато, защото вода отвсякъде може да вземете, но злато не може да намерите така лесно.“ Като тури златото в шишето, водата се излива. Вие продължавате пътя си в пустинята, като носите вече шише, пълно със злато. Може ли това злато да задоволи жаждата ви в тази суха, безводна пустиня? – Не може.

Казвам: Сега много хора се намират в пустинята, където се нуждаят от вода, а не от злато. Докато човек е в пустинята, той предпочита водата пред златото. Излезе ли от пустинята, той предпочита златото, т.е. знанието. Да добиеш злато, това е дълбокият смисъл на живота.

Всички хора са изпратени на земята да учат. Какво трябва да изучават? – Живота. Питам: Вие какво трябва да научите тази вечер? Някои ще кажат, че трябва да научат как да любят Бога. Как можете конкретно да изразите любовта си към Бога? Да оставим настрана вашия отговор, но аз ще ви дам един пример, да видите как може човек да изрази любовта си към Бога. За пример вие вървите по пътя с един отчаян, скръбен човек и му казвате: „Ти трябва да разбираш Великия Закон, който движи човешките съзнания!“ Този човек ще разбере ли нещо от вашите думи?

– Нищо няма да разбере – Ще се утеши ли? – Няма да се утеши. Обаче, ако вие, като вървите с този човек, се обърнете към Бога с молба да му помогне и му кажете няколко сладки думи, той ще ви разбере повече от първия път; той ще ви изслуша и ще се раздели с вас малко успокоен и насърчен. При раздялата си с него, вие му казвате: „Вяра, абсолютна вяра в Бога!“ – и си заминавате. Думите „вяра в Бога“ е семето, което вие насаждате в неговата душа. Няма да минат и 15 години, това семе ще порасне и ще даде своите добри плодове. Ако попадне на добра почва, вярата съдържа в себе си голяма сила. Един ден като срещнете този човек, той ще се зарадва и ще ви каже: „Заповядайте в моята градина да си откъснете от хубавите плодове на вярата.“ Значи доброто, красивото в света всеки може да направи и то по всяко време.

Следователно добрите мисли, които сме посяли в човешките умове, сърца и души, са истинските придобивки на живота. Да помогнете на човека, това не подразбира да му дадете парче хляб, но да му кажете онази съществена дума за случая, която ще даде своите добри плодове. Парчето хляб днес ще се изяде, утре пак е нужно, а съществената дума, паднала на добра почва, дава днес 30, утре 60, други ден 100 семена. И аз искам тази вечер да ви кажа само една съществена дума: *В я р а!* Защо и за какво ще ви послужи тази дума, не питайте. Писанието казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога“. И аз казвам: Без вяра не може да се придобие Любовта; без вяра не може

да се придобие Мъдростта, знанието, без вяра не може да се придобие Истината. Без вяра няма растене. Без вяра не може да се постигне нищо в света. Тя е първата стъпка в живота на човека. Имаш ли вяра, ще придобиеш търпение. Вярата е първият слуга, който ще ти каже: „Влез, където искаш. Всички врати са отворени за тебе.“ Тя сама ще ти показва в коя врата можеш да влизаш и през коя – да излизаш.

И сега като задача за цялата година ви давам думата „вяра“. Вие искате да ви се даде един ключ. Вярата, това е ключът, с който трябва да работите. Обезсърчите ли се, кажете: „Вяра!“ Срещнете някоя мечка на пътя си, кажете: „Вяра!“ Мечката ще мине и замине покрай вас, без да ви причини някаква пакост. Нямате пет пари в джоба си, кажете: „Вяра!“ Нямате приятели, кажете: „Вяра!“ Няма да мине много време и приятелите ви един след друг ще дойдат при вас. Вяра трябва на хората, а не вярвания! Да вярваме в Бога без никакво колебание и съмнение, да знаем, че живеем в разумен свят, това е великото, славното в живота. И тогава всички, които са около нас, ще разберат, че ние имаме жива вяра в себе си. Ако учителят има тази жива вяра, като влезе между учениците си, и той ще ги разбира, и те ще го разбират. Ако и учителите, и учениците живеят в живата вяра, те ще работят с въодушевление. Интелигентният човек има вяра. Той разбира нещата изведнъж, няма защо да му се доказват.

Казвам: Дръжте в себе си ключа на вярата! Никак-

ва друга философия не ви трябва. Имате ли вяра, ще имате и знания. Навсякъде ходете, но вярата си дръжте! Какво е вярата, не чоплете, ако искате да имате успех в живота си. Винаги носете със себе си ключа на вярата! Дръжте го на чисто място! Във вода не го туряйте! На хората не го давайте! Носете го на лявата страна, до сърцето си и по десет пъти на ден проверявайте седи ли този ключ на мястото си. От сутрин до вечер дръжте ключа на вярата в себе си, да не би някой да го открадне. Отиваш на работа, провери в тебе ли е ключът. Ако е в тебе, не бой се; не е ли в тебе, много нещастия могат да те сполетят. Така е било от паметивека, така ще бъде и до скончанието на света. Без вяра не може да се угоди на Бога. Без вяра няма живот.

И тъй тази вечер ви се даде светлата и мощна дума „вяра“, с която всички недоразумения ще престанат и всичко ще тръгне по мед и масло. Служете си през цялата година с ключа на вярата и догодина ще проверим как сте го употребявали. Ние ще проверим дали този ключ седи още във вътрешния джоб, до сърцето ви. Този ключ не е нито железен, нито златен. Той е от диамант; изработен е в една от първите фабрики на Божествения свят. Когато ангелите проверяват сърцата на хората, те гледат дали този ключ е на местото си, дали е употребяван или не. Бог казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Защо Бог иска именно сърцето на човека? – Защото там е ключът на вярата. Когато този ключ отваря и затваря сърцето на човека, Любовта влиза и излиза свободно през него. Когато този ключ не

отваря и не затваря сърцето на човека, Любовта не влиза и не излиза свободно. Какво става с такова сърце? То се покваря. И тъй, ще знаете, че сърцето носи ключа на вярата.

Това е угощението, което тази вечер ви дадох отгоре. Носете със себе си ключа на вярата и каквото желаете, ще постигнете!

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

8 лекция от Учителя,
държана на 6 януари, 1925 г., София.

КАКВОТО СТАВА

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди“

Размишление

Прочете се резюме от: „Свободна и любима тема.“

За следния път пишете върху: „Добри и лоши последствия от сиромашията и богатството.“

Сега ще ви запитам кога малкото птиченце, което седи в гнездото, отваря устата си? – Когато вижда майка си да му носи храна. Коя е причината, дето това малко птиченце, у което още няма никакво съзнание, отваря устата си, щом види, че майка му носи храна? От друга страна, каква е тази сила, която заставя майката да отива на няколко километра разстояние, да търси храна за своите малки? (Майчината любов.) Това, което вие наричате майчина любов, не е нищо друго освен Божествен импулс, който заставя както птичката, така и всички останали живи същества да служат на своите малки. Наблюдавайте например квачката как се проявява към своите пиленца и как – към чуждите пиленца. Изобщо към чуждите пиленца или

към други кокошки тя е жестока, но към своите малки тя е нежна: събира ги около себе си, крие ги под крилата си, пази ги, не дава на никого да се приближи до тях. Това продължава около 2–3 месеца, докато малките израснат. Щом израснат, тя започва да ги кълве, да ги пъди от себе си, оставя ги вече сами да си търсят храна.

Питам: Как ще обясните това противоречие? Може ли такава проява да се нарече любов? Значи и в кокошката няма благородство. Същите отношения се забелязват и между хората. Докато детето е малко, и бащата, и майката му се радват; те са нежни, внимателни към него, но щом то израсне, стане голям, възрастен син, бащата започва да го хока и му казва: „Излез от моята къща, иди в света някъде да си търсиш работа!“ Въпросът е кой научи това малко птиченце да си отваря устата и да чака майка му да го храни? В кой университет се учи? В това отношение малкото пиленце е по-умно, по-годно за живот от малките деца. Дълго време майката трябва да събужда своето малко дете, докато то се научи само да отваря устата си. Сега, като ви говоря по този въпрос, той ви се вижда обикновен, прост и казвате: „Тези работи ние сме ги слушали много пъти, познати ни са.“ Не е така. И в най-простите и обикновени неща се крие дълбок смисъл.

Сега ще ви задам друг философски въпрос: Как се създадоха световите? Защо земята е създадена такава, каквато днес я виждаме, и защо е поставена на толкова далечно разстояние от слънцето? Мнозина ще отговорят

на тези въпроси, че Бог е наредил всичко това, че Той е искал тъй да бъде. Сега с едно малко разяснение, без да се впускам дълбоко в реалността на нещата, ще ви кажа как трябва да гледате и да разбирате въпросите. Когато се фотографирате и виждате своя образ на стъклото, доволни ли сте от себе си? – Не сте доволни. Образът ви на стъклото е тъмен, черен. Питам: Това черно лице от Бога ли е създадено? – Не. Тази чернота е присъща на свойството на известни съединения, с които стъклото е намазано. Те имат свойството да се разлагат от светлината и да почерняват. Фотографът е причината да стане вашето лице толкова черно. Той ви поставя при такива условия.

Следователно вие трябва да различавате сенките от действителността. Реален образ на човека срещаме в живия човек; неговото лице е розово. Нереален образ е този, който виждаме снет на хартия, а още повече на светочувствителното стъкло във фотографията. Някой погледне образа си на такова стъкло и казва: „Колко съм красив!“ Каква красота има в този черен образ? Цял арапин си. И след всичко това съвременните хора искат да се убедят едни други, че са красиви и казват: „Това лице е като на светия.“ Те взимат един портрет на такъв светия, кланят му се, почитат го. Каква реалност има в този портрет? Когато срещнете истинския, действителния човек, вие го пъдите, изхвърляте го вън от себе си, а като дойде въпрос за неговия образ, снет на хартия, туряте го близо до сърцето си, кланяте му се, уважавате го. В Америка

пък при някои спиритически сеанси хората постъпват по друг начин. Когато се яви някой дух и пожелае да се помолят за него, те се молят; пожелае ли този дух да дадат за душата му 5–10 долара на някой беден човек, те казват: „Ще си помислим малко.“ Изобщо американците не са много щедри; те не обичат да дават материални помощи.

И тъй причините за всички мъчнотии в живота не се дължат само на нас. Мнозина казват: „Нещастieto ни се дължи на това, че сме дошли на тази грешна земя.“ Питам: Щом е така, защо дойдохте на земята? Кой ви изпрати? Ще кажете, че Господ ви е изпратил. Ако това е вярно, къде са документите ви? Когато се качвате на един слаб, стар параход и вълните започват от всички страни да нахлуват в него, кой е виновен за нещастieto, което ви сполетява? – Вашето криво разбиране за нещата. Ако бяхте се качили на здрав, солиден параход, никакво нещастие, никакви мъчнотии нямаше да ви сполетят.

Моята цел днес не е да ви наведе на мисълта да се запитвате, защо сте дошли на земята, но като сте дошли веднъж, да се запитате, кой е правият начин, по който можете да подобрите живота си? За пример някой казва: „Бог е вездесъщ, Той се грижи за всички живи същества.“ Обаче намери ли се този човек пред една малка мъчнотия, той веднага изгубва присъствието на духа си и започва да се тревожи. Защо и в този случай той не каже, че всичко е от Бога? Окултният ученик, който иска да разреши своите мъчнотии правилно, щом се натъкне на някоя от тях, той

трябва да каже: „Така е определил Господ.“ Дръжте в ума си идеята, че всичко, каквото ви се случва, е за ваше добро. То е определено от висши, разумни същества, които имат присърце вашето развитие. Знаете ли това, никога не коригирайте техните постъпки и замисли. За пример, Бог казва на едного от вас: „Иди при приятеля си и го посъветвай да не пие.“ Вие си казвате: „Ами ако той се обиди от моя съвет?“ Дали ще се обиди или не, ти не мисли върху това, но изпълни поръчката, която ти е дадена отгоре. Ако ти не го посъветваш, има опасност за него да стане пияница, да се пристрасти към пиенето.

Друг пример. Ти си богат човек, но имаш един добър приятел, беден човек. Седиш един ден дома си, размишляваш по някой въпрос и отвътре нещо ти казва: „Дай половината от имането си на своя приятел!“ Ти започваш да си мислиш: „Дали Господ ми казва това или то произтича от мене?“ Усъмните ли се в този вътрешен глас, вие разсъждавате вече като светските хора. Често слушате светските хора да казват: „Ние трябва да се осигурим!“ Да, прави са тия хора, но само ако те подразбират онази вечна осигуровка, в която няма смърт. Какво виждаме днес? Всички хора се осигуряват и в края на краищата всички умират. Защо? – Защото са нарушили великите Божии закони.

Първото нещо: всеки от вас трябва дълбоко да се проникне от мисълта, че каквото и да му се случи в живота, то е от Бога определено. Всички ние сме изпратени на

земята да научим един велик урок. Какъв е този урок? – Да бъдем доволни и при най-голямото нещастие, което може да ни сполети. Например имате знание – може да го изгубите; имате богатство – може да го изгубите; може да изгубите и зрението си, и красноречието си, и някой свой любим човек – всичко може да преживее човек. Той може да изгуби и своите свещени идеи, но разумният човек при всички условия на живота ще каже: „Така е определил Господ. Такава е Неговата воля.“ В Бога няма нито промяна, нито измяна. Каквото Бог е определил, ние трябва да го приемем. Той може и сто пъти да те спусне до дъното на океана, но ти се дръж за края, с който те спуща. Ти можеш да изгубиш съзнание, не бой се, нищо няма да ти стане. Бог пак ще те изтегли на повърхността на земята. Той ще те спуща във водата и ще те вади, но ти всичко ще издържиш. Пуснеш ли края и пожелаеш ли сам да се спасяваш, работата ще вземе друг край; всичките нещастия ще се струпат отгоре ти и отникъде няма да ти дойде спасение. Всичката философия на живота седи в следното: дръжте връзката си с Господа! Някой казва: „Да имам пари ще видите как ще подобря живота си.“ С пари подобрене, спасение не става. Ако светът можеше да се спаси с пари, това е най-лесната работа. Ако с ядене се разрешаваха въпросите, всеки ден не ядем ли? Силата на човешката душа се крие в живата, в положителната вяра. Има ли човек тази жива вяра, той ще бъде в постоянна, непреривна връзка с Бога през всичките състояния на своя живот.

Едно от заблужденията, което съществува между вас, е следното: вие мислите, че можете да направите хората щастливи. Казвам: Вие не можете да направите човека нито щастлив, нито нещастен. Обаче Бог може да употреби човека като оръдие, чрез което да дойде вашето нещастие или щастие. Например, когато Бог вижда, че богатството на някой човек е в състояние да го спъне в духовния му живот, тогава Той изпраща някой апаш при него да го обере. Вижда ли пък, че сиромашията е в състояние да спъне някого в правилното му развитие, Бог казва на някой богат човек: Дай половината от своето богатство на еди-кого си. Кажеш ли Бог някому да направи добро на своя брат, той не може да противодействува на Неговата заповед. Този човек ще се намери в положението на птичката, която носи храна на своите малки и направо я туря в устата им. Ако птичката се отказва да изпълни волята Божия, друга някоя птичка ще дойде и ще донесе храна на малките птиченца. Дойдеш ли до изпълнение волята Божия, ти непременно трябва да ѝ се подчиниш. Каквото Бог ти заповядва отвътре да направиш, ти ще го изпълниш, без да казваш, че имаш свободна воля, че можеш да го направиш или да не го направиш. По отношение на Божиите заповеди и повеления няма свободна воля, няма свободен избор. Речеш ли тук да проявиш свободна воля, и грехът се проявява. Някой казва: „Аз мога да направя избор между доброто и злото и да постъпвам, както искам.“ – Можеш, но това е относителна свободна

воля; при тази свободна воля човек още по-ясно вижда своето несъвършенство. Дойде ли любовта в човека, той се намира в абсолютния, в съвършения живот. Значи да живееш в Любовта е по-велико, отколкото да живееш в относителната свобода.

Някой казва: „Аз не съм добър човек.“ Казвам: Ти си добър човек, но от тебе има още по-добри. На по-добрия пък казвам: Ти си по-добър от много хора, но има и най-добри хора в света. Значи в добрината на човека има степени на сравнение. Тъй щото, кажем ли някому, че е добър човек, ние не подразбираме, че той е съвършен, но казваме, че не е лош човек. В такъв случай човек може да бъде добър, по-добър, най-добър и мистично-идейно добър. Станеш ли мистично-идейно добър, ти влизаш вече в Божествения свят, където ще имаш здрава основа като човек, който е минал през всичките степени на доброто. Стане ли човек мистично-идейно добър, Господ вече му говори с положителен, с категоричен език. Докато той е добър, по-добър и най-добър, Господ ще му говори чрез Духа и той ще има свобода да избира.

И тъй главната мисъл, която трябва да остане в ума ви, е тази, че всичко е от Бога. Щом казвате, че всичко е от Бога, каквото и да ви се случи, трябва да го понасяте със съзнанието, че то е от Бога изпратено. Ако заболее, не търсете лекар, но първо идете при Бога и Го запитайте: „Господи, какво да правя? Ти ми изпрати болестта, кажи ми как да се лекувам.“ Ако останете без пари, не тичайте

веднага при някой банкер, но пак се отправете с молба към Бога Той да ви помогне или да ви посъветва по какъв начин и откъде да намерите пари. Най-после, ако се нуждаете от учител, пак се обърнете към Бога Той да ви посочи кого да вземете за свой учител. Само по този начин човек ще може да се справи със своите мъчности.

Днес много хора имат недоразумения със своите синове и дъщери. Като наблюдавам отношенията между родителите и децата, виждам, че много деца имат такива отношения към родителите си, каквито юрдечето към своята майка-кокошка. То върви подире ѝ известно време, но щом види вода, веднага напуска майка си и влиза във водата. Защо юрдечето напуска кокошката? – Защото не е от нейния род. То напуска майка си и не мисли за нея, като ѝ казва: „Не те признавам за майка. Мене водата ми е свойствена.“ Оттук вадим следния закон: човек не трябва да бъде роб никому. Не ставайте роби и на децата си! Всяко дете, което дохожда във вашия дом, иде с главната задача да служи на Бога. Щом е така, вие го приемете, както Бог го приема, ще гледате на него като на Божи служител и нито вие ще го заробвате, нито детето вас ще заробва. Не мислете, че вие можете да направите децата си щастливи. Всеки човек, бил той учен или прост, повече или по-малко способен, силен или слаб, е изпратен на земята със специална задача, която само той може да свърши. Не мислете, че вие можете да измените неговата задача. Ако се считате за много учен, превърнете коня в човек. Вие може да го

поставите в палат, да му дадете най-добри условия на живот, можете да го научите да смята дори, но оставите ли този кон самичък, той по никой начин не може да предаде знанието си на друг кон. Конят означава забит кол. Той казва: „Ти не можеш да туриш в главата ми повече от това, което Бог е определил да влезе.“ Той е благодарен на това, което Бог му е дал и казва: „Аз предпочитам да си остана кон, както Бог ме е създал, отколкото да стана такъв философ, какъвто вие искате да ме направите.“ Нима положението на актьора, който няма пет пари в джоба си, но играе роля на цар, е по-добро от положението на един селянин, който има десет декара земя?

Казвам: Същността на човешкия живот се заключава в неговата разумност. Силата на човека седи в това, че той има диханието Божие, както и образа, и подобие Божие. В Божественото е силата на човека. Отдавайте първо място на Божественото във вас, а не на вашата личност. Когато Божественото говори в човека, това е истинският Човек. В Божественото няма страх, няма колебание, няма болести, няма невежество. В Божественото се крие силата за постигане на знание, мъдрост и свобода. Усъмните ли се в нещо, кажете си: „Всичко е от Бога!“ Не е достатъчно само на думи да кажете това, но тези думи трябва да станат плът и кръв за вас. Кажете ли ги, в изговарянето им да вземе участие и ума, и сърцето, и волята ви. Дойдете ли до един кръстопът, кажете си: „Всичко е от Бога. Той е създал земята и аз ще бъда

благодарен на нея, ще използвам условията, при които съм поставен. Един ден, когато свърша училището на земята, Бог ще ме постави в друга планета, при по-добри условия, там да раста и да се развивам. Ако не изпълнявам волята Божия, няма да използвам даже и условията на земята.“

Казвам: Новото учение трябва да се приложи, ако искате да имате вътрешни резултати. Всички имате мъчности, но не знаете как да ги разрешите. Всеки има мъчности, които той непременно трябва да разреши. Ако днес не може, утре непременно трябва да ги разреши. Това значи, ако човек не разреши мъчнотиите си в този живот, в друг някой живот ще ги разреши. Че това е така, виждаме от обстоятелството, че човек и днес още носи със себе си неразрешени задачи от своето минало. Искате ли да подобрите живота си, непременно трябва да разрешите мъчнотиите на своя живот, а те не са нищо друго освен задачи, по-сложни и по-прости. Колкото повече човек се развива, толкова по-високо разбиране той трябва да носи за живота. Някой казва: „Знаете ли с какво се занимава астрологията?“ Първият въпрос, с който трябва да се занимава, той е въпросът за живота на златото, т.е. за живота на слънцето. Можете ли, като изучавате златото, да го оживите? Ако можете да трансформирате златото в себе си, да го използвате разумно, тогава това злато, т.е. слънцето ще има добър аспект за вас. Ако можете отровната Венера в себе си, т.е. медта да превърнете в

балгороден метал, в по-добър живот, тогава тази Венера ще има добър аспект за вас. Не можете ли да я превърнете в благороден метал, тя ще окаже лошо влияние върху вас и ще ви разруши. Такъв човек, де какво види, все се влюбва: в животно, в растение, в човек, в някоя книга и т.н. Всички тия одушевени тела, като се докосват до сърцето му, предизвикват наранявания, вследствие на което любовта от неговото сърце изтича навън. Това не е любов. Истинската любов е Божията, която седи в сърцето на човека с години. Тя трае не само един живот, но и два, и три, и десет, и повече живота, и винаги остава неизменна. Тъй щото, когато говорим за Любовта, ние имаме предвид Бога, Който е свидетел на думите ни и ни заставя да изпълним Неговата воля.

Сега иде нова епоха на земята, през която всички хора ще бъдат подложени на Божествен огън. Всички хора без изключение и по плът, и по дух ще минат през този огън, за да се пречистят. Всички неблагоородни метали ще се разтопят, всички отровни утайки и наслоявания, които те са оставили в кръвта на човека, ще се преработят и човек ще се повдигне на по-високо стъпало от това, на което се намира днес. За това време именно говори и апостол Павел, като казва: „Всички ние няма да умрем, но ще се изменим, ще се преобразим“. Само по този начин човек може да влезе в новия живот. Той ще бъде вече чист и свят. Това състояние наричат „новораждане“. Ето защо всички хора трябва да бъдат готови за Божествения огън. Няма да мине

дълго време и този огън ще дойде. Той ще трансформира света и ще донесе нов морал. Всички стари форми, всички отживели, изтъркани неща, трябва да отстъпят на новите и красиви форми.

Съвременните хора искат да оправят света със старите форми, със старите методи. Това е немислимо. И затова, каквото и да ви се случи, казвайте: „Такава е волята Божия!“ Дойде ли ви някаква болест, обърнете се към Бога с дълбоко съзнание за всичко, което става наоколо ви и кажете: „Господи, благодаря Ти за всичко, което ми изпращаш!“ Кажеш ли така, няма да мине дълго време и болестта ти ще изчезне. Какво правите вие в такива случаи? Като ви хване някаква болест, казвате: „Достатъчно ми е това Господи! Все на мене ли ще изпращаш изпитания?“ И сега, като ви наблюдавам, аз намирам, че вашето търпение е много малко. Вие сте дошли на земята да опитате Божията благодат; тя се изпитва само чрез страданията, а не чрез радостите. Бог е оставил радостите за друг живот, когато отидем в друга планета, а за земята Той е определил скърбите и страданията. Човек трябва да изпита първо малките страдания, после – по-големите, след това – най-големите; когато дойде до мистично-идейните страдания, тогава само той ще влезе в другия свят, където Бог ще му проговори. Когато Христос беше разпнат на кръста, Той преживяваше мистично-идейни страдания. Хората, като не знаят това, запитват: „Защо Бог допусна да разпнат Христа?“ – Защото Той трябваше да изпита мистично-

идейни страдания.

И тъй сега ви оставам следната мисъл: Всичко е от Бога! Страданията ни са дадени от Бога, а от нас Бог иска да се учим и да бъдем благодарни за всичко. Значи страданията са от Бога, благодарността – от нас. Сиромашията е от Бога, а щедростта – от нас, от нашите души. Щедър е само онзи човек, който при най-голямата сиромашия може да раздели залъка си със своя брат. Богатият човек не е щедър. Със сиромашията хората се изпитват, доколко те са готови да делят хапката си със своя ближен. Дали ще бъда сиромаш или богат, това е пак от Бога. Човек може да знае какво ще му се случи утрешният ден, но правилно е той да не прави никакъв опит да избягва от това, което Бог е отредил за него. В това, което Бог е определил за всеки човек, се крие някакво знание, необходимо за самия него. Бог е всемъдър, Той знае защо е допуснал специфични страдания за всеки човек. Какво ще придобие той, ако се откаже от тези страдания? Те са благо за неговата душа. За пример Бог може да каже някому да ме хвали. Аз ще благодаря за това. Друг път може да изпрати някого да ме кори. Аз пак ще благодаря. Понякога нито ще ме хвалят, нито ще ме корят. И затова ще благодаря. Това показва, че съм оставен на почивка. Дойде ли сиромашията при мен, аз ще ѝ благодаря; дойде ли богатството, пак ще благодаря. Ако придобивам знания, ще благодаря на Господа за условията, които ми е дал; губя ли знанията си, пак ще благодаря. Значи, ако ученикът

иска да придобива знания, сили и да прогресираща, той трябва да има будно съзнание – във всичко, което става в него и около него, да вижда Божия пръст. Само по този начин човек ще придобие мир в душата си и светлина в ума си, за да разбира правилно живота.

Някой казва: „Изгубих мира си!“ – Може ли човек да изгуби мира си? Кажеш ли „такава е волята Божия“, ти имаш мир; щом кажеш „не е такава волята Божия“, ти изгубваш мира си и се намиращ на фалшива основа. Преди всичко ние не сме дошли на земята по своя собствена воля, нито пък живеем за себе си. Павел казва: „Ние живеем за Бога. Бог живее в нас, и ние живеем в Бога“. Някои живеят съзнателно за Бога, а някои живеят несъзнателно. Обаче дали съзнаваме, че живеем за Бога, или не съзнаваме, ние пак живеем за Бога.

Най-хубавата мисъл, която трябва постоянно да държите в ума си, е следната: каквото и да ви се случи, да знаете, че това е волята Божия. И тогава, ако осиромашее-те, нека душата ви се изпълни с вътрешна благодарност към Бога, че Той ви е удостоил с внимание да ви изпрати сиромашията. Той казва някому: „Вземете богатството на този човек.“ Това значи: „Вземете товара на този човек.“ Аз благодаря на Бога, виждам, че това е Неговата воля и казвам: „Волята Божия за мене струва повече, отколкото богатството, което ми отнемат.“ Ако придобия богатство, аз пак благодаря, защото такава е волята Божия. Щом волята Божия е такава; душата ни трябва да се изпълни с

благодарност, с благоговение, че Бог действа навсякъде в света. Мислим ли така, само Той може да ни избави от всички противоречия. Само Той може да внесе в душата ни мир и спокойствие. Само Той може да ни даде знание и светлина, свобода и простор, сила и живот.

Кавам: От днес се изисква от всички ви да имате положителна мисъл. Кой каквото каже за вас, добро или зло, да знаете, че то е от Бога. Ако човек повярва в тази мисъл, той цял ще свети. И където ходи такъв човек, навсякъде ще носи светлина. Свещите, с които хората си служат, това показва каква е тяхната философия. Тази вечер се прекъсна тока, нямате светлина. Какво показва това? – Бог ви оставя за известно време в тъмнина, защото не вярвате в Него. Той казва: „Светлината трябва да иде отгоре, от умовете на хората.“ Най-добрата светлина във физическия свят е слънчевата.

Мисълта, че всичко иде от Бога, ви се дава, за да се облекчите малко във вашите скърби и страдания. Нашата цел не е да вземем всички ви товар, но само да ви облекчим малко. Мнозина се радват, че Духът се е проявил чрез тях. Добре е Духът да се проявява чрез хората, но зависи какъв дух се е проявил. Има дух на страдание, дух на послушание и дух на вяра. Проявят ли се тия качества на Духа чрез човека, той има вече синовни отношения към Бога. Такива бяха отношенията на Христа към Бога. Имате ли тия качества на Духа в себе си, вие ще носите всичко с радост. Желая ви да се проникнете дълбоко в съзнанието

си от мисълта, че всичко е от Бога.

Сега изпейте упражнението „Сила жива“. Нека се опита някой от вас да изпее това упражнение така, че всички да почувствате смисъла на думите „Сила жива“. Всички трябва да пеете. Когато човек стане материалист, той престава да пее, става по-плътен и започва да мисли как да уреди живота си на земята. Желанието на човека да уреди живота си на земята мяза на следното положение: двама приятели отиват на гости при едного, който иска да се пошегува малко с тях, да направи един опит. Той взима малко цимент, залива го с вода, образува една каша и им казва: „Турете краката си в тази каша, да поседят в нея около 1–2 часа, искам да направя един оригинален опит.“ Мислите ли, че те ще могат лесно да извадят краката си от тази каша? Казвам: Много от желанията на съвременните хора имат свойствата на циментовата каша. Турите ли сърцето си в тях, то ще се циментира; турите ли ума си в тях, и той ще се циментира. Само ония желания трябва да се подкрепват и подхранват, в които не се втвърдяват нито сърцето, нито умът на човека. Тези желания помагат за неговото духовно растене. Всяко друго желание, в което мислите и чувствата на човека се втвърдяват, е опасно. Всички мисли и чувства на човека трябва да се държат във ефирно състояние.

И тъй, ако искате работите ви да вървят добре, вие трябва да пеете. Сега някои от вас казват, че не могат да пеят, но какво ще направите, ако обещаат една премия от

100 000 лева на всеки, който пее? Тогава всички ще пеете. Пението представлява съчетание между разните светове: басът представлява физическия свят; алтът – чувствения свят; тенорът – умственият свят, а сопранът – духовния свят. Тенорът представлява най-учените хора, които боравят с фактите; алтът представлява изкуството; басът е материалният свят, който подкрепва нещата. Той трябва да се обажда от време на време, да свързва другите гласове в едно цяло. Сопраните са духовните хора, които служат за основа, върху която се гради. Те трябва да проникват между всички останали гласове. Сопранът иде от високо място, затова вибрациите му са къси и силни.

Засега няма истински музиканти в света. Те ще дойдат, когато инструментите им почнат да говорят. Когато цигулката започне да говори в ръцете на цигуларя, тогава ще дойдат идейните цигулари. В пението, както и в свиренето, трябва да има израз. Преди всичко вие трябва да взимате чисти тонове, да пеете така, че ангелите да изпитват удоволствие, като ви слушат. Пението не е качество само на духовния човек. Всеки трябва да пее. За кого пеят ангелите например? – Те пеят за нас. Когато те пеят, ние спим. Значи ангелите със своята песен ни приспиват, дават ни концерт. Като се събудим, ние не запазваме никакъв спомен от концерта на ангелите, но имаме особено вътрешно доволство от тяхната музика.

Като ви слушам да пеете, забелязвам, че някои от вас се страхуват да пеят. Казвате: „Ние сме стари, не можем

да пеem.“ Като стари именно трябва да пеете. Казвате: „За кого да пеem?“ – Пейте за Господа! Когато хората отиват на някоя опера, като се връщат дома си, из целия път тананикат. Ако те не се срамуват да пеят, защо вие се срамувате да пеете ангелските песни, които сте чули горе? Който не иска да пее, той няма да влезе в Царството Божие. Който не знае да пее като ангел, той не може да влезе в Царството Божие. В Царството Божие приемат хора, на които речта е музикална, с подобрени думи. Вие казвате: „И без пение може, и без музикално говорене може.“ Не, кандидатите за Царството Божие трябва да бъдат добри певци и да говорят музикално. В Царството Божие приемат само даровити хора, които знаят да пеят хубаво, да говорят разумно и да мислят правилно. Освен това, който иска да влезе в Царството Божие, той трябва да знае и етика. Външната страна на етиката е естетиката. Вие сте започнали с естетиката, а трябва да бъде обратно: започнете с етиката, а после да дойде естетиката. Съвременните хора обръщат внимание главно на външната страна на нещата, а по-малко на вътрешната.

И тъй, ако ученикът на окултната школа не знае да пее, той се пенсионира. Ще му дадат голяма пенсия, за да се освободят от него. Всички трябва да пеете, да се поощряват едни други. Щом се поощряват в пението, ще придобиете и права мисъл, която носи великото и хубавото в света. Стремете се към всичко добро! Мнозина казват: „Пение, музика не ни трябва, но здрава мисъл ни

е потребна.“ Коя мисъл наричате вие здрава? Да мислите за вашето осигуряване, това ли наричате здрава мисъл? Вие сте осигурени, няма какво повече да се осигурявате. Някой ще каже: „Лесно е да се говори, но влезте в нашето положение да видите как изкарваме хляба си. Ако е въпрос да вляза във вашето положение, аз го познавам. Защо? – Минал съм през всички форми на Битието, изкарвал съм прехраната си и като растение, и като птица, и като млекопитаещо, а сега изкарвам прехраната си като човек. За в бъдеще ще изкарвам прехраната си като ангел.

Формите, през които човек минава, са благословение за него. В това отношение всяка форма заслужава внимание. Като видя някоя пеперудка, аз се спирам пред нея с всичкото си уважение и почитание. Казвате: „Ангелите спират ли се пред пеперудите?“ – Спират се, разбира се. Пеперудата не е тъй нищожна, както вие си я представяте. Когато ангелът види един вол да оре на нивата, той се спира пред него, благославя го и си казва: „Има нещо велико в тази форма.“ Защо волът има рога? Вие трябва да знаете причината за това. Вие трябва да минете през всички форми на живота, за да не се плашите от нищо. Казвате: „Аз съм много страхлив.“ – Това е черта, която носите от времето, когато сте били заек. Друг казва: „Аз обичам да ритам.“ – Това е черта, която носите от времето, когато сте били кон. Ако обичате да бодете, тази черта носите от вола. За в бъдеще ще минете през ред още форми, от които ще се учите. Всяка форма е особен род училище.

Няма нищо обидно в това. Забележете, Якова наричат в Писанието червей.

Следователно първата ви задача е да се научите да песте, да говорите хубаво и да трансформирате състоянията си. След това ще изучите всички форми, всички близки и далечни от вас планети, слънца и влиянието, което те оказват върху вас. Така ще се домогнете и до алхимията, ще се научите да превръщате неблагородните метали в благородни. По този начин ще се освободите и от сиромашията: ще превръщате медта и желязото в злато, а пясъкът и глината – в диамант. Постигнете ли всички тия знания, развиете ли в себе си сила и мощ, вие сте разбрали вече смисъла и задачата на Великата Окултна Школа.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

9 лекция от Учителя,
държана на 13 януари, 1926 г., София.

ЧЕТИРИТЕ ДЕЙСТВИЯ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Чете се темата: „Добри и лоши последствия от богатството и сиромашията“.

Следния път пишете върху темата: „Разлика между въздържание и самообладание“.

Сега ще ви напиша следните действия:

$$5 + 4 = 9$$

$$9 \times 3 = 27$$

$$8 - 6 = 2$$

$$7 : 4 = \frac{7}{4}$$

Всяко число е жива сила. Какви отношения имат тези числа помежду си? Някой казва: „Какви отношения имат тук написаните числа помежду си аз не зная, но знам, че $5 + 4 = 9$ или $8 - 6 = 2$ и т.н.“ Така е, но числата имат отношения помежду си. Какво знаете вие за числата 4 и 5 например? Какво трябва да направите с тези числа? Да ги съберете. Числата $8 - 6$ трябва да се извадят. Числата 9×3

трябва да се умножат и най-после, числото 7 трябва да се раздели на 4.

Вие, макар и окултни ученици, се намирате в положението на обикновените ученици. Седите на местата си, мислите, че много знаете, но щом излезете на черната дъска, всичко забравяте. Това не е знание. Знание е само това, което можете веднага да приложите в живота. Това изисква живата природа, за което дава на ученика ред методи, закони и правила. Например вие имате някоя мисъл или някое чувство, които ви смущават. Те представляват трудни задачи за разрешение. Какво трябва да направите? – Обърнете се към живата природа, която ви дава четири начина за разрешение на вашите задачи: вие можете да ги решите или по закона на събирането, или по закона на изваждането, или по закона на умножението, или по закона на делението. Значи събирането, изваждането, умножението и делението са четири начина, по които може да решавате и най-трудните си задачи. Питам: Какъв пример от живота можете да дадете, който да решите по един от тези методи? Например вашият син иска да следва в странство. Вие се чудите как да решите този въпрос. Много лесно. Ще извадите пари от джоба си и ще го изпратите в странство. Значи този въпрос се решава по закона на изваждането.

Често съвременните хора се занимават с поезия и казват: „Дойде ми една поетична мисъл в ума.“ Друг казва: „Имам поетическо настроение.“ Всъщност каква е разли-

ката между прозата и поезията? Прозата и поезията са състояния у човека, както например материята има различни състояния. Прозата може да се уподоби на твърдото състояние на материята, каквото е въглеродът. Поезията може да се уподоби на въздухообразното състояние на материята, каквото е кислородът. Твърдата материя, т.е. прозата, е устойчива. Върху нея може да се сее жито, царевица и други семена и да се събират плодове. Въздухообразната материя пък, т.е. поезията, е проводник на топлината. Слънчевите лъчи минават през нея. Те обичат поезията. Ако поезията не съществуваше, слънчевите лъчи нямаше да преминават през нея; те щяха да се отклоняват от своя път, вследствие на което земята щеше да бъде лишена от тях. Какво представлява земята без слънцето? Какво ще стане със земята, ако слънчевите лъчи не я огряват? Тя ще загине. Защо слънчевите лъчи не могат да стоплят луната, както отопляват земята? Ще кажете, че луната отразява слънчевите лъчи, затова не може да се стопли. Защо ги отразява? По кой закон ще разрешите този въпрос?

Съвременните учени казват, че луната е студено тяло, което е изгубило своята първоначална топлина и светлина, вследствие на това се е втвърдила. Те казват още, че на луната няма никакъв живот. Питам тогава: Какво може да направи едно мъртво тяло? – Нищо не може да направи. На основание на същия закон, питам: Как могат да се нарекат тези хора, които както луната отблъскват

Божията Любов, която пада върху тях? Те са мъртви хора. Когато слънчевата светлина пада върху луната, тя я отблъсква и препраща на други тела. По същия начин, когато Божията топлина и светлина падат върху мъртви хора, те ги отблъскват от себе си и препращат върху други хора. Следователно всички хора, които приемат Божията светлина и топлина и ги използват разумно, ние наричаме живи хора.

Често вие разрешавате въпросите си по обратен път, но трябва да знаете, че природата обича правилност и точност. Имате ли известна идея, тя трябва да бъде точно определена. За пример някой казва: „Аз искам да обичам.“ Как искате да обичате: по закона на събирането, на изваждането, на умножението или на делението? Обаче в математиката има друг закон, по който можете да решавате въпросите. Кога ще можете да се ползвате от този закон? Само след като имате резултати от законите на четирите елементарни действия. Щом получите резултати от тях, вие ще ги повдигнете в пета степен и ще се ползвате от закона на висшата математика. Вие повдигали ли сте резултата на някое действие в пета степен? Ако някой от вас е повдигал резултата на някое свое действие в пета степен, нека разкаже как е направил това. Казвате: „Трудна работа е тази.“ Как мислите вие? Който влезе в окултната школа, той ще се натъкне на мъчни проблеми за разрешение. Казвате: „Всички въпроси се разрешават с любов.“ За каква любов говорите вие? За любовта на света

ли говорите? Ако разбирате тази любов, нима майките не обичат децата си? При това често се говори, че любовта царува навсякъде. Щом е така, откъде произтича дисхармонията в обществата? Нали всички хора са родени все от майки? Нали всички хора са заченати все в любов? Обаче в любовта на съвременните хора липсва нещо. В нея не са спазени всички процеси, всички изисквания, които любовта включва.

Сега, като се говори за любовта, мнозина мислят, че могат да ѝ се отнемат няколко от съществени качества и пак да се нарича любов. Генералът ходи, движи се, вика, ругае войниците и си мисли, че има любов. Защо когато види някоя млада, 19-годишна мома, той е мекичък, нежен с нея, разговаря кротко, тихо? Той ѝ казва: „Не знам какво да правя. Труден е животът! Тъжно ми е на сърцето!“ Защо този генерал е толкова груб с войника, а тъй мекичък и нежен с младата мома? Вие ще кажете, че причината за това е момата, пред която той иска да се докара малко, а пред войника няма защо да се докарва. Въпросът не се решава така. Генералът е мек спрямо момата, защото тя внася нещо ново в неговата душа. Следователно, когато не можем да внесем в душите на хората това, от което те се нуждаят, ние имаме обратни резултати. Защо? – Защото тогава процесите както в природата, така и в математиката не се извършват правилно. Щом процесите не стават правилно, и резултатите им няма да бъдат правилни.

Съвременната религия препоръчва на хората раз-

каяние като едно от важните условия за придобиване на спасение. Да се разкае човек, да признае и разбере своите погрешки, преди всичко той трябва да знае как да ги изправя. Който не знае и не може да изправя погрешките си, всъщност той не ги знае. Да познаваш, да знаеш нещо, това подразбира да имаш два противоположни възгледа, които да сменяваш един с друг. Например вие разглеждате здравето и болезненото състояние на човека. По какво се различават тези две състояния? Ако се обърнете към съвременните медици, те ще ви дадат ред отличителни качества за болния и за здравия човек, както и ред правила за лекуване на болния и за запазване здравето на здравия.

Обаче окултната наука разглежда този въпрос другояче. Тя казва: Болезненото състояние на човека се дължи на неправилното разпределение на жизнените енергии в някои части на организма. Тази енергия е натрупана в някои части на организма повече, а в някои – по-малко, вследствие на което се забелязва известна дисхармония или едно неуравновесено състояние в човека. Изобщо болните хора са много лековерни. Те постоянно викат лекари, приемат лекарства, като се надяват, че състоянието им ще се подобри. После чуват някъде, че еди-коя си баба лекува болни като тях и те веднага я извикват, искат и от нея лекарства. След това извикват още двама лекари, които също им дават лекарства. По този начин от смесването на разни лекарства в организма настанва противодействие, реакция, чиито резултати не

могат да бъдат добри. Разните лекарства на лекарите създават цяла каша в организма. В това отношение, ако болният се лекува само от един лекар, той ще оздравее по-скоро. Българинът, който е практичен, по този случай е създал поговорката: „Много баби, хилаво дете“. Когато се говори за здравия човек, това подразбира, че енергиите в неговия организъм са правилно разпределени навсякъде.

Помнете следния закон: когато слушате много умове или когато пиете вода от много извори, вие нищо няма да постигнете. Под думата „извори“ ние не разбираме чешми, водата на които е от един и същ извор, но подразбираме качества вода. Има води, от които човек, като пие, оздравява; има води, от които човек се разболява. Водата на първите извори е магнетическа; тя се отразява благоприятно върху здравето на човека. Към водите, вредни за организма на човека, спадат блатистите, застоялите, понеже в тях попадат гниещи вещества, които ги развалят. По същия начин и в ума на човека попадат мисли, които се задържат за дълго време и както органическите вещества, така и те започват да се разлагат, вследствие на което покварят човешкия ум. Следователно изхвърлете навън всяка мисъл, която се задържа за дълго време в ума ви; тази мисъл е непотребна за вас. Казвате: „Коя мисъл е непотребна?“ Представете си, че вие имате голям двор около къщата си. Един селянин, ваш познат, иде на пазар в града и ви моли да му разрешите да вкара колата си за малко във вашия двор. Вие му позволявате и

той вкарва колата си, оставя я в двора и бърза да отиде в кръчмата. Влиза в кръчмата, среща се с приятели и започва: хайде за здравето на жена си; хайде за здравето на децата си – времето лети. Минават час, два, три, пет, десет, а колата и конят неразпрегнати, седят в двора на приятеля му. Колата и конят представляват една застояла мисъл в човешкия ум. Какво трябва да се направи с нея? Трябва да се изхвърли навън. Казвате: „Това не е наша работа.“ Не е ваша работа, но колата е във вашия двор. Затова вие ще потърсите селянина, чиято е колата и ще му кажете: „Слушай, приятелю, разпрегни коня си, заведи го в дама, тури колата някъде настрана, да не седи всред двора и тогава иди да пиеш, колкото искаш.“ Пък и вие сами можете да разпрегнете този кон. Често и някои ваши мисли седят по цели часове, така впрегнати като този кон в двора на някой ваш приятел, и след това мислите, че работите за Бога. Някой от вас дойде при мене, оставя колата и коня си в моя двор и ми казва: „Силно желание имам да работя за Бога, ще остана тук на работа.“ В това време обаче му дойде друга някаква мисъл, оставя коня впрегнат в колата и излиза навън да се разправя за речено-казано. Като видя, че се забави, аз разпрегна коня му, заведа го в дама, та като дойде някога, да си го вземе. След няколко месеца той пак иде и ми казва: „Едно време дохождах при вас, една светла идея ми беше дошла на ума, но тъй си остана.“ Казвам: Действително, в моя обор има един кон. Той е вашият, който забравихте по това време.

Ако наистина имавте светлата идея да служите на Бога, защо трябваше да я забравяте?

Питам: В какво седи служенето на Бога? Служенето на Бога се изразява в следното: гладният да нахраниш, голият да облечеш, болният да посетиш; наскърбеният да утешиш; невежият да просветиш; спорещите страни да примириш и т.н. От какво произтича спорът между хората? Когато двама души спорят, причината за това е, че за тях няма място – тясно им е. За да не спорят, единият от тях трябва да отиде на луната, а другият да остане на земята. Недоволството между хората показва, че хлябът им не е достатъчен. Ако има хляб в изобилие, те ще бъдат доволни. Защо са недоволни чиновниците? – Малко им плащат. Ако им плащат добре, всички ще бъдат доволни и добре разположени. Доволството създава добро разположение на чувствата.

Това не е някаква философия. Утре ви вземат парите и вие изгубвате своето разположение. Повечето съвременни хора се менят според условията на живота, а условията днес са много променливи. Човекът на положителната философия и наука не се изменя, т.е. той не се влияе от условията. Той разполага с тях при всеки даден случай. В това отношение този човек разбира четирите действия в природата. И затова, като дойде една мисъл в ума ви или едно чувство в сърцето ви, вие трябва да знаете по кой закон се движат те: по закона на събирането, на изваждането, на умножението или на делението.

И тъй всяка мъчнотия или всяко страдание в живота ви спада към едно от тези четири действия и според тях ще ги разрешите. Кажете ми къде ще употребите събирането например? С кое действие започвате живота си? Някои от вас, като ме слушат, казват: „Тази работа не е за нас. Ние сме стари вече. Живели сме доста години, събрали сме опитности, повече няма какво да учим. Сега трябва да си поживеем малко, докато дойде деня да заминем за онзи свят. Младите нямат много опитности, те нека учат, нека се развиват.“ Ако вие като стари мислите, че имате голяма опитност, много птици имат по-голяма опитност от вашата. Например петелът предсказва по-рано и по-точно времето, отколкото най-новите барометри. Аз имам един пищещ барометър с осем барабана, който не е толкова точен, колкото петлите. Един ден чувам петлите пеят за промяна на времето. Гледам барометъра, още нищо не виждам отбелязано за развала на времето. Казвам: Барометърът още не е получил никакви сведения за времето, когато петелът вече съобщи това. Едва след няколко часа барометърът отбеляза развала на времето, т.е. и той се присъедини към мнението на петлите. И действително не се мина много и времето се развали. Както виждате, петлите имат тънки чувства, тънки усети към промяна на времето.

Казвате: „Хората пък умеят да уреждат живота си добре.“ Ако е въпрос за уреждане на живота, много животни и в това отношение имат по-голяма опитност и

от хората. Вземете за пример пчелите. В организационно отношение те са по-добре уредени от хората, които трябва да вземат образец от тях. Наистина тяхното уреждане е частично само, но затова пък е образцово. Значи и на пчелите липсва нещо, както и на всички останали животни, дори и до човека. Обаче това, което липсва на хората, съставлява подтик за постигане на нещо велико. То е път, който хората трябва да изминат, да достигнат до онези неща, които за в бъдеще ще им се открият.

Сега, като говорим, че в някои отношения пчелите имат по-голяма опитност от хората, това ни най-малко не трябва да хвърля сенки в живота ни. Например кой човек може да извади мед от цветята, както това прави пчелата? Тя има специалност, каквато хората нямат. Кой човек може да изпреде такава тънка нишка, каквато паякът изприда? Има същества от невидимия свят, които са още по-тънки майстори в изкуствата. Те например могат да направят малка дупчица в паяжината на някой паяк и оттам да ни изпращат слънчевите лъчи. Колкото и да е тънка паяжината на паяка, разгледана под микроскоп, тя е много дебела. Значи, колкото и тънки, и невидими да са нашите погрешки, щом се турят в съзнанието ни, те образуват цял меридиан, който често спъва хората. Ето защо нашето съзнание трябва абсолютно да се пречисти.

Следователно първото нещо, към което човек трябва да се стреми, е да очисти съзнанието си от всякакви погрешки. Той не трябва да държи в съзнанието си нито

една користолюбива мисъл. Освободи ли се веднъж от користолюбието си, човек придобива разположение на духа, а отттам и разположение към хората. Причината за упадъка на духовния живот между хората се дължи на користолюбието. Когато се движите от някаква користолюбива мисъл, погледнете се в огледалото да видите какъв е цветът на лицето ви. Очистите ли съзнанието си от користолюбието, ще придобиете светлина в ума, мекота в сърцето и подем на духа си. И тогава в съзнанието ви ще останат само Божиите мисли, вложени във вашия първичен живот. Да се очистите от користолюбието, това е една от великите задачи, която трябва да разрешите. Само по този начин ще прогресирате правилно и ще се домогнете до положителната наука, в която има растене и подем. Дойдете ли до това положение, отношенията между вас и невидимия свят ще бъдат правилни.

Сега ще ви дам за 20 дена една задача за приложение. В продължение на тези 20 дни, ако се натъкнете на някаква несгода в живота си, всяка сутрин и вечер размишлявайте върху нея, по кой начин да я разрешите. Обърнете се към Бога и кажете: „Господи, покажи ми по кой начин да реша тази задача: чрез събиране, чрез изваждане, чрез умножение или чрез деление?“ Дойде ли ви някаква идея по този въпрос, веднага я приложете, тихо и спокойно, с вяра в себе си. Събуди ли се у вас вяра, ще се събуди и стремеж към Вечното, Безконечното, Неизменното Начало. Ще кажете: „Може ли да разберем какво

нещо е Вечното Начало?“ Не се стремете да разберете тази идея. Това е немислимо. За вас е важно да разберете близките неща до съзнанието ви, те да ви станат ясни. Днес имате мъчности – тях разрешете. Разрешите ли тях, ще разрешите и другите мъчности, които отпосле ще дойдат.

Като извършите означените действия $4+5=9$; $8-6=2$; $9 \times 3=27$ и $7:4=\frac{7}{4}=\frac{13}{4}$, виждате, че при делението се получава дроб, което показва, че се преминава в духовния свят. Представете си, че ви дадат задачата да станете богат човек. По кой метод от дадените четири може да станете богати? Богатството започва със събиране и умножение. Сиромашията пък започва с изваждане и деление. В това отношение богатият работи със събирането толкова, колкото и с изваждането; също така той работи и с умножението толкова, колкото и с делението. Това са два принципа, които еднакво се прилагат в живота. Това подразбира, че който знае да събира, той знае и да изважда; който знае да умножава, той знае и да дели. И обратните процеси са верни. Това са вътрешни процеси на съзнанието.

И сега, като знаете четирите действия, ще дойде някой при вас да ви иска съвет как да постъпи при известен случай. Какъв съвет ще му дадете вие: да си послужи чрез събирането, чрез изваждането, чрез умножението, или чрез делението? Често се дават криви съвети на хората, вследствие на което се получават и криви резултати. Ако на някой богат човек препоръчате метода на изваждането, това подразбира, че той трябва да осиромашее, ако иска

да стане човек в пълния смисъл на думата. За да изясня тази мисъл, ще ви дам следния пример. Баща, по нямане на средства, казва на сина си: „Синко, досега те храних и поддържах. Отсега нататък нямам възможност да те поддържам, затова излез от дома ми и иди вън да си търсиш прехраната.“ Синът излиза недоволен от бащиния си дом, дохожда при мен и ми казва: „Ако твоят баща би постъпил спрямо тебе така, както баща ми направи с мен, какви чувства ще храниш към него?“ Казвам: Щом баща ти те е изпратил вън сам да се прехранваш, той е приложил към тебе метода на изваждането. Каквото е могъл, той ти е дал, нищо повече не може да ти даде. Казвате: „Как е възможно баща да постъпва по този начин със сина си?“ Вие намирате, че бащата е трябвало да постъпи със сина си по закона на делението, да раздели с него всичко, каквото той има. Синът обаче трябва да разбира положението на баща си и да каже: „Моят баща постъпи с мене много справедливо.“

Питам: Същият закон не се ли прилага днес и от духовните хора? За пример някой религиозен се моли, иска нещо от невидимия свят, но не получава никакъв отговор. Той се отчайва и казва: „От толкова време се моля на Бога, но нищо не ми се дава. Какъв Баща е Той?“ Питам: Кой е крив в този случай, небето или ти? Кой са причините, дето не получаваш никакъв отговор. Някои хора, като виждат отчаянието му, вместо да го посъветват да вземе права посока в пътя си и така да се помоли на Бога, те му казват

да се обърне към някой брат, който знае да се моли, той да ходатайствува за него пред Бога. Тези хора трябва да му кажат: „Щом Бог не те слуша, причината е в тебе.“ Ти трябва да очистиш сърцето си, защото казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. Като изчистиш сърцето си, пак се обърни към Бога. Изчистиш ли сърцето си, и молитвата ти ще бъде приета. Не изчистиш ли сърцето, ума и съзнанието си, и сто души да се молят за тебе, небето няма да ти отговори.

Казвам: Когато давате съвети, прави съвети давайте. Не изопачавайте Божиите пътища! Писанието казва: „Прави правете пътищата Господни!“ Това значи не изопачавайте Божиите пътища в себе си. Ние не говорим за обикновените схващания, за обикновените пътища, а за необикновените възвишени схващания и разбирания на хората, които дават подем на душата и подтикват човека към чисти мисли, чувства и действия. Това са живите сили в природата.

И тъй първо ще повикаш Божия Дух при себе си, ще се събереш с Него и ще се молиш: „Господи, каквото пожелаеш да извадя от себе си, ще го направя. След това ще умножа всичко, каквото ми дадеш. И най-после всичко, каквото спечеля, ще го разделя, според както Ти ми заповядаш.“ Дойде ли Духът в човека, всичко това става моментално. А сега хората започват със себе си и свършват със себе си. Те говорят за любов, но имат предвид пак себе си. Паданията и ставанията, които виждаме в живота,

се дължат именно на това, че съвременните хора не разбират правилно законите на невидимия свят, вследствие на което не могат да ги прилагат, както трябва. Невидимият свят не желае хората да падат и да стават, но теренът, почвата, по която те днес вървят, е много мочурлива. Те загазват в нея, хлъзгат се, потъват, падат и стават. Изобщо те се намират в безизходен път. Невидимият свят им казва: „Не вървете по този път, той е хлъзгав, мочурлив.“ Нищо от това, ние искаме да го опитаме. Обаче Писанието казва: „Всичко опитвайте, доброто дръжте!“

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

10 лекция от Учителя,
държана на 20 януари, 1926 г., София.

ВЪНШНИ ВЛИЯНИЯ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Размишление

Чете се резюме от темата: „Добри и лоши последствия от богатството и сиромашията“.

Четоха се темите: Разлика между въздържание и самообладание.“

Следния път пишете върху темата: „Отличителните черти на четирите годишни времена“.

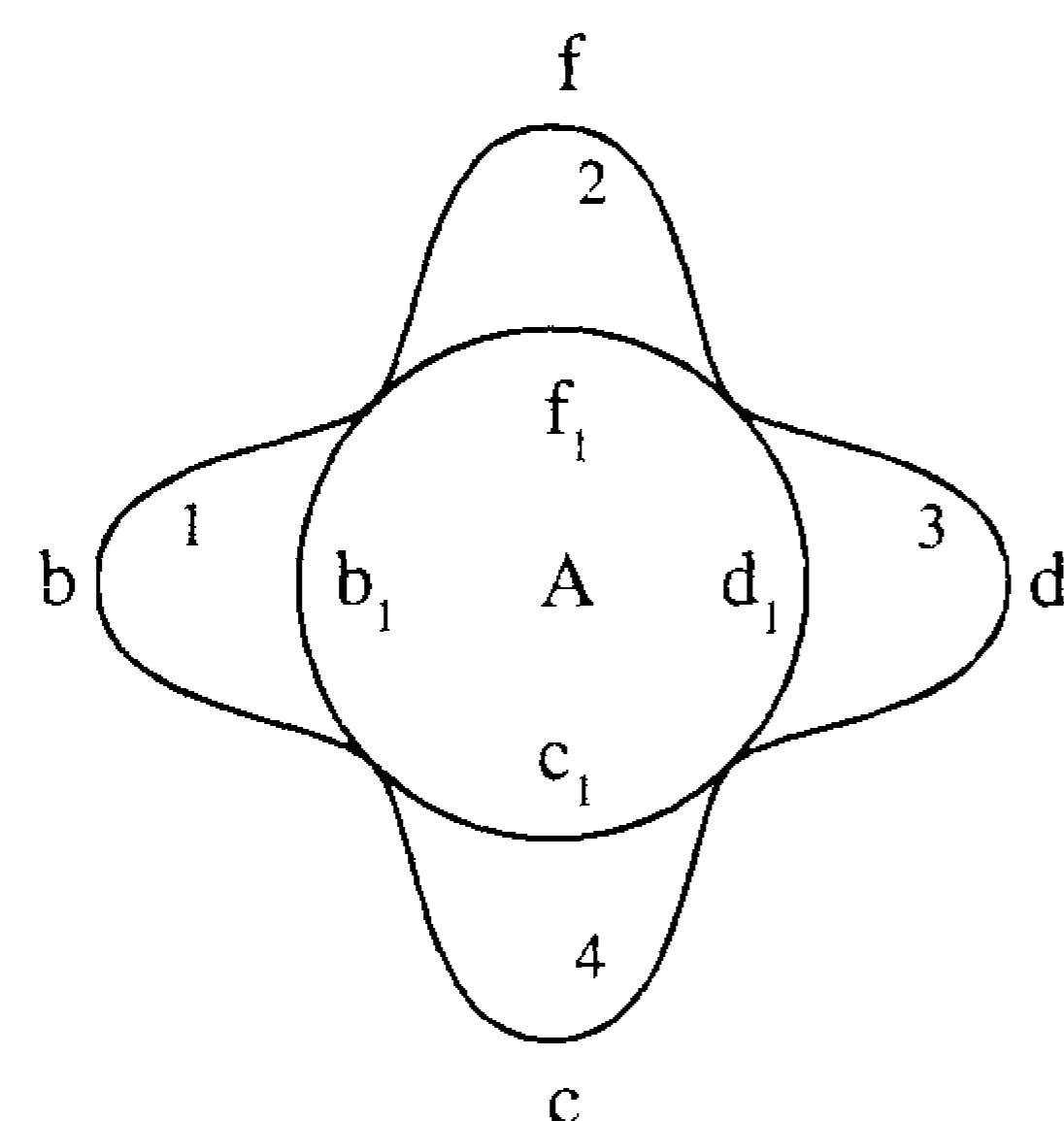
Как ще отговорите на въпросите: Защо и за кого Бог създаде сушата? Защо и за кого създаде моретата? Защо и за кого създаде въздуха? И най-последно за кого създаде светлината?

Когато някоя домакиня прави баница, най-първо тя замесва брашното, после го точи на тънки листа и след това го навива така, че между листата да се образуват гънки, празни места. Защо листата на баницата се нагъват? Онзи, който е дал идеята за правене на баници, той все още е имал предвид някакъв закон. Той е нагъвал листата по

този начин именно, за да се опече баницата добре. Ако листата ѝ са плътно прилепнали един до друг, тя ще остане сурова.

Ще ви задам още един въпрос: Коя и каква е била подбудителната причина, която е заставила ябълката, крушата, черешата, сливата и другите плодни дървета да създават своите плодове по особен начин едно от друго и да вложат нещо особено в тях?

Сега ще направим едно малко отклонение от зададените по-горе въпроси. Тук имате окръжност с център А.

Ако вън от окръжността действуват силите b, c, d, f , мислите ли, че ще можете да запазите своето равновесие и да се движите по окръжността, без да се отклоните? Вие непременно ще се отклоните и тогава окръжността ще измени своята правилна форма, ще се превърне в крива линия 1,

2, 3, 4, на която всичките точки няма да бъдат еднакво отдалечени от центъра А. Как ще обясните това отклонение? В научно отношение всяко отрицателно чувство, което човек проявява, представлява отклонение от правия път на живота. Някой казва: „Аз се разгневих.“ Гневът в научен смисъл е отклонение, на което трябва да се намерят причините. Да се констатира един факт, това още не е

наука. Истинската наука седи в издирване причините на явленията.

Силите b, c, d, f , които действуват върху окръжността, са външни; значи те са външни влияния. Да допуснем, че в кръга действуват вътрешните сили b_1, c_1, d_1, f_1 , които също така оказват известно влияние върху окръжността. В този случай пертурбациите, които стават отвън, ще бъдат ли тъй мощни, както ако нямаше действието на вътрешните сили? Не, те ще бъдат по-слаби. Ако пък външните и вътрешните сили са еднакво големи, ще настане момент на пълно равновесие. Сега, като се говори за гнева, той представлява натрупване на излишна енергия в човека, която при известни случаи се изявява отвътре навън. Според законите на природата тази енергия трябва да се използва. Природата не обича излишъци, но обича изобилие, на което трябва да се даде правилен път. Не се ли използва излишната енергия разумно, тя се изразява в гнев или в друго някое отрицателно чувство. Изобщо природата не търпи застой. В нея има вечно движение, което се регулира от един специален закон. Да допуснем, че имате една молекула, съставена от много атоми. Всички тия атоми се движат с известна бързина около един център, който също така се движи, но вече с бързина, по-голяма от тази на атомите. Понеже бързината на този център е по-голяма от бързината на останалите частички, вследствие на това той се явява като сила, която уравновесява, т.е. регулира общото движение. Бързината на този център

е толкова голяма, че той едновременно се намира, както по местата на всички частици, така и на своето място. Движението на частиците, които са по периферията, е по-бавно.

И тъй, когато духовният живот на човека започва да отпада, той казва: „Аз изгубих нещо от себе си, Бог ме е изоставил.“ Този човек констатира известен факт, но това още не е наука. Това показва, че той е напуснал центъра и е отишъл към периферията, вследствие на което чувствителността му се е намалила. Причината за това е някакво външно, странично влияние. Представете си един млад момък, много набожен, който по цели часове се моли на Бога. Де се намира той? Докато е духовен, той се движи около центъра А. По едно време младият момък се влюбва в една светска мома и забелязва в себе си духовно отпадане. Той престава вече да се моли и казва: „Не искам да се моля, не вярвам в такива глупости.“ Защо? – Защото тази млада мома като външно влияние върху него, го е изкарала от центъра към периферията, като същевременно е създавала в него известна пертурбация. Той не се моли, не вярва в Бога, защото и тя не вярва.

Обаче в живота може да се случи и обратното явление. Срещате един безверник, който не признава нищо друго освен материята. Той не се моли, не вярва в Бога, отрича всичко духовно. По едно време той се влюбва в една много набожна мома и под нейно влияние става религиозен, започва като нея да се моли по три пъти на

ден. Значи и той изпада под външно влияние, както и религиозният момък. Причините, които влияят върху религиозния момък и го правят безверник, както и тези, които влияят върху безверника да стане религиозен, са почти едни и същи. Коя е главната причина за промяната на тези двама души? – Користолюбието. Следователно, ако сте безверник, вие трябва да знаете коя е причината за това; ако сте религиозен, пак трябва да знаете причината. Наблюдавайте се, изучавайте причините за всички промени, които стават с вас, докато дойдете до същественото, до неизменното във вас.

В живата природа съществува закон, който определя същественото, неизменното в развиващия се живот. От същественото в живота зависи и щастието на хората. Докато човек постоянно се влияе отвън, той не може да бъде щастлив. Това не подразбира, че човек може и не трябва да се влияе. Преди всичко съществува закон на влияние, под който се намират всички живи същества. Щом Бог пребивава във всички свои части, ние не можем да не се влияем едни от други. Обаче според Великия Божи Закон, който регулира всички неща, не е позволено на човека да изгуби своя център. Каквито промени и да претърпява човек, под чието влияние и да се намира, той всякога трябва да пази своето място, своя център, да не излиза вън от него. Не пази ли своето място, излиза ли вън от своя център, голяма катастрофа го очаква. Той ще се разпръсне на милиарди малки частици из пространство-

то, които ще се въртят около центъра си, но няма да имат сила да се обединят в едно цяло.

И тъй дали се увеличава или намалява вашето религиозно чувство, дали сте учени или прости, дали постигате своите идеали или не, ние разглеждаме всички тия неща с цел да обясним вътрешните прояви на живота. За всяко нещо в живота трябва да се даде конкретно обяснение, за да имаме ясна представа за силите, които действуват в нас. Иначе не знаем ли тия неща, ние можем да изпаднем в някои слабости. Например има големи критици, които виждат само погрешките в хората. Който се занимава с погрешките на хората той представлява портрет, върху който са написани най-грозни образи. Какво придобива човек, ако главата му е пълна с погрешките на другите хора? Като отворите главата на такъв човек, вие четете: еди-кой си се убил, еди-кой си откраднал нещо, еди-кой си бил болен, еди-кой си казал това-онова и т.н. Каква наука има във всичките тия сведения?

Бъдещата наука трябва да бъде положителна, да се занимава със здравословните, а не с болезнените състояния на човека. Тя не трябва да изучава какво нещо е омразата, глупостта и лъжата, но да се занимава с Любовта, с Мъдростта и с Истината. Тя не трябва да се занимава с неправдата, със злото, а с Правдата и с Добродетелта. Какво трябва да изучава музикантът: дисонансите или хармоничните тонове? В музиката няма дисонанси. Някои казват, че между два тона може да се яви някакъв

дисонанс, т.е. вибрациите на тези тонове да не съвпадат. Така е, всички музикални тонове от различни гами не си хармонират. Тоновите на някои гами хармонират помежду си, а на някои – не хармонират. Понякога преходът или преливането на гамите от едно състояние в друго съвпада, а понякога – не съвпада. Това несъвпадане съвременните музиканти наричат дисонанс.

Казвам: Ако всички хора бяха музиканти, те напълно щяха да разберат какво нещо представлява живота в своята същина. Казвате: „Малко ли музиканти има в света? Те всички разбират ли живота?“ Казвам: Всеки, който пее, той още не е истински певец; който свири, той още не е музикант; който говори, той още не е разумен човек. Според мен истински певец или музикант е този, чиято музика се отразява върху живота му. Ако певецът пее така, че неговото пение му дава подтик в живота и го кара да върши благородни дела, той е истински певец. Такова пение представлява мощна сила в живота. То може да се прилага навсякъде. Представете си един болен човек, на когото мисълта е разсеяна, краката не го държат, ръцете му слаби. Какво трябва да прави той, за да възстанови силите си? Лекарите ще му препоръчат валерианови капки за успокоение на нервите или ще му кажат да пие повече мляко. Ако някой певец му изпее една хубава песен, тя ще даде хиляди пъти по-добри резултати от валериановите капки, дори и от млякото. Това зависи от разбирането и умението на човека да използва енергиите на природата.

Един българин казваше, че с енергията на един тон въглища той могъл с един локомотив и 60 вагона да обиколи земята три пъти. – Възможно е. И аз мога с един килограм хляб да преживея цяла година. Това е въпрос на разбиране. Постигне ли се това, икономическият въпрос е разрешен. А сега някой казва: „Трябват ми 700–800 лева за ядене, и то при най-скромна храна.“ Гледаш някой беден студент ходи тук-там, чука камъни, дано изкара 50 лева на ден да се прехрани. Казвам: Нека този студент купи с тия 50 лева няколко килограма житни зрънца и ги посади в почвата. Няма да мине дълго време и от плодовете на тези житни зрънца той ще прекара цяла година. От едно житно зрънце той ще направи цяла баница. Това ви се вижда смешно и казвате: „Всичко може да повярваме, но не и това.“ Имайте малко търпение и ще проверите казаното, ще ядете баници. Това е въпрос на време само.

И тъй великата наука на живота седи в изучаване на законите, по които се проявяват основните сили. Човешката душа има ред красиви и възвишени стремежи, но докато ги постигне, тя ще се натъква на съмнения, на противоречиви мисли и чувства. Който знае законите, ще разбере защо става всичко това и няма да се самоосъжда, а ще употреби всички разумни мерки, за да ги предотврати или да ги разреши правилно. За пример, когато аз отивам при В, ще взема всички предпазни мерки, да не се натъкна на нещо лошо, макар че В не ми мисли злото. На същото основание, когато земята минава покрай Юпитер

или покрай Сатурн, те оказват известно влияние върху нейната орбита, вследствие на което тя прави едно малко отклонение от своя път. Защо? – Тя взима всички предпазни мерки да не се предизвика нещо лошо. Всъщност нито Юпитер, нито Сатурн желаят злото ѝ. Обаче всяка планета, като върви по своя строго определен път, тя все ще предизвика известно влияние върху тела, които се изпречат на пътя ѝ. Заедно с отклонението на земята и хората се отклоняват от своя път.

Както планетите се движат по своя път, така и молекулите, и атомите, от които е съставен човешкият организъм, се движат кръгообразно. Срещнат ли тези малки частици някакво препятствие в пътя си, движението им се изменя. Измени ли се движението им, изменя се и ритмусът на човешките мисли и чувства. Например ставате сутрин, но се чувствате неразположен духом, пушате пояс и само чакате да дойде някой да ви предизвика малко, за да избухнете. Знаете ли защо става това? Вие казвате: „Ще ме извините, нервен човек съм, затова избухнах.“ Кой няма нерви? Да бъде човек нервен, да има нерви, това е преимущество за него. Не е въпросът, че има нерви, но той трябва да каже: „Аз съм нервен човек и избухвам лесно, защото не зная как да управлявам нервите си. Моята нервна енергия изтича навън, вследствие на което се изтощавам. Аз, както и всички хора, имам кръвоносна система, но често ми тече кръв, вследствие на което съм малокръвен.“ Значи малокръвието в човека се дължи на изтичане, на

изпаряване на голяма част артериална кръв от организма, вместо която остава повече венозна. Ние знаем при това, че венозната кръв е причина за всички болести. Искате ли да подобрите състоянието си, спрете изтичането на артериалната кръв от организма си.

Окултният ученик трябва да знае всички тия закони, тъй както и пророците едно време са ги знаели. Някои мислят, че пророците са били хора говедари, овчари, които Бог е определил като свои служители. Не, пророците са били окултни ученици, които Бог е изпратил между говедата, да приложат върху тях своето учение. Бог им казал: „Идете между говедата, да видите, дали те ще могат да ви разберат. Ако говедата ви разберат, тогава може да отидете между хората, да им проповядвате, защото те са много по-разумни.“ Тази е причината, дето някогашните пророци са били овчари и говедари. Пророкът като говедар е правил своите опити върху говедата. Пророкът като овчар е правил своите опити върху овците. Днес Бог е изпратил и вас някъде да правите своите опити. Някой казва: „Защо съм изпратен при тези тежки условия на живота?“ – Да правите опити. И ако вие можете да подобрите условията, при които живеете, ще ви кажат: „Идете сега да изпълните своето предназначение.“

Съвременните хора са много суеверни, но трябва да се прави разлика между вяра, вярвания и суеверия. Човекът на вярата е дълбоко убеден в това, което предприема. Той казва: „Аз ще се кача на Хималаите.“ Той не

допуска в ума си никаква отрицателна мисъл: дали ще мога да се кача или няма да мога. Той казва: „Когато и да е през живота си, аз ще се кача на Хималаите.“ Човекът на вярванията казва: „Аз имам силно желание да се кача на Мусала, но ще чакам благоприятни условия.“ Суеверният казва: „Имам желание да се кача и на Мусала, и на Хималаите, но съм човек с деликатно здраве, не мога да предприема такъв път. Ще почакам малко, може да се нареди някак, с аероплан ще отида.“ Той очаква нещата да станат като в хиляда и една нощ. Обаче такова нещо може да се случи едва един път през хиляда години. Суеверният очаква всичко да се нареди по магически начин, без труд, без усилие, и като не успее, казва: „Свърши се животът, нищо не направих.“ При суеверията нещата се реализират в отношение 1:1000. И тогава човек се чуди, че е станало нещо, което той никога не е очаквал. Например с Христа се е случило нещо подобно. Когато е прекарвал 40-дневен пост в пустинята, дяволът дошъл да Го изкушава. Той Го качил на храма и му казал: „Ако си Син Божи, хвърли се от храма“. Христос му отговорил: „Понеже ти ме качи, ти сам ще ме снемеш. Аз не мърдам от мястото си“. Това например говори за суеверието на дявола. След това той задигнал Христа на една висока планина, откъдето посочил към всички царства на земята и му казал: „Ако ми се поклониш, ще ти дам тия царства да ги управляваш“. Христос му отговорил: „Всички царства и земни, и небесни са в ръцете на Бога. Ти искаш много евтино да ти се

продам“. Както виждате дяволът е много суеверен, защото той обича лъжата, а самата лъжа е суеверие. Като лъже, той сам започва да вярва в това, което говори и казва: „Възможно е да е така.“ Човекът на вярванията пък казва: „Съдбата е такава. Каквото да прави човек, той не може да измени съдбата си.“ Човекът на положителната вяра знае, че той сам създава съдбата си, и затова никога не се разочарова.

Окултният ученик трябва да се домогне до положителната наука, която определя точно силите, които действуват у нас. Домогнем ли се до тази наука, ние ще знаем причините и последствията на нещата. И по този начин само нашият ум, нашето сърце и нашата воля ще се развиват хармонично, а душата и духът ни ще се проявяват правилно. И тогава, според степента на своето развитие, всеки ще може да си обяснява явленията във външния свят. В това отношение окултният ученик трябва сам да решава задачите си, да има ясна представа за себе си. Например, ако е нетърпелив, ако се съмнява, ако не обича да се моли на Бога, или ако има силно развита вяра, той трябва да знае произхода на своето търпение, на своето съмнение или пък произхода на своята вяра. Всичко това той трябва да разбира правилно, по закона на положителната вяра, а не по законите на суеверието и на вярванията.

Казвам: Добре е, когато правите движения за урегулиране силите на вашия организъм, да ги придружавате с гласните букви *а* и *о*. Те са два естествени, мощни

звука, които се срещат в езиците на всички народи. Звуковете *а* и *о* се отнасят към междуметията. Като правите движения, трябва да обръщате внимание на това, дали те са разумни или не. Разумните движения се намират под контрола на съзнанието у човека, при което всичките частици на тялото му са под негов контрол. При неразумните движения съзнанието на човека не взема никакво участие. Разумните движения спомагат за избягване на много болезнени състояния у човека. Те регулират нервната система, която е носителка на жизнените енергии. Тя възприема живите сили от природата. Когато нервната система е в изправно състояние, всички функции на организма се извършват правилно. Когато нервната система на някой човек не е в изправно състояние, тогава никой лекар не е в състояние да му помогне. Казано е: „Помогни си сам, ако искаш и Бог да ти помогне“. Казвате: „Как ще ни помогне Бог?“ – Чрез хора, които са в хармония с вас. Когато човек се заеме безкористно с реализирането на някоя възвишена Божествена идея, в помощ му идват и Бог, и хората. Рече ли, че тази идея е негова, това показва, че той не разбира Божиите закони.

Сега ще ви дам следното упражнение с произнасяне на гласните букви *а* и *о*. Поставете дланта на лявата си ръка над дясната и така я прокарайте до рамото. След това поставете дясната си ръка над лявата и пак я прокарайте до рамото. Правете това упражнение в продължение на 10 дена всяка вечер преди да си легнете: шест пъти с

лявата ръка и шест пъти с дясната, като се редуват ту лявата, ту дясната ръка; започвайте с лявата ръка. Дланта на лявата ръка е отрицателна страна в човека, чрез която се предават меки, магнетични вибрации. Горната част на лявата ръка е положителна, т.е. електрична. Същото е и с дясната ръка. Това движение на лявата ръка над дясната и обратно е необходимо, за да се произведе разумно движение. То се образува всякога между две противоположни течения. Значи в човека има два вида електричество и два вида магнетизъм. Единият вид електричество и магнетизъм изтичат от лявата ръка, а другият вид – от дясната ръка.

Някой казва: „Може и без физически упражнения.“ Достатъчно е да работим с ума си. Да, човек може да работи и с ума си само, но тогава, когато той може да проектира своите умствени енергии така, че да направи по умствен начин същото упражнение, със същите резултати. По този начин могат да се правят не само упражнения, но и ред още опити. Например някой човек страда от треска и според съветите на лекарите той трябва всеки ден да употребява по 30 сгр¹ хинин. Обаче този човек е беден, той има в джоба си пари само за хляб. Какво трябва да направи? Нека приложи закона на самовнушението и така да се излекува. Нека отиде мислено до една аптека и да си купи 30 сгр хинин. След това нека приеме пак мислено този

¹ Сантиграм - една стотна част от грама (cg) (б.р.).

хинин и да чака резултат. По този начин той ще се излекува два пъти по-скоро, отколкото ако вземе действително хинина. Ние можем да направим този опит с няколко души, които страдат от треска: едни от тях да се лекуват с хинин, купен от аптеката, а другите да се лекуват чрез закона на внушението. От резултатите ще съдим кой от двата метода е по-рационален. Обаче за опита чрез внушението се изисква интензивна мисъл. Не е ли интензивна мисълта, човек може десет пъти мислено да ходи до аптеката и пак да няма никакъв резултат.

Освен по този начин човек може да се лекува още и чрез музиката. Известни музикални тонове повишават вибрациите на организма, вследствие на което неговото състояние се подобрява. Накарайте някой болен да пее и той ще оздравее. В това отношение музиката трябва първо да се употребява за тониране на организма, а после вече като изкуство.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

11 лекция от Учителя,
държана на 27 януари, 1926 г., София.

НАШЕТО МЯСТО

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

Чете се темата: „Отличителните черти на четирите годишни времена“.

Следния път пишете върху темата: „Най-малкото и най-голямото число“.

Сега ще ви задам няколко въпроса: от колко величини се определя реката? – Реката се определя от три величини: дължина, широчина и височина. От какво се определя човешкият ръст? – От височината. От какво се определя животът? – От своята дължина, широчина и дълбочина. Животът на всички хора не е еднакво дълъг. Широчината на живота се определя от дейността на човека. Дълбочината му пък се определя от разбиранията, от схващанията, които човек има за него. Първите хора са имали дълъг живот. След това животът постепенно се е скъсявал, защото теренът му се е изменил.

Питам: Защо човек скърби? Мнозина ще отговорят, че човек скърби, когато изгуби нещо. Какво е изгубил той? Трябва ли да скърби човек, когато има най-главното – живота? Наистина всички хора скърбят, но скръбта им

реална ли е? Запитвали ли сте се защо скърбите? Кажете как мислите вие по този въпрос, а не как мислят писателите или поетите? Защо боледува човек? Обаче има хора, които през целия си живот не са боледували. Защо гледа човек? Всички животни гледат ли? Например микробите в океана имат ли очи? Какъв е произходът на думата „гледам“? Какво означава тя?

Някои запитват: „Защо Господ е допуснал греха?“ Пък аз питам: Защо хората грешат? Съгласни ли сте вие с твърдението, че грехът съществува в света? Светът е създаден от Бога, но грехът като нещо външно, видимо, материално никъде в Божествения свят не съществува. Грехът съществува само в мислите, в чувствата и в желанията на хората, но външно той не съществува абсолютно никъде. Срещали ли сте някъде греха вън от човека като същество с определена форма и разговаряли ли сте с него? Ще кажете, че грехът е в дявола. Виждали ли сте дявол? И той е като човека, но вън от него не живее. Намерете дявола и злото вън от човека! Колкото и да ги търсите, вън от човека те не съществуват. Да търсите злото и греха вън от човека, то е все едно да търсите страха вън от човека. Например денем човек се страхува от нещо, бои се да не падне от някоя скала, да не падне в някоя пропаст и т.н. Все таки той се страхува от нещо, има някаква реална причина за неговия страх. Ами вечер от какво се страхува? Слушате някой човек да разказва: „Снощи сънувах, че щях да падна от една висока скала и много се уплаших.“ Като

стане сутринта, вижда, че нищо не е било, никаква скала няма пред него. Значи има страх, който почива на нещо реално; има страх, който е само отражение на живота. Има скръб реална, има скръб нереална, която е отражение на живота. Само реалната, действителната скръб има цена. Тя се среща много рядко в живота. В това отношение невидимият свят постоянно изпраща експедиции от ангели за земята да намерят истинската скръб. Като я намерят, те я занасят на небето като някаква рядкост. И затова всичко останало, което хората наричат скръб, повидимому само е скръб. Някои казват: „Скърши се сърцето ми от скръб.“ Сърцето му се е скършило, а при това той продължава да живее. Може ли човек да живее със скършено сърце? Друг някой казва: „Смазана е душата ми от скръб.“ Може ли човек със смазана душа да прогресира?

Като слушате тези работи, някои ще кажат: „Няма ли по-важни неща от тези, за които заслужава да ни се говори?“ По-важните работи са за по-учените хора. Щом искате по-важни работи, ще ви запитам: Защо Сатурн има лошо влияние върху човека, а Юпитер добро? Колко пръстена има Сатурн? (Не се знае точно.) Какво означава пръстенът? В живота пръстенът означава свързване. Когато един момък и една мома се годят, те си разменят пръстени. Казва се за Юпитер, че имал три пръстена. Оттук ние ще извадим заключението, че Юпитер се е годявал и разгодявал три пъти. Какво ще кажете на това отгоре? Ние трябва да разглеждаме вселената като жив организъм,

във всеки уд на който са концентрирани различни динамически сили. Питам: В коя част от човешкия организъм, анатомически и физиологически можем да поставим Сатурна? Каква е неговата функция върху човека? Както всеки орган в човешкото тяло изпълнява точно определена функция, така и различните планети оказват различно влияние върху него. За пример, ако влиянието на Сатурна върху известен орган от човешкото тяло е лошо, влиянието му пък върху всички останали органи е благотворно. За глупавите хора Сатурн е крайно разрушителен. От всички богове най-умен, най-мъдър и с най-голяма опитност е Сатурн. Той не е лековерен да вярва на думи само. Като отиде при него някой човек, той веднага разглежда живота му от единия до другия край, и като намери даже една погрешка, казва: „Хайде, върви си! С тебе работа не може да се върши.“ Той не е снизходителен към погрешките на хората. Започнете ли да се извинявате, че сте слаби хора, че грешите, той казва: „Човек трябва да бъде абсолютно справедлив и умен.“ – нищо повече.

Съвременните астролози, като говорят за Сатурна, казват: „Страшно нещо е да се намира човек под влиянието на Сатурна. Човек трябва да се пази от него. Той е цяло острие.“ Защо? – Защото е изгубил вяра във всички и не се поддава на ничие влияние. Единствената планета, с която малко се спогажда и към която благоволи, това е богинята Венера. Като я види, той казва: „Само на тебе донякъде вярвам.“ Иначе той не вярва даже и на Юпитер. Някой

казва: „Аз имам критически ум.“ Критическият ум е присъщ на Сатурна. Твоят ум де е тогава? Друг казва: „Аз съм благороден човек.“ Благородството е присъщо на Юпитера. Тогава де е твоето благородство? Или ще кажете, че сърцето ви е пълно с любов. Любовта е присъща на Венера. Де е вашата любов тогава? Казвате: „Ние имаме практически ум.“ Практическият ум е присъщ на Меркурий. Казвате: „Ние сме учени хора.“ Учеността е качество на Слънцето. Питам тогава: Де е вашият критически ум, де е вашето благородство, де е вашата любов, де е вашата практичност, де е вашата ученост? Като извадите всичко това от себе си, кое остава ваше? Де сте вие тогава? На кое място се намирате? Коя величина, кой капитал е ваш собствен? Ще излезе, че вие още боравите с чужд капитал.

И тъй главната задача, която предстои на човека, е да намери себе си, да намери своето място като малка величина някъде в космоса. Намери ли веднъж мястото, което заема в космоса, той ще изпита такава радост, каквато никога в живота си не е изпитвал. И ако хората постоянно губят радостта си, причината за това е, че те още не са намерили своето място. Те се радват на чужди радости и скърбят за чужди скърби. Хората скърбят, но скърбта им не е тяхна, тя е на Сатурна. Хората воюват, сражават се, защищават известна кауза, но тя не е тяхна; тази кауза е на някой марсианец, който търси своето право, иска да го възстанови. Значи вие воювате вместо Марса.

Де сте вие тогава? Казвате: „Аз воювам за отечеството си.“ Кое е вашето отечество? Казвате: „Ние трябва да работим!“ Чие качество е работата? – На Меркурий. Жената казва: „Аз трябва да готвя, да задоволя мъжа си.“ Всъщност на кого служат жените? Чии чиновнички са те? Или кой ги заставя да готвят? – Луната и Марс. Казвате: „Трябва да се готви, за да ядем.“ Значи вие ядете вместо Луната и Марс. Във всички тия символи на живота древните мъдrecи са скрили една велика Истина. Това представлява велика Божествена наука, която трябва да се изучава. Само интелигентният, разумният човек може да се домогне до тази наука. От какво зависи интелигентността на човека? – От дължината на неговия нос. Човек може да продължи носа си само чрез силата на своята разумна воля. Ако носът на човека се продължи изкуствено по някакъв особен начин, той не може да бъде интелигентен човек.

Главният въпрос, който често трябва да си задавате, е следният: Какво място заемате в космоса, каква специална служба имате в общия живот? Ако запитате някого на каква служба е, той ще ви каже, че е или някъде по финансовата, или по търговската част, или учител, или инженер и т.н. Това са служби, които заемате във вашия личен живот, но вие трябва да знаете службата, която заемате в целокупния живот. Този въпрос трябва да се разреши. За пример каква е била службата на Христа, когато е дошъл на земята? Христос е дошъл на земята да спаси човечеството, а заедно с това да изяви Божиата

Любов. И затова, когато някой пожелае да изяви Божията Любов, той трябва да отиде при Христа, да научи как да постигне това.

В една от неделните беседи аз употребих думата „рада“, която на български език се дава и като име на човек - Рада. Вие си служите с тази дума, произнасяте я, без да знаете, какво тя означава всъщност. Тя е санскритска дума и се пише: „radha“. Българите са взели тази дума, изхвърлили са буквата h и са образували името „Рада“. Radha означава реалната любов, с която човек може да служи на Бога във въплътения живот. Или тя още означава онзи принцип, чрез който Божественото може да се прояви в материалния свят. Буквата a в тази дума означава активност, активно начало. Radha подразбира в санскритски език водителка на доброто, на онова хора, което става според закона на Любовта. Всеки човек, който иска да служи на Бога според закона на Любовта, трябва да съдържа в себе си принципа на Radha.

Казвам: Сега е време да схванете дълбокия смисъл на Христовите принципи. Не ги ли разберете правилно, вие не можете и да ги приложите. Ако един принцип се приложи механически, той не дава никакъв резултат. Приложи ли се по дух, по смисъл, той ще даде поне микроскопически резултат. За пример, държите ли в ума си отрицателните черти и погрешки на хората, вие не можете да бъдете радостни. Радостта е присъщо качество на истинския християнин. Каква полза ще имате, ако

знаете погрешките и добродетелите на хората? Добре е да се знаят погрешките на хората, но и това не принася никаква полза. Човек се ползува само тогава, когато знае великия принцип, по който може да служи на Бога и да прояви Божия живот в себе си. Всеки човек има желание да извърши нещо велико в света. Кое е великото, което човек може да извърши? Той не може да носи земята на гърба си, нито да спаси света. Това е задача за великите духове. Ако наблюдавате хората, ще видите, че някои от тях не могат да се справят дори със своята форма като човеци. Според това всеки човек може да извърши най-много онова, което отговаря на степента на развитието му. В това отношение всяка душа заема определено място и определена служба в космоса. Значи дейността на цялото човечество представлява съвкупност от дейността на милиарди души, всяка от които трябва да знае своето определено място и своята дейност като монада в цялото. Застанете ли на своето място, вие ще придобиете правилна философия за живота, правилни методи за работа. Иначе вие ще имате непрекъснати падания и ставания.

Някои хора обичат да съветват другите как да постъпват, какво да правят. Добре е да съветвате другите, но трябва да знаете, дали вашият съвет съвпада с работата и мястото, които природата им е определила. Кой учи птицата да хвърчи? Кой учи рибата да плува? Кой учи червеят да влиза в дървото и да прави дупки в него? Кой

учи пчелите да събират мед? Както виждате, всички същества, от най-малките до най-големите, имат свое вътрешно ръководство, което ги напътва към тяхната специална работа. Всички живи същества, малки или големи, съставляват удове на великия Божествен организъм. Всички същества на земята се ръководят от по-разумни от тях. Растенията и животните не принадлежат на хората. Те могат само да ги култивират и да се ползват от тях. Обаче растенията и животните принадлежат на същества с много по-високо развитие от това на хората. Същото може да се каже и за много от вашите мисли, чувства и стремежи. Те не са ваши, но принадлежат на свят, по-висок от вашия.

За пример разгледайте следния факт. Като наблюдавате живота на децата, щом дойдат на възраст около 15-16 години, те минават период на буйност или на прояви на любовта, вследствие на което казват за децата, че са лудимлади. Мине ли този период, те постепенно се укротяват, и когато дойдат към 50-60 годишна възраст, любовта им изчезва. Питам: Може ли да се нарече любов това, което се явява и изчезва? Това е само известна деятелност, известна енергия, известно предприятие вън от човека, в което той участва. Свърши ли се предприятието, предприемачът казва на този човек: „Работата се свърши вече, ти ще отидеш дома си.“ И тогава същият човек казва: „Аз нямам вече любов в себе си.“ Той се намира в положението на уволнен чиновник, когото пенсионира. Каква е

разликата между чиновник на служба и пенсиониран чиновник? Чиновникът, който е на служба, трябва да отива на работа всеки ден редовно от 8 до 12 часа сутрин и от 2 до 6 часа след обяд. Пенсионерът в това време ще бъде или в дома си, или в някоя кръчма, или в кафене, или ще търси из канцелариите и канторите някаква служба. В този смисъл и волът е чиновник при вас; като го впрегнете сутрин в 8 часа, чак вечер го разпрягате. Има и пенсионери волове, които по цял ден се движат свободно из горите и ливадите. Кое положение е по-добро: на чиновника или на пенсионера? При сегашното състояние на хората положението на чиновника е по-добро от това на пенсионера. Обаче при други условия положението на пенсионера ще бъде по-добро.

Сега аз искам да ви наведе на мисълта за свободата. Казвате, че човек трябва да бъде свободен. Никой не е свободен, никой не живее за себе си. Свободен е само онзи, който е намерил своето място в космоса. Докато човек не намери своето място, той ще бъде в закона на ограниченията. Затова непрестанно търсете своето място. Какво се изисква за това? – Трезва мисъл. Някой казва: „Смутено е сърцето ми.“ Само ти не си смутен; милиони хора има като тебе смутени. – „Аз съм беден.“ – Освен тебе има още милиони хора бедни. – „Аз съм гладен.“ – Още милиони хора има гладни. Само ти не си гладен. Значи има общи положения, които едновременно засягат много хора. Грехът, глупостта, гневът например не са достояние само

на един човек; те са достояние на хиляди и милиони хора. Обаче има и специфичен гняв например, когато човек се гневи без причина. Тогава той нарушава Божествения закон. Когато човек се гневи с причина, този гняв е на мястото си. Той е съзнателен гняв и влиза в принципа на справедливостта. Тогава човек се гневи, защото вижда нещо неправилно в себе си, което иска да изправи. Гневи ли се човек, че не е постигнал никакви свои користолюбиви цели, този гняв е безпредметен.

И тъй *radha* означава служене с любов. Само любовта освобождава човека. Вършете всичко с любов, без да считате, че правите нещо. Жената например готви и си казва: „Защо съм толкова глупава, че съм седнала пред този тиган и тази тенджера и пред този огън да се печа? Защо не отида някъде в гората на свобода?“ Отиде в гората, но и там казва: „Защо не си отида дома?“ Значи и дома си да е, и в гората да отиде, тя все не е свободна. Учителят казва: „Какво съм се затворил тук, между тия ученици да ги уча?“ Ученикът казва: „Какво съм взел да се занимавам с тези глупости?“ И учителят, и ученикът не са свободни; те са роби. Всеки човек, който не е доволен от положението си, той е роб. Ако свещеникът служи литургия в църква или държи някаква проповед и не е доволен от работата си, той не е на мястото си, той е роб.

Помнете следното правило: и най-малката работа, извършена с любов, дава свобода на човека. Това подразбира думата *radha*. Това значи да реализираме нашия живот

на земята в смисъл да го живеем в най-възвишените му проявления. Ние живеем човешкия живот по Божествено, а трябва да живеем Божествения живот по човешки. Как ще се изрази Божественият живот по човешки, не знаете. Това е задача, която трябва да разрешите. За тази цел всички ваши мисли, чувства и опитности трябва да се съгласуват, т.е. да се обобщат в следната мисъл: в Божественото съзнание съществува вечна хармония, която регулира умовете на всички хора. Щом човек забърка мислите си, нека каже: „В Бога има вечна хармония!“ Какво правите вие? Щом се объркате, отдалечавате се от Бога, а с това се подпушвате и започвате да мислите, че Бог е вън от вас, някъде на небето и не ви чува, не ви разбира. Така казваше и Саул: „Не ме слуша Господ“. Защо не го слушаше Господ, той не се запитваше. Послушанието е велика добродетел за ученика. Всеки, който не се вслушва в гласа на любовта и няма послушание към нея, той всякога изпада във вътрешни противоречия, при които изпитва недоволство от себе си и започва да се подценява. Обаче, и когато се подценява, и когато се надценява човек, и в двата случая той не е на прав път. И двете положения не са верни.

Аз желая всички ученици в школата да придобият вътрешна хармония в себе си, да придобият принципа на *radha*. Който извява този принцип правилно, той има в средата на челото си една светла звезда, която показва, че между Бога и този човек е създадена връзка. Питам: Де са вашите звезди сега? Кой от вас има такава звезда?

Голяма е радостта на човека, който има такава звезда. Много хора са виждали светлина, но тази звезда те не са я виждали. Няма по-красиво нещо от това постоянно да виждате тази звезда, която да ви улеснява във всички ваши мъчнотии. Тази звезда може да се вижда така, както мъдреците-овчари видяха звездата, която ги заведе да се поклонят на Христа. Това беше Христовата звезда, която те видяха. Христос всякога виждаше тази звезда пред себе си. Затова именно наричат Христа „сутринната звезда или зорницата на живота“.

И тъй първо ще търсите своето място; второто, което трябва да придобиете, това е състоянието на *radha*. За постигането на тези две неща се изисква усилена работа. Вие имате условия и материали, с които може да работите. Тази работа представлява алхимически процеси, които трябва да станат у вас. Тези процеси не са нищо друго освен условия за пресъздаване на човешкия характер. Човек трябва да пресъздаде, т.е. да облагороди характера си. Той ще постигне това, като превърне всички неблагородни метали в своята кръв в благородни, главно в злато. В идеята за превръщане на неблагородните метали в благородни алхимиците са скрили великата Истина за пресъздаване и облагородяване на човека.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.“

12 лекция от Учителя,
държана на 3 февруари, 1926 г., София.

СЪДЪРЖАНИЕ

Козативни сили	3
Прави и криви линии	29
Аумен	53
Служене на Бога и на себе си	69
Перпендикулярът на живота	94
Три вида служене	110
Голяма радост и малка скръб	131
Разковничето	150
Какво става.....	166
Четири действия	187
Външни влияния.....	203
Нашето място	218